

Országgyűlési Napló

Jakab István, Lezsák Sándor és Sneider Tamás
elnöklete alatt

Jegyzők: *Arató Gergely, Móring József Attila,*
Szilágyi György, dr. Vinnai Győző

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása.....	3825
Megemlékezés a Gárdonyi Géza-emléknapról	3825
A Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig	3825
Varga Mihály pénzügyminiszter, a napirendi pont előterjesztője	3826
Domokos László , az Állami Számvevőszék elnöke, a napirendi pont előterjesztője.....	3835
Felszólalók:	
Dr. Szűcs Lajos , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	3844
Z. Kárpát Dániel , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	3847
Dr. Hargitai János , a KDNP képviselőcsoportja részéről	3853
Mesterházy Attila , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	3858
Dr. Mellár Tamás , a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről	3862
Varju László , a DK képviselőcsoportja részéről	3866
Csárdi Antal , az LMP képviselőcsoportja részéről	3871
Bósz Anett (független).....	3875
Varga Szimeon nemzetiségi szószóló	3877
Banai Péter Benő pénzügyminisztériumi államtitkár	3878
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	3886
Gréczy Zsolt (DK)	3887
Dr. Tilki Attila (Fidesz).....	3888
Dr. Harangozó Tamás (MSZP).....	3892
Gréczy Zsolt (DK)	3896
Turi-Kovács Béla (Fidesz)	3896
Hiszékeny Dezső (MSZP).....	3900
Mesterházy Attila (MSZP)	3902
Dr. Tilki Attila (Fidesz).....	3803
Molnár Gyula (MSZP)	3904
Mesterházy Attila (MSZP)	3908
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára.....	3909
Gréczy Zsolt (DK)	3910
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	3910
Dr. Tilki Attila (Fidesz).....	3911
Korózs Lajos (MSZP)	3912
Dr. Rétvári Bence , az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára.....	3916
Hiszékeny Dezső (MSZP).....	3917
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	3917
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	3918
Banai Péter Benő pénzügyminisztériumi államtitkár	3922
Dr. Harangozó Tamás (MSZP).....	3925
Banai Péter Benő pénzügyminisztériumi államtitkár	3930
Ander Balázs (Jobbik).....	3932
Nagy Csaba (Fidesz)	3936
Szilágyi György (Jobbik).....	3936
Potocskáné Kőrösi Anita (Jobbik).....	3937
Banai Péter Benő pénzügyminisztériumi államtitkár	3940
Ander Balázs (Jobbik).....	3941
Z. Kárpát Dániel (Jobbik).....	3942
Banai Péter Benő pénzügyminisztériumi államtitkár	3946
Rig Lajos (Jobbik)	3947
Banai Péter Benő pénzügyminisztériumi államtitkár előterjesztői válasza.....	3951
Az ülésnap bezárása.....	3954

Az ülésen jelen voltak:

FEKETE PÉTER, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, DR. RÉTVÁRI BENCE államtitkár, VARGA MIHÁLY pénzügyminiszter, BANAI PÉTER BENŐ államtitkár.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
10. ülésnapja

2018. október 17-én, szerdán

(9.01 óra - Elnök: Jakab István)

Jegyzők: Móring József Attila és Szilágyi György)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés őszi ülészakájának 10. **ülésnapját megnyitom**. Tájékoztatok önöket, hogy az ülés vezetésében Szilágyi György és Móring József Attila jegyző urak lesznek segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindenkit, aki figyelemmel kíséri munkánkat.

Tisztelt Képviselőtársaim! Öt évvel ezelőtt az Országgyűlés határozatban mondta ki, hogy október 17-e, az 1596-os egri várostrom dicsőséges győzelmi napja legyen a **Gárdonyi-emléknap**. 2002 óta együtt az az egri vár napja is. A 24/2013-as országgyűlési határozat azzal a céllal született, hogy a köznevelési intézményekben ráirányítsa a diákok figyelmét az Egri csillagok című regényre és rajta keresztül a magyar történelem kiemelkedő eseményére.

Emellett idén a 2018-as év több kulturális eseménye is fókuszba állította Gárdonyi Géza művét. Márciusban a Nemzeti Színház a magyar Nemzeti Táncszínházzal közös produkcióként elevenítette meg az Egri csillagokat. Három nappal ezelőtt pedig az „Európai artmozi-nap” vetítéseinek mutatták be a digitálisan restaurált, immár 50 éves játékfilmet, amelyet Várkonyi Zoltán rendezett. Jövő héttől országszerte vetíteni kezdik ezt a sokunk által kedvelt alkotást.

Tisztelt Országgyűlés! Az Emberi Erőforrások Minisztériuma júliusban indította el a „Közénk tartozol!” elnevezésű nemzetpolitikai projektjét. Ennek keretében a minisztérium a szórányvidéken élő mintegy 800 családnak juttatott el magyar kulturális értékeket tartalmazó könyv- és hanganyagcsomagot, amelyben az Egri csillagok is szerepelt. Bízunk benne, hogy a szórányvidéken élő gyerekek is gyönyörűséggel olvassák Gárdonyi kiemelkedő alkotását, és megérinti őket az a fajta nemzeti büszkeség, amely mindannyiunk szívét megdobogtatta Dobó István és Bornemissza Gergely kalandjainak követésekor.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvény végrehajtásáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A T/1671. számú kormány-előterjesztés, valamint az Állami Számvevőszék által benyújtott, Magyarország 2017. évi központi költségvetése végrehajtásának ellenőrzéséről szóló T/1671/1. számú jelentés a parlamenti hálózaton elérhető.

Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy az előterjesztést uniós és nemzetiségi napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Tisztelt Országgyűlés! Köszöntöm az előterjesztés tárgyalására érkezett Domokos László urat, az Állami Számvevőszék elnökét és munkatársait, akik a páholyban foglalnak helyet.

Tisztelt Országgyűlés! Elsőként megadom a szót Varga Mihály pénzügyminiszter úrnak, a törvényjavaslat előterjesztőjének. Miniszter úr, parancsoljon!

VARGA MIHÁLY pénzügyminiszter, a napirendi pont előadója: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy röviden számot adjak a 2017-es esztendő gazdálkodásáról és beszámoljak arról, hogy a parlament által 2016-ban elfogadott költségvetési törvény milyen módon tudott teljesülni. A 2017-es zárszámadási törvényjavaslat érdemben igazolja a mögöttünk álló évek gazdaságpolitikai intézkedéseinek és a felelősségteljes költségvetési gazdálkodásnak az eredményességét. Fegyelmetes költségvetési politika mellett stabil államháztartás és az előrejelzésekkel összhangban lévő makrogazdasági folyamatok jellemezték a tavalyi évet.

A 2017. év egyik legjelentősebb gazdaságpolitikai fejleménye nem 2017-ben történt, hanem 2016-ban. 2016 novemberében ugyanis a kormány megállapodást kötött a szociális partnerekkel, a munkaadói és munkavállalói oldal képviselőivel, és megállapodtunk abban, hogy egy hatéves béremelési és adócsökkentési folyamat indul el. 2017 tulajdonképpen ennek az első esztendeje volt, amikor jelentős mértékben csökkentek a munkaadói közterhek, és jelentősen növekedtek azok a bérek - főleg a minimálbér és a garantált bérminimum -, amelyek a bérrendszer egészére is hatással voltak.

Tehát 2017 volt az első év, amikor a megállapodás nyomán érdemi béremelkedés valósult meg, bővült a foglalkoztatás és magasabb növekedési fokozatba kapcsolódott a gazdaság. Nem lett tehát igaza azoknak a kételkedőknek, akik azt mondták, hogy ha ily mértékben, 15 és 25 százalékkal nő a minimálbér összege, akkor csökkenni fog a foglalkoztatás. Épp ellenkezője történt: a gazdaság növekedésével párhuzamosan több munkahely teremtődött, többen tudtak elhelyezkedni, és a bérek is növekedtek.

A költségvetés benyújtásakor prognosztizált 3,1 százalékos felülmúló, 4,1 százalékos bruttó hazaitermék-növekedéssel jóval az uniós átlag felett teljesített a magyar gazdaság. Mindeközben az államháztartás uniós módszertan szerinti hiánya is a tervezettnél kedvezőbben alakult, összességében a bruttó hazai termék 2,2 százalékaiban teljesült. Tehát önkritikusan el kell ismernem, hogy alábecsültük a gazdaság növekedési lendületét, de hozzá kell tennem, hogy amikor ezt a parlament elfogadta, és amikor a kormány ezt előkészítette, még nem történt meg a bérnövelési és adócsökkentési megállapodás. Tehát itt az történt, hogy tavasszal a kormány ezt előkészítette, az ősz folyamán megállapodtunk a feltételekben, és nyugodtan mondhatom, hogy a számításainknak megfelelően durván 1 százalékos növekedési pluszt adott hozzá a gazdaság egészéhez ez a hatéves bérnövelési és adócsökkentési megállapodás, ez következett be lényegében 2017-ben.

Az adósságfinanszírozás stabilitásának erősítését célzó intézkedéseknek köszönhetően az Eximbank

adóssága nélkül az államadósság 2017-ben 71,3 százalékra mérséklődött, az Eximbank adósságával pedig a 2016-os 75,9 százalékról 73,3 százalékra csökkent. Ezzel kapcsolatban hadd hívjam fel képviselőtársaim figyelmét néhány dologra. Az egyik, hogy az Eurostat módszertani eljárásával Magyarország nem értett egyet, ezt vitattuk, és azt gondoljuk, hogy egy téves szakmai kalkuláció van az átértékelés mögött - de ezt most tegyük félre, a második része fontosabb, amit szeretnék mondani önöknek -, ugyanakkor az is megállapítható 2017-ben, hogy ha beszámítjuk az Eximbank mérlegfőösszegét, ha nem, az adósságállomány akkor is csökkent.

(9.10)

Tehát egy jelentős gazdaságpolitikai eredménynek tartom, hogy még ezzel a módszertani változással együtt is az adósságrátánk csökkenni tudott, ahogy említettem, jelentős mértékben; ha elfogadom az Eurostat kalkulációját, akkor 73,3 százalékra.

A gazdasági növekedés gyorsulásához szinte minden ágazat érdemben hozzájárult. A legnagyobb mértékben az építőipar nőtt 2017-ben. Nyilván ez köszönhető a vállalati és állami, önkormányzati beruházások lendületes növekedésének, de hadd tegyem mellé, hogy a családi otthonteremtési kedvezmény, ennek a programnak az elindítása és felfutása 2017-ben szintén jelentősen tudta növelni az építőipar kapacitását. Emellett jelentősen bővült a szolgáltatói szektor, valamint az ipar teljesítménye is. 2017-ben több mint 8500 milliárd forint értékű beruházás valósult meg, a magán- és az állami beruházások egyaránt pozitívan tudtak hozzájárulni a gazdaság egészének növekedéséhez.

A növekedés másik stabil pillére a 4,7 százalékkal bővülő fogyasztás volt, amit a növekvő foglalkoztatottság és a célzott adócsökkentések is támogattak. Erről majd még hosszabban kívánok szólni, de engedjék meg, hogy egy pillanatra még visszatérjek a beruházásokra, hiszen egy vagy másfél év azért hosszú idő. Engedjék meg, hogy röviden, csak futólag megemlítssem azokat a legfontosabb beruházási programokat, amelyek elindultak 2017-ben. A kiemelt közutak állapotának a fejlesztésére, javítására 2017-ben egy 154 milliárdos programot tudtunk elindítani. Ugyanígy fontos volt számunkra, hogy a „Modern városok” program keretében a kormány és a városok közötti megállapodások programja folytatódjon, 90 milliárd forintot költöttünk ezekre a fejlesztésekre.

Folytattuk a Paksi Atomerőmű beruházásának az előkészítését. Azt gondoljuk továbbra is, hogy a zavartalan energiaellátás biztosítása érdekében a Paksi Atomerőmű fejlesztésére szükség van. Ez a nemzetgazdaság szempontjából egy stratégiai beruházás. Ezekre a fejlesztésekre, amelyek nemcsak az atomerőmű területét, hanem a környező települések és a régió fejlesztését is jelentik, 56, egészen pontosan 57 milliárd forintot költöttünk.

Önkormányzati fejlesztésekre hasonló nagyságrendet költött a központi költségvetés; ipari parkok kialakítására, fejlesztésére 45 milliárd, a Nemzeti Olimpiai Központ építésére 44 milliárd, a „Liget Budapest” projekt fejlesztésére 34 milliárd forintot és különböző egészségügyi beruházásokra, beszerzésekre, az „Egészséges Budapest” program megindítására pedig 16 milliárd forintot költöttünk. Tehát azt gondolom, ebből is érzékelhető, hogy a kormányzati döntések is jelentősen hozzá tudtak járulni a gazdaság bővüléséhez.

Visszatérve a növekedés további pilléreihez, a gazdasági növekedéssel párhuzamosan a foglalkoztatottak száma is bővült, 4,4 millió fő fölé került 2017-ben ez a szám. Csak emlékeztetnék, hogy 3,8 millió alatt volt még 2010-ben. Közel 38 ezer fővel csökkent a közfoglalkoztatásban állók száma. Ez ebben az évben is, '18-ban is folytatódott, tehát ez egy tendencia. Jól érzékelhető, hogy egyre többen tudnak átlépni a közfoglalkoztatásból a munka világába, egyre többen tudnak piaci alapon munkalehetőséget kapni. Nem véletlen, hogy év végére, a tavalyi év végére a munkanélküliségi ráta 4,2 százalékra mérséklődött.

Jó hír, hogy az alkalmazásban állók bére is növekedett. Tehát nemcsak többen tudnak dolgozni, több ember tud elhelyezkedni, nő a foglalkoztatási rátánk - amelyben még majdnem utolsók voltunk 2010-ben, most már az európai uniós átlag fölött vagyunk ebben a mutatóban is -, hanem a keresetek is bővültek. A bruttó havi átlagkereset 297 ezer forintba nőtt a nemzetgazdaságban. A családi adókedvezmény figyelembevételével számolt nettó reálkeresetek pedig több mint 10 százalékkal, egészen pontosan 10,1 százalékkal növekedtek.

A külkereskedelmi folyamatokat tekintve a magyar áruexport 5,9 százalékkal, az import 8,4 százalékkal nőtt, és bár itt felvethetik, hogy aggasztó, hogy az import jobban nőtt az exportnál, mégis az áruforgalmi többlet továbbra is magas, több mint 8 milliárd euró, ami, azt gondolom, még aggodalomra azért nem ad okot.

Az adósságfinanszírozás stabilitását célzó intézkedések következtében az államadósság devizaaránya jelentősen, 26 százalékra, a külföldiek által birtokolt állomány részesedése pedig 37 százalékra csökkent. Tehát nemcsak az történt, hogy az államadósság aránya a bruttó hazai termékhez képest csökkent, hanem a szerkezete is jelentősen változott. Szeretnék arra utalni, hogy a devizaaránya az államadósságnak 8 évvel ezelőtt még 50 százalék fölött volt, '17 végén ez már csak 26 százalék, és a külföldiek által birtokolt állomány pedig szintén jelentősen csökkent, ahogy említettem, 37 százalékra. Ezzel Magyarország pénzügyi sérülékenysége is jelentősen mérséklődött. 2017-ben az uniós módszertan szerinti bruttó hazai termék-arányos elsődleges egyenleg többletet mutatott. Ez 0,6 százalékra teljesült.

Talán érdemes megemlítenem önök számára azt is, hiszen ez mindig a sajtó egyik kedvelt témája, hogy a hitelminősítők mit mondanak rólunk. Mindig el

szoktuk mondani, hogy örülünk annak, ha jókat mondanak rólunk, de még jobban örülünk annak, ha a piac mond jó Magyarországról. Márpedig itt még mindig az volt a helyzet 2017-ben, hogy a piac sokkal jobbat mondott Magyarországról, mint a hitelminősítők, de ismerjük el, hogy azért 2017-ben a három nagy hitelminősítőből kettő is pozitívrá javította hazánk hitelbesorolásának a kilátásait. Tehát óvatosan, de azért ők is a választások előtt is annyit megtettek, hogy azt mondták, hogy a folyamatok jók, kedvezőek, és semlegesről egy pozitív minősítést kaptunk.

Mindezek ismeretében azt mondhatjuk, hogy a magyar gazdaság szektorainak a többsége erősödött, és mindemellett az egyensúlyi mutatók is kiválóak maradtak. Tehát összevetve a kétezres évek közepével, nem az a helyzet, hogy a privatizációs bevételek, tehát az állami vagyon értékesítése és a hitelfelvétel fűti a magyar gazdaság növekedését, hanem miközben kedvezőbbek az egyensúlyi folyamatok, ezenközben tudott a magyar gazdaság az uniós átlag fölött növekedni 4,1 százalékkal. Itt persze óvatosságnak kell lennem, mert azt fogalmazhatnám meg, hogy talán még kedvezőbbben is növekedtünk. Az elmúlt félévben nagyon sokszor olvashattak olyan híreket, amikor a Statisztikai Hivatal revíziót hajtott végre a korábbi becslésin vagy számításain. Az idei első félévben ez történt. Most már ott tartunk, hogy az első fél évben 4,7 százalék volt a gazdaság növekedése, a második negyedévben pedig 4,9 - jó két-három tizeddel alacsonyabbak voltak az első számok. Reméljük, hogy még a revízió akár '17-et is érintheti.

Tisztelt Képviselőtársaim! Magyarország ma már nemzetközi téren is elismert teljesítménye az elmúlt években megalapozta az európai viszonylatban is példaértékű családtámogatási rendszer megteremtését, a családi értékek védelmén alapuló családbarát Magyarország kiépítését. Ennek keretében 2017-ben a magyar kormány fenntartotta az Európai Unióban is az egyik legalacsonyabbnak számító 15 százalékos személyijövedelemadó-kulcsot és az egyedülálló családi adórendszert, amely egyszerre ösztönzi a munkát és a gyermekvállalást.

Ugyanebben az évben havi 15 ezer forintra növeltük a kétgyermekes családok kedvezményét gyermekként, így nettó 60 ezer forinttal marad több ezen családoknál. Emellett egymástól függetlenül is igénybe vehetővé tette a családi kedvezményt a rendszer, és az állami „nászajándékot”, vagyis az első házások kedvezményét is fenn tudtuk tartani, és ezt fenn kívánjuk tartani a jövőben is. Felfutott az otthonteremtési program. Ezen keresztül a gyermekszámtól függően akár 10 millió forintot is igénybe vehettek a családok.

A rászoruló családok támogatása érdekében megteremtettük az ingyenes tankönyvellátást az 1-9. évfolyamos diákok számára. Ugyanebben az évben 5 százalékra csökkent az alapvető élelmiszerek köréből a baromfihúsról, a tojásról, valamint a tejre vonatkozó áfakulcs, és 18 százalékra mérséklődött az éttermi étkezésre, valamint az internet-hozzáférésre vonatkozó adóteher.

(9.20)

Tehát nemcsak az történt, hogy a gazdaság lendületesebben növekedett, az egyensúlyi mutatók kedvezőek maradtak, hanem mellette a lakosság igen széles körét érintő további adókedvezményeket tudtunk elindítani, és ezeket az idei évben is fenntartani, sőt bővíteni.

Tisztelt Országgyűlés! Gazdasági eredményeink a családok támogatása mellett megalapozták a munkából élők helyzetének további javítását. A kormány 2017-ben új elemekkel kiegészítve folytatta a korábbi években megkezdett életpályaprogramokat. Hadd idézzek ezek közül föl néhányat! A járási kormányhivatalok dolgozóinak előző évi béremelését követte 2017-ben a megyei kormányhivatalok foglalkoztatottjainak 30 százalékos emelése. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal dolgozói az előző évi 30 százalékos emelés után újabb 5 százalékos béremelést kaptak. Az igazságügyben dolgozók nemcsak újabb 5 százalékos emelésben részesültek, hanem ezen felül sor került az igazságügyi és ügyészségi alkalmazottak béremelésére is.

Az egészségügyben 2016-ban elindított többletcsoús bérrendezés 2017-ben is a dolgozók széles körének jelentett béremelkedést, míg szociális területen a felsőfokú végzettségűek pótlékemelkedése, valamint a bölcsődei dolgozók bérrendezése jelentett többletet. A kulturális területen dolgozók bérfelzárkózása mellett pedig folytatódott a felsőoktatási oktatói, kutatói bérrendezés is. A rendvédelem és a honvédelem területén dolgozó hivatásosok életpályája újabb 5 százalékos bérnövekedéssel folytatódott. A köznevelés területén záró szakaszához ért az ötödik éve folyamatos bérnövekedést jelentő pedagógus-életpálya, működött a minősítési rendszer, megvalósult az öregségi nyugdíjkorhatár előtt álló pedagógusok, valamint a nevelő-oktató munkát közvetlenül segítő nem pedagógus végzettségűek bérfelzárkózása, illetve a nemzeti pedagógusok pótlékemelés is.

Tisztelt Ház! Tehát a korábbi években végrehajtott bérintézkedések hatása természetesen továbbra is érvényesül azokon a területeken, amelyeket 2017-ben már nem érintett újabb béremelés.

Tisztelt Képviselőtársaim! 2010-es ígéretéhez híven a kormány 2017-ben is kiemelt figyelmet fordított a nyugdíjasok erkölcsi és anyagi megbecsülésére. Szem előtt tartotta azon célját, hogy az időskori biztonság garantálása mellett az uniós átlag feletti gazdasági növekedésből minél nagyobb arányban részesítse a nyugdíjasokat is. Magyarország történetében először 2017 novemberében minden nyugdíjas és nyugdíjserző ellátásban részesülő személy nyugdíjprémiumot kapott. Ezt a várakozásokat meghaladó gazdasági növekedés tette lehetővé az államháztartás stabilitásának megőrzése mellett. A nyugdíjprémium egy főre jutó maximális összege 12 ezer forint volt. A nyugellátások az 1,6 százalékos emelés és a novemberi 0,8 százalékos kiegészítés együttes hatásaként 2,4 százalékos mértékben emelkedtek. Mindemellett

2017 végén 2 millió 596 ezren 10 ezer forint összegű Erzsébet-utalványban részesültek. Itt szeretném megemlíteni, hogy az Idősügyi Tanács visszajelzése egyértelműen kedvező volt erről a támogatási formáról is, tehát visszajelzést kaptunk abban a tekintetben, hogy ez a fajta nyugellátás-kiegészítő támogatás is pozitív volt.

2011 és 2017 között a kormány átlagosan több mint 26 százalékkal emelte a nyugdíjakat, amelyek vásárlóereje - a tartósan alacsony inflációnak köszönhetően - mintegy 10 százalékkal javult. Mindemellett a nők családban betöltött szerepére is megkülönböztetett figyelmet fordított a kormány, ezért változatlanul biztosítottuk és biztosítani fogjuk, hogy a 40 év jogosultsági idővel rendelkező nők nyugdíjba mehessenek.

Elnök Úr! Tisztelt Ház! A kormány kiemelt célja volt 2017-ben is a vállalkozások helyzetének javítása, versenyképességük erősítése, valamint a gazdaság felerősítésének elősegítése. Azt már említettem a korábbiakban, hogy a tavalyi év egyik legjelentősebb gazdaságpolitikai mérföldköve a hatéves béremelési és adócsökkentési megállapodás életbelépése volt. Ennek eredményeként megvalósult a minimálbér és a garantált bérminimum 15 százalékos, illetve 25 százalékos emelése, míg a munkáltatókat terhelő szociális hozzájárulási adó 27 százalékról 22 százalékra csökkent. Ez utóbbival összhangban az egészségügyi hozzájárulás mértéke is 22 százalékra csökkent. Egységesen 9 százalékra mérséklődött a társasági adó - emlékeztetnék rá, hogy korábban az 500 millió forint árbevétel fölötti cégeknél ez 19 százalék volt, a kisvállalkozásoknál 10 százalék, ez egységesen 9 százalék lett -, ezzel hazánk a nyereségadó tekintetében Európa egyik legversenyképesebb tagállama, országa lett.

A növekedési kilátások javítása érdekében új kedvezmények is bevezetésre kerültek, például az energiahatékonysági beruházások, illetve a startup vállalkozásokba történő befektetések után. Bevezettük, hogy a megbízható adózókra vonatkozó kiutalási határidő 45 napra csökkenjen, tehát megéri tisztességesen adót fizetni a vállalkozói szektorban is, mert ezzel az adóhivatal részéről is kedvezmények járnak. Jelentős könnyítéseken ment keresztül a kisvállalati adó szabályozása. 14 százalékra mérséklődött az adó kulcsa, kedvezőbbé vált az adóemre való áttérés és az adókötelezettség kiszámítása is. Pozitívan változtak a jogosultsági feltételek is. Az adó az eddigi 25 helyett 50 foglalkoztatottig választható, továbbá 500 millió forintról 1 milliárd forintra emelkedett az adóalanyiség megszűnésének bevételi értékhatára. A legkisebb vállalkozások versenyképességének ösztönzése érdekében pedig a kisadózók tételes adójának 6 millió forintos bevételi értékhatára 2017-től 12 millió forintra emelkedett. Az adóadminisztrációs terhek csökkentése érdekében - részben a már említett értékhatár emeléséhez is kapcsolódóan - 6 millió forintról 8 millió forintra emelkedett az általános forgalmi adó alanyi adómentességének értékhatára.

Tisztelt Ház! A kormány gazdaság- és társadalmpolitikai céljainak megvalósulását a költségvetés

2017-ben is érdemben tudta biztosítani. Az államháztartás pénzforgalmi hiánya 1314 milliárd forintban, a központi alrendszer hiánya pedig 1833 milliárd forintban teljesült. Ez utóbbi ugyan meghaladta a tervezettet, de ennek oka a kormánydöntés értelmében az uniós támogatások megelőlegezése volt a kedvezményezettek felé. Nem kívánunk változtatni azon a gyakorlaton, hogy ha az Unióból csak lassabb ütemben érkeznek a támogatások, akkor ezt a magyar költségvetés az érintett vállalkozásoknak, önkormányzatoknak, magánszemélyeknek hitelezze meg. Ez így volt 2017-ben, és így van 2018-ban is. A kormányzati szektor európai uniós módszertan szerinti hiánya ugyanakkor kisebb lett a korábbi kitűzött célnél, 2,4 helyett 2,2 százalék.

A 2017. évi költségvetési törvény érdemben egy alkalommal módosult, 2017 májusában tett javaslatot a törvény módosítására a kormány, amelyhez a forrást a tervezettnél is nagyobb gazdasági növekedés, illetve az ennek következtében jelentkező magasabb bevételek teremtették meg. Ennek a módosításnak az eredményeképp gazdaságfejlesztési, közlekedésfejlesztési, oktatási, kulturális, szociális és egészségügyi célokra került pluszforrás biztosításra. Hadd emeljek ki néhányat ezek közül: a nyugdíjakhoz, nyugdíjprémiumhoz kapcsolódóan plusz 50 milliárd forintot, a beruházás-előkészítési alap létrehozására 26,6 milliárd forintot, a beszállítófejlesztési programhoz pedig 6 milliárd forint pluszt tudtunk ezeknek a döntéseknek a következményeként hozzátenni, biztosítani.

2017 végén a központi költségvetés kedvező pénzügyi helyzete arra is lehetőséget adott a kormánynak, hogy saját hatáskörében többletforrásokat csoportosítson át oktatási, szociális, családügyi, egészségügyi fejlesztések támogatására, kulturális célú támogatásokra, egyes sport-, infrastruktúra-fejlesztési, turisztikai kiemelt beruházásokra, valamint sportcélú támogatásokra. Arra is tudtunk figyelmet fordítani, hogy civil és határon túli szervezetek, valamint hazai és határon túli egyházak kapjanak további plusztámogatást. Erdélyben megvalósuló programok és támogatások finanszírozására pluszforrásokat tudtunk biztosítani, és a nyugdíjasoknak a már említett Erzsébet-utalvány kifizetése szintén megtörtént.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy még néhány részterületet megemlítsen az államháztartásnak. A központi költségvetési szervek és fejezetek által kezelt különböző jogcímenek programok, feladatok kiadásai 2017-ben 10 258 milliárd forintban teljesültek, ez 1525 milliárd forinttal több volt, mint 2016-ban.

(9.30)

A többletek számos ágazatban jelentkeztek, oktatás, kulturális terület, vallási tevékenységek, honvédelem, jóléti szolgáltatások és a rendvédelem területén.

A beruházások között, az előbb már szóltam erről, de itt külön kiemelném néhány felsőoktatási nagyberuházás megindítását és folytatását; többek

között a Pécsi Tudományegyetem beruházását, a Testnevelési Egyetem új campusának kialakítását, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem beruházásának megvalósítását.

A központi költségvetés szintén támogatta például a betegápoló Irgalmas rend projektjeinek finanszírozását, a Bethesda Gyermekkorház vagy a Budai Irgalmas Kórház közös fejlesztését. Arra is tudtunk forrást biztosítani, hogy a légi mentés működtetésével, az egészségügyi intézmények rendkívüli támogatásával, a rezidensi rendszer működésével, az Országos Mentőszolgálat mentő gépjárműveinek beszerzésével és az egészségfejlesztési irodák fenntartási költségeivel összefüggő kiadásokra is többletforrást tudjunk biztosítani.

Változatlanul fennálló a migrációs nyomás kezelése, a magyar emberek biztonságának és az Európai Unió határainak védelme érdekében a kormány 2017-ben is hozott számos intézkedést. 2017-ben a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetre tekintettel jelentős, 155 milliárd forintos forrást tudtunk biztosítani. Ezzel párhuzamosan a terrorizmus elleni fellépés hatékonyságának növelése érdekében közel 93 milliárd forint állt rendelkezésre. Talán nem véletlen, az összeg nagyságrendjéből is láthatják, hogy a kormány erőteljes fellépésének egyik eredménye az, hogy hazánkat jelenleg is a világ legbiztonságosabb országai között tartják számon.

Engedjék meg, hogy még néhány mondatot szóljak az uniós költségvetési támogatásról. 2017-ben 2571 milliárd forint ilyen támogatást tudtunk eljuttatni a kedvezményezettekhez, leginkább a 2014-20-as ciklus előlegkifizetései határozták ezt meg. Az előző időszak projektjei lényegében lezárultak már 2017-re. A kifizetéseket emelte a költségvetésen kívüli agrártámogatások összege, amely 362 milliárd forint közvetlen jövedelempótló juttatást jelentett a gazdák részére. Mindent egybevetve elmondható, hogy 2017-ben közel 2933 milliárd forint uniós támogatás nyújtására került sor.

Tisztelt Ház! Az alrendszer között a Nyugdíjbiztosítási Alap gazdálkodása 2017-ben is stabil, kiegyensúlyozott volt. Csak a bevételi főösszeget említtem meg: 3200 milliárd forint bevételi és nagyjából ugyanennyi kiadási összegben teljesültek a mutatók. Az alap 12,8 milliárd forintos többletének befizetését követően egy szerény, elhanyagolható mértékű, 5 milliárd forintos deficittel zárt.

A béremelési és adócsökkentési megállapodásból adódóan korábban soha nem látott mértékben, 5 százalékponttal csökkent az alap egyik fő bevételi forrását jelentő szociális hozzájárulási adó. A gazdaság élénkítésének e formája több mint 500 milliárd forintot hagyott 2017-ben a magyarországi vállalkozásoknál.

Ezt fejlesztésre, beruházásra vagy éppen béremelésre fordíthatták, amint láthatták a számokból, ez meg is valósult, meg is történt. Az adóteher csökkenése nyomán kieső bevételeket a bővülő adóbefizetésekből a központi költségvetés 200 milliárd forint

összegű támogatás formájában kompenzálta az alap számára.

A kiadási oldalon a legnagyobb tételt nyilván a nyugellátási kiadások jelentették. 2 millió 164 ezer személy ellátására nyújtott ez fedezetet. Ezek közül még, a nyugellátási kiadásokon belül, hadd emeljem ki a „Nők 40” programra költött 225 milliárd forintot, év végén mintegy 150 ezer nő honfitársunk átlag 125 ezer forintos ellátással kapott lehetőséget arra, hogy segítse a fiatal szülők gyermekvállalással, gyermekneveléssel kapcsolatos feladatait. És megtörtént a nyugdíjprémium kifizetése is, ez 24 milliárd forintos összeg keretében történt a nyugellátási alapból.

Az Egészségbiztosítási Alapra vonatkozóan azt tudom elmondani, hogy az Egészségbiztosítási Alap 2262 milliárd forint kiadása teljesült. Az alap kiadásának 27 százalékát pénzbeli ellátások, 72 százalékát pedig természetbeni ellátások finanszírozásának biztosítására használta fel az egészségbiztosítás. Itt a természetbeni ellátások közül a gyógyító-megelőző ellátás fedezete volt a legfontosabb. Béremeléseket tudtunk megvalósítani '16 után '17-ben is, az egészségügyi szakdolgozók bére 12 százalékkal, a szakorvosok és szakgyógyszerészek illetménye bruttó 100 ezer forinttal, a szakvizsgával nem rendelkező orvosok, gyógyszerészek alapbére pedig bruttó 50 ezer forinttal emelkedett.

A háziorvosi szolgáltatóknál a rezsitámogatási díj havi összegének újabb 130 ezer forinttal történő növelése is megtörtént, a fogorvosi és védőnői ellátás, az otthoni szakápolás és a betegszállítás finanszírozását növelni tudtuk, és a háziorvosok mellett a fogorvosok részére is biztosítani tudtuk a letelepedési pályázaton elnyerhető támogatás duplájára emelését.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Egy dolgot még hadd említsek meg, hogy némi aktualitást is adjak ennek az expozénak: ez pedig az a mai hír, hogy a World Economic Forum a versenyképességi listáján Magyarország a tavalyi 60. hely után a 48. helyen zárt. Tehát egy jelentős változás következett be. Természetesen hozzá kell tennem, hogy ezek mögött a számok mögött a versenyképesség javulását tekintjük az egyik legfontosabb folyamatnak. Itt hadd mondjam el, hogy nyilván ez a mérés is egy a sok közül, és ezzel lehet mindig vitatkozni, Magyarország is megteszi sok alkalommal. Az a kedvező helyzet állt elő, hogy a mért 140 országból Magyarország a 48. helyet kapta, természetesen nem lehetünk ezzel elégedettek, szeretnénk, ha még tovább javulna a versenyképesség.

Hozzá kell azt is tennem, hogy a WEF egy új számítási módszert alkalmazott, 98 indikátorral méri egy ország, egy gazdaság versenyképességét. Ezek kétharmad része új indikátor, amiket korábban nem alkalmaztak. Tehát a változás részben azért is következett be, mert olyan szempontokat is figyelembe vettek, amiket mi már korábban jeleztünk, amiket korábban nem mértek, de most bekerült a mérésekbe. Természetesen még itt is vannak azért szubjektív elemek, különböző kérdőívek, amelyek azért mindig vitára adnak okot. De örülünk annak, hogy ez a visszajelzés is

azt mutatja, hogy a magyar versenyképesség azért tartósan tud javulni, hiszen, ahogy mondtam is, korábban talán kicsit alulmérték voltunk, és ez is hozzájárult ehhez a változáshoz.

Hölgyeim és Uraim! Szeretném megköszönni az Állami Számvevőszék elnökének és munkatársainak az ellenőrzés során végzett munkájukat, hiszen ők hozzájárultak ahhoz, hogy pontos és világos képet kaphatnak arról, hogy mi is történt 2017-ben a központi költségvetésben, az államháztartásban. A Számvevőszék is kiemelte jelentésében, hogy 2017-ben a költségvetés végrehajtása a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt, a törvényjavaslat valóságként mutatja be a legfontosabb adatokat és információkat.

Összefoglalva tehát azt mondhatom önöknek, hogy 2017-ben egy érdemi béremelkedés, adócsökkentés valósult meg, gyorsult a gazdaság növekedése. Ennek hatását a családok, a vállalkozások és minden magyar ember egyaránt érezheti, érezhette. Az előtünk álló időszak legnagyobb kihívásának azt tartjuk, hogy a családok támogatása, a foglalkoztatás további bővítése, az időskori biztonság, nemzeti identitásunk megőrzése és határaink védelme megtörténjen. Természetesen mindezt úgy kívánjuk megvalósítani, hogy azokból a legfontosabb célokból, amelyek az államháztartás stabilitására, a versenyképesség hatékonyságnövelésére, valamint a gazdasági növekedés fenntartására vonatkoznak, ne változzanak meg.

Kérem tehát önöket, hogy a zárszámadási törvényjavaslatot megtárgyalni és elfogadni szíveskedjenek. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Domokos László úrnak, az Állami Számvevőszék elnökének, a jelentés előterjesztőjének. Elnök úr, parancsoljon!

DOMOKOS LÁSZLÓ, az Állami Számvevőszék elnöke, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Magyarország Alaptörvénye szerint az Országgyűlés fogadja el a központi költségvetést és hagyja jóvá annak végrehajtását. Az Alaptörvény azt is rögzíti, hogy a központi költségvetést törvényesen és célszerűen, a közpénzek eredményes kezelésével és az átláthatóság biztosításával kell végrehajtani.

(9.40)

A költségvetési gazdálkodás szabályszerűségét meghatározó alapelveket az Alaptörvényen és a stabilitási törvényen túlmenően elsősorban az államháztartásról szóló törvény és a végrehajtásáról szóló kormányrendelet, valamint a számviteli törvény rögzíti.

Eszerint a költségvetés fenntarthatóságát, a tervezhetőséget és az államadósság alakulását befolyásoló alapvető szabály, hogy a rendelkezésre álló előirányzat keretein belül lehet kötelezettséget vállalni.

Ez jelenti a felelős közpénzgazdálkodás alapjait. A központi alrendszer intézményei jelentős hatást gyakorolnak a költségvetés szabályszerű végrehajtására, a költségvetési egyensúly fenntarthatóságára. Emiatt fontos, hogy közpénzfelhasználásuk szabályos, átlátható és elszámoltatható legyen. Az előirányzatokkal való gazdálkodás, a visszatervezéssel ahhoz igazított feladatok kijelölése az alapfeltétele a gazdaságosság érvényesülésének és a gazdálkodás átláthatósága növelésének.

Az Állami Számvevőszék a törvényi előírások alapján évente ellenőrzi a központi költségvetés végrehajtását, a társadalombiztosítás pénzügyi alapjai költségvetésének végrehajtásáról készített zárszámadást és a társadalombiztosítás pénzügyi alapjainak pénzügyi beszámolóját, valamint az elkülönített állami pénzalapok költségvetésének végrehajtásáról készített zárszámadást. A központi költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslat szerkezetét, tartalmi elemeit és az összeállításának logikáját az államháztartásról szóló törvény határozza meg.

Tisztelt Országgyűlés! Az Állami Számvevőszék zárszámadási ellenőrzése megállapította, hogy a 2017. évi központi költségvetés végrehajtása szabályszerű volt, a hiány és az államadósság alakulása megfelelt a jogszabályi előírásoknak, valamint az uniós feltételeknek. A zárszámadási törvényjavaslat megalapozott, az abban szerepeltetett adatok megbízhatóak.

A 2017. évi zárszámadási törvényjavaslat összeállítása során a Pénzügyminisztérium a jogszabályok és a vonatkozó belső szabályzatok előírásait betartotta, a törvényjavaslat tartalma, szerkezete megfelelt a jogszabályi előírásoknak.

Az államháztartás központi alrendszerében a pénzforgalmi hiány alakulása megfelelt az államháztartásról szóló törvény és a 2017-es költségvetésről szóló törvény előírásainak, a pénzforgalmi hiány a GDP 4,8 százaléka, 1833,4 milliárd forint volt.

A stabilitási törvény szerinti államadósság - amelynek összege 2017-ben 27 977,3 milliárd forint volt - teljes hazai össztermékhez viszonyított aránya a 2016. évi 74 százalékról a 2017. évre 72,9 százalékra csökkent, alakulása megfelelt az Alaptörvény és a stabilitási törvény előírásainak.

A kormányzati szektor uniós módszertan szerinti hiányának mértéke a stabilitási törvény előírásainak megfelelően alakult. A kormányzati szektor uniós módszertan szerinti adóssága, ahogy erről miniszter úr is szólt, valóban 2017. év végén a GDP, 73,3 százaléka volt, csökkent a 2016. évi, ugyanennek megfelelő értékű vagy számítási módszerrel számolt 75,9 százalékhoz képest. Az uniós kritériumok szerinti adósságcsökkentési követelmény is teljesült a 2017. évben.

A 2017. évi zárszámadási törvényjavaslatban a központi költségvetés egészének, ezen belül a központi és a fejezeti kezelésű előirányzatok, a költségvetési szervek, az elkülönített állami pénzalapok és a társadalombiztosítási alapok bevételi és kiadási előirányzatainak teljesítési adatai megbízhatóak.

A törvényjavaslat valósághűen mutatja be a költségvetés végrehajtására vonatkozó pénzügyi adatokat, információkat.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! A zárszámadási ellenőrzésünk fő célja, hogy támogassuk az Országgyűlést a törvényjavaslat elfogadhatóságával kapcsolatos döntéshozatalban, és erősítsük az átláthatóság, valamint az elszámoltathatóság biztosítását a közpénzekkel való gazdálkodásban. Jelentésünk összeállítása során ezúttal is törekedtünk a közérthetőségre és a felhasználóbarát szerkesztésre, a terjedelm megfelelő mértékének a meghatározására, amivel azt kívánjuk elérni, hogy széles körben hasznosíthatóak legyenek a számvevőszéki jelentésben bemutatott ellenőrzési megállapítások.

A zárszámadás ellenőrzésének módszertanát a vonatkozó törvényi előírásokkal összhangban úgy alakítottuk ki, hogy az alkalmazott ellenőrzési eljárások alapján megalapozott véleményt mondhatunk a költségvetés egészének végrehajtásáról. Az ellenőrzés átfogó és objektív képet ad a 2017. évi zárszámadási törvényjavaslatban szereplő adatok megbízhatóságáról.

Az ellenőrzés a központi alrendszer bevételi és kiadási főösszegére, ezen belül öt fő területre terjedt ki: a központi kezelésű előirányzatokra, a fejezeti kezelésű és azon belül az európai uniós támogatásokhoz kapcsolódó előirányzatokra, a központi költségvetés intézményeire, valamint a társadalombiztosítás pénzügyi alapjaira és az elkülönített állami pénzalapokra.

Ezen az öt ellenőrzési területen a bevételek és kiadások adatainak megbízhatóságát, valamint a bevételi és kiadási előirányzatok teljesítésének, a költségvetési számvittel készült beszámolók és az azok részét képező költségvetési, jelentések és maradványki-mutatások összeállításának szabályszerűségét ellenőriztük.

Ezen túl az Országgyűlés felé beszámolásra kötelezett intézményeknél és a társadalombiztosítási alapok kezelő szerveinél a pénzügyi számvittel készített beszámolók és az azok részét képező mérleg- és eredménykimutatás összeállításának szabályszerűségét ellenőriztük. Az ezzel kapcsolatos megállapításaink a törvényjavaslatról adott véleményünket nem érintik, attól elkülönülten értékelték.

Az Állami Számvevőszékről szóló törvény szerint a központi költségvetés végrehajtásáról készített zárszámadást az ÁSZ ellenőrzi. A központi költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslat szerkezetét, tartalmi elemeit és az összeállításának logikáját az államháztartásról szóló törvény határozza meg. Ez alapvetően behatárolja az Állami Számvevőszék által a zárszámadás ellenőrzésére alkalmazható módszertant is.

E kereteken belül a 2017. évi zárszámadási ellenőrzésünk során is immár negyedik alkalommal alkalmaztuk azt a 2015-ben megújított módszertant, amelynek eredményeként a számvevőszéki ellenőrzés lefedte a központi alrendszer kiadásainak és bevételeinek 100 százalékát.

Az Állami Számvevőszék a zárszámadás ellenőrzése során statisztikai mintavételi módszereket alkalmazott, annak szabályai szerint járt el, ennek megfelelően a kiválasztott tételek ellenőrzése alapján vont le megállapítását a teljes sokaságra. A mintavételezés módszere biztosította, hogy az ÁSZ megalapozott értékelést tudjon adni a zárszámadás minden lényeges területére vonatkozóan a törvényjavaslatban szereplő adatok megbízhatóságáról.

Tisztelt Országgyűlés! A számvevőszéki ellenőrzés a zárszámadási törvényjavaslat megalapozottságát nem befolyásoló szabályszerűségi hibákat is tárt fel az ellenőrzött szervezetek mintegy harmadánál, amelyek szabályozási hiányosságokhoz, a gazdálkodási jogkörök nem szabályszerű gyakorlásához kapcsolódtak. Több egészségügyi intézmény esetében a minősítést nem befolyásoló hiba volt, hogy az államháztartási törvény előírásainak megsértésével, a szabad előirányzat mértékét meghaladóan történt kötelezettségvállalás. A lényegességi szintet meghaladó összértékű megbízhatósági hibát a Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Alap előirányzatai terhére végrehajtott kifizetéseknél azonosított az ellenőrzés.

A 2011-ben hatályba lépett számvevőszéki törvény értelmében az ellenőrzés során feltárt jogszabálysértő gyakorlat, illetve a vagyon rendeltetésellenes vagy pazarló felhasználásának megszüntetése érdekében úgynevezett figyelemfelhívó levéllel fordultunk az ellenőrzött szervezetek vezetőihez.

(9.50)

A figyelemfelhívó levélben foglaltakat az ellenőrzött szervezet vezetőjének 15 napon belül el kell bírálnia, a megfelelő intézkedést meg kell tennie; a megtett intézkedéseiről pedig az Állami Számvevőszéket értesítenie kell.

A Számvevőszék utóellenőrzés keretében ellenőrizheti, hogy a figyelemfelhívásban érintett szervezet a vállalt intézkedést végrehajtotta-e. A figyelemfelhívó levéllel a Számvevőszék szintén változást, javulást tud generálni a közpénzügyek rendezettségében.

Ez alapján a feltárt hiányosságok megszüntetése érdekében az Állami Számvevőszék ezúttal is intézkedésre szólította fel az érintett szervezeteket. Megállapítottuk továbbá, hogy az egy évvel ezelőtt, a 2016-os költségvetés végrehajtásának ellenőrzése során megfogalmazott figyelemfelhívásokban foglalt hiányosságok döntő többségét már pótolták a címzettek.

Összességében elmondhatjuk, hogy a szervezetek a figyelemfelhívó levélben kezdeményezett intézkedési kötelezettségeiknek eleget tettek. Több év tapasztalata alapján kijelenthetjük, hogy a számvevőszéki ellenőrzések által feltárt szabálytalanságok, hiányosságok döntő többségét az érintett szervezetek már megszüntették, ezáltal hasznosult az Állami Számvevőszék ellenőrző munkája.

Az Országgyűlés döntéshozatali munkájának hatékonyabb és eredményesebb támogatása érdekében a jelentésünk függeléke tartalmazza az Országgyűlés

felé beszámolásra kötelezett intézmények zárszámadási ellenőrzésének eredményéről készült rövid összefoglaló értékelést. Egy-egy szervezetről az összefoglaló értékelést azzal a céllal készítettük, hogy a szervezetek elszámoltatása kapcsán az országgyűlési képviselőket tájékoztassuk az adott szervezet beszámolójában szereplő pénzügyi gazdálkodási adatok megbízhatóságáról, hiszen a szervezetek beszámolóit tartalmazza a szervezet gazdálkodására vonatkozó információkat is.

Tisztelt Országgyűlés! Az elmúlt években az országgyűlési képviselők és a szakmai közvélemény részéről igény fogalmazódott meg aziránt, hogy a Számvevőszék a makrogazdasági folyamatok mélyebb összefüggéseiről is adjon visszajelzést. Ezt mérlegelve öt esztendővel ezelőtt döntöttünk úgy, hogy jelentésünk mellett egy elemzést is készítünk az adott esztendő költségvetése végrehajtásának összefüggéséről. Ezt a munkát idén is elvégeztük, és ezt önök meg is kaphatják írásos formában, illetve elektronikusan is hozzáférhető.

Az elemzést a jelentéssel együtt benyújtottuk az Országgyűlés részére, ezzel is eleget téve az Állami Számvevőszék törvényben meghatározott feladatának, hogy feladatkörében készített elemzésekkel, tanulmányokkal is támogassa a jól irányított államot, valamint a Költségvetési Tanács munkáját.

Az Állami Számvevőszék makrogazdasági elemzése rámutatott: a 2017. évben Magyarország gazdasági növekedése a vártnál kedvezőbben alakult; a GDP növekedése az elmúlt évhez viszonyítva 4,1 százalékos volt, ami 1 százalékponttal, tehát mintegy 30 százalékkal volt magasabb a 2017-es költségvetési törvényben előre jelzettnél. Talán azért is fontos itt egy pillanatra megállni, hiszen láthatjuk, hogy másfél évvel egy költségvetés teljesülése előtt mennyire bizonytalan a becslése akár az üzleti szférának is. Ha visszaemlékszünk a két évvel ezelőtti vitára, akkor az egy optimista költségvetési előirányzata vagy alapfeltevétele volt a törvénytervezetnek, hogy 3,1 százalék lesz. Voltak olyan érték-előrejelző nemzetközi szervezetek, amelyek 2 százalékos vagy az alatti növekedést is prognosztizáltak, és azóta hatszor változtatták meg - egyre pozitívabban - a végleges eredményt.

Ezt a körülményt azért érdemes a 2019-ről szóló költségvetési vita véleményező anyagával kapcsolatban is megemlíteni (*Felmutat egy iratot.*), amelynek a dilemmáit ebben az évben is, a mostani Országgyűlésnek is számításba kell vennie, meg kell becsülnie, és végül is ez alapján kell majd meghoznia a törvénytervezetről szóló döntéseit évről évre, a következő évi költségvetési keretek szempontjából.

Visszatérve magához a zárszámadáshoz: a gazdasági növekedés fő hajtóerejét a kollégáink értékelése alapján a beruházások képezték. A nemzetgazdasági beruházások volumene 2017-ben 18,2 százalékkal nőtt, az építési beruházásoké 21 százalékkal, a gép-berendezés beruházásoké 13 százalékkal. 2017-ben az ipari kibocsátás hozzáadott értéke 3,9 százalékkal haladta meg a 2016. éviét. Jelentős mértékben nőtt az

építőipar - 31,6 százalékkal - és a szolgáltatások hozzáadott értéke - 3,3 százalékkal -, viszont a mezőgazdaságé 9 százalékkal visszaesett. Az építőipari termelés bővüléséhez a lakásépítések, valamint az uniós társfinanszírozásból megvalósuló infrastruktúra-fejlesztések is hozzájárultak.

A fellendülést a lakásépítés utáni adó-visszatérítések, a családi otthonteremtési kedvezmény, valamint a kedvező hitelezési környezet és az elhalasztott beruházások pótlása támogatta, amelyhez nyilvánvalóan fedezetet teremtett a megnövekedett lakossági vásárlóerő.

A pozitív makrogazdasági folyamatok fenntarthatóságát erősítő tényező volt 2017-ben a január 1-jétől életbe lépett hatéves adó- és bérmegegyezés, mivel a minimálbér és a garantált bérminimum jelentős megemelésének és az egyéb béremeléseknek köszönhetően a munkavállalók jövedelme megnövekedett, míg a szociális hozzájárulási adó, illetve a társasági adó csökkentése következtében a munkáltatói terhek alacsonyabbak lettek.

A bérek nominális emelkedésén túl a reálbérek is jelentősen nőttek: az alkalmazásban állók havi bruttó és nettó átlagkeresete 2016-ról 2017-re 12,9 százalékkal emelkedett, a reálkereset 2017-ben 10,3 százalékkal nőtt. A megállapodáshoz kapcsolódó intézkedések a munkahelyteremtést és a munkaerő megtartását is ösztönözték.

A foglalkoztatottak száma a versenyszférában 2,9 százalékponttal nőtt, míg a közszféra létszáma - a közfoglalkoztatás tudatos csökkentésének következtében - 3,5 százalékkal csökkent, a foglalkoztatási ráta pedig növekedett, elérte a 68 százalékot.

A kormányzat adópolitikai intézkedései közül kiemelkedő a szociális hozzájárulási adó 5 százalékpontos csökkentése és a 9 százalékos társaságiadó-kulcs bevezetése, amely közvetlenül hozzájárult a belső kereslet növekedéséhez, a foglalkoztatás növeléséhez, valamint az export további növekedéséhez.

Az intézkedés a magas hozzáadott értéket előállítani képes, magas tőkeigényű beruházások megtelepedésére is ösztönzőleg hatott. Ezt támasztja alá, hogy 2017-ben rekordmennyiségű, mintegy 1000 milliárd forintnyi külföldi működő tőke érkezett hazánkba a Nemzeti Befektetési Ügynökség adatai szerint.

2017-ben az adórendszer továbbra is a fogyasztási forgalmi típusú adókat részesítette előnyben, a jövedelmeket terhelő adók súlya csökkent. A módosított előirányzathoz képest nagyobb összegben teljesült többek között a társasági adó, a személyi jövedelemadó, azonban több adónemnél a bevételek nem érték el a módosított előirányzat összegét, például egyszerűsített vállalkozói adó, reklámadó, jövedéki adó. Jóllehet az áfabevételek előirányzatától a bevételek 0,5 százalékponttal elmaradtak, azonban a 2016. évi bevételeket 235 milliárd forinttal meghaladták.

Egyes alapvető élelmiszerek és az internet áfájának csökkentése hozzájárult a háztartások fogyasztásának növekedéséhez, ami a GDP ütemét meghaladta 4,7 százalékkal, másrésztől viszont az áfabevételek

növekedését mérsékelte. Ennek hátterében a reálberek és ezzel együtt a belső kereslet növekedése áll.

Azt gondolom, itt kell feltennünk azt a kérdést, hogy ezek a folyamatok fenntarthatóak-e, mi a feltétele a továbblépésnek, milyen következtetésre juthatunk. A Számvevőszék is megpróbálta ezt megtenni, hiszen a következő időszak értékeléséhez hozzá kell járulnunk, ezért engedjék meg, hogy erre is kitérjek.

Itt szeretném hozzáfűzni, hogy a pozitív makrogazdasági folyamatok fenntarthatóságát a 2018. évről szóló elemzéseink is alátámasztják. Nőnek a bérek és a fogyasztás, megbízhatóan érkeznek a költségvetésbe az adóbevételek.

(10.00)

Meggyőződésem ugyanakkor, hogy az elmúlt években végbement pozitív költségvetési és makrogazdasági folyamatok fenntarthatósága alapvetően három fő ponton nyugszik. Egyrészt folytatni kell az adóbeszedés hatékonyságát fejlesztő programokat, amelyekre támaszkodva lehetőség nyílik a munkát terhelő közterhek további csökkentésére, s így a gazdaság további élénkítésére. Ezt hívom én fenntartható kihívásnak.

Az elmúlt években lezajlott adópolitikai intézkedéseink folytatása - vagyis a munkát terhelő adók konzekvens csökkentése és a forgalmi típusú adók hatékony beszedése - kulcskérdés a fenntarthatóság szempontjából. Ráadásul a környező országokkal való versenyképességünkben itt javítási kihívásokkal kell szembenéznie a magyar gazdaságnak továbbra is. Meggyőződésem, hogy a magyar adórendszer, így a magyar gazdaság alapját a forgalmi típusú adóbevételek jelentik, amit minden eszközzel meg kell védeni.

A fenntarthatóság erősítése és a jól irányított állam fejlesztése szempontjából másodsorban egy tágabb értelemben vett kérdéskörre is érdemes odafigyelni, ez pedig a digitális megoldások alkalmazása. A digitalizációban rejlő lehetőségek széles körű kiaknázása nemcsak a gazdaság, a lakosság, de az állam számára is lehetőségeket teremt a működés hatékonyságának a növelésére, a jobb minőségű állami szolgáltatások nyújtására.

Harmadrészt szeretném kiemelni, különösen nagy jelentősége van a mérésnek, hogy az állam eredményességi célokat tűzzön ki minden közpénz felhasználásával indított projekt elé, hiszen a beruházások hatékonysága, egyáltalán a közpénzek elköltése csakis ezek révén állapítható meg. Tehát: a fenntarthatóságnak összességében három pillérét szeretném figyelmükbe ajánlani: a kihívás, a digitalizáció és az eredmények mérésének a kérdésköreit.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! A 2017. évi makrogazdasági folyamatokról szóló elemzésünk is rámutatott, hogy a tavalyi év végén az államháztartás központi alrendszerének pénzforgalmi hiánya az eredeti törvényi előirányzatnál lényegesen nagyobb lett, részben az európai uniós bevételek alulteljesülése,

részben a kormány tudatos - miniszter úr által is kihangsúlyozott tényezője, az államháztartási jogszabályokkal egyébként összhangban lévő - döntései következtében.

Az uniós források hazai költségvetési megelőlegezése és ezáltal a pályázatfelvétel felgyorsítása a pénzforgalmi hiányt időszakosan megnövelte, mégis célszerű, az anticiklikus költségvetési politika mozgásterét bővítő lépésnek tekinthető. A 2017. évet és napjainkat jellemző konjunkturális időszakban ugyanis az üzleti szféra vállalni tudja a pályázatok többletkövetelményeit, így például a foglalkoztatás bővítését vagy az exportnövekedést, egyáltalán az árbevétel-bővülést, következésképpen az uniós források esetében a pályázatfelvétel felgyorsítása a vállalati szféra beruházásait dinamizálta.

Ha visszatekintünk a 2008-2012-es jóval nehezebb időszakra, az üzleti szféra ezt nem tudta akkor megtenni, sőt inkább a visszafejlődéses döntések voltak inkább előtérben, legalábbis a kivárás egyértelmű volt. Tehát hosszú távon kedvezőnek ítéli meg a Számvevőszék, illetve a magam részéről én is, hogy ez az előfinanszírozási képessége az országnak erősíti a fenntarthatóságot hosszabb távon is.

A megelőlegezés miatt szükséges többlet állam-papír-kibocsátás költségei pedig 2017-ben ráadásul lényegesen alacsonyabbak voltak a korábbi években tapasztaltaknál. Ugyanakkor az uniós források megelőlegezése tartalékképzésként is szolgált - amire egyébként a Költségvetési Tanács is külön felhívta a figyelmet, illetve az ÁSZ az elemzésében -, mivel a megelőlegezett összeget a későbbi években az EU megtéríti Magyarország számára. Az uniós források megelőlegezésével lényegesen tompítani lehetett az uniós forrásfelhasználás 2007-2013 közötti támogatási ciklusra jellemző hullámválását, a kényszerekből adódó nehézségeket, az esetlegesen elkövetett hibákat, és a vállalkozásokat érdekeltté lehetett tenni a forrásfelhasználásban jelenleg.

A makrogazdasági elemzések arra is rávilágítottak, hogy az állami feladatellátásra fordított források mindegyik fő funkció esetében növekedtek 2016-hoz képest, egyedül az államadósság kezelésének a költségei esetében történt csökkenés, ami egy pozitív folyamat. 2017-ben védelemre, a terrorcselekmények megelőzésére, a rendvédelemre és a közbiztonság javítására, valamint a migrációs nyomás kezelésével kapcsolatos fejlesztésekre fordított jelentősen többet a kormány. Oktatásra, egészségügyre, társadalombiztosításra 2017-ben az államháztartás kiadásainak 55,2 százalékát fordították, ami az előző évhez képest 860,4 milliárd forinttal több. 0,3 százalékponttal emelkedtek a lakásügyekre, települési és közösségi tevékenységekre és szolgáltatásokra fordított összegek, miközben az államadósság-kezelés kiadásai a 2016. évi összegnél 0,7 százalékponttal kedvezőbbek lettek.

Itt kell azt a makrogazdasági kérdést föltenni, hogy mekkora államot szeretne Magyarország, hiszen most kerül az a kérdéskör előtérbe, hogy az-e a pozí-

tív, hogy mindig többet költ minden területen az állam, vagy pedig egy kisebb állam, kisebb adórendszerrel, de kevésbé gondoskodó környezetet teremt. Úgy gondolom, ezt a kérdést a mindennapi gazdaságpolitika homlokterébe kell helyezni, hiszen ez határozhatja meg, hogy hosszabb távon Magyarország milyen pályát jelöl ki, hiszen a V4-országokban, akár a környező országokban egy sokkal kisebb méretű állam a jellemző, kisebb az újraelosztás mértéke, kisebb az adóbeszedés aránya, és ennek megfelelően egy más állami gazdasági működés makrogazdasági környezete alakul ki.

Arról is szólni kell, ha már az aktuális adatokról szólt a pénzügyminiszter úr, éppen a versenyképességi értékeléseknél, hogy azt láthatjuk, hogy korábban jellemzően az állam minőségét, az állam működésének a milyenségét értékelték plusz vagy mínusz arányban egy versenyképességi kérdésben, és ahogy láthatjuk, ez bizony időben változik, akár a nemzetközi megítélésben is. Tehát én úgy gondolom, van egy kényszerektől kevésbé szorított gazdaságpolitikai környezet, amelynek keretében érdemi hosszabb távú vitát is lehet folytatni, hiszen a 2016-17-es évek jó alapot teremtettek arra, hogy konszolidálódott, egy növekedő pályára helyeződött a kormányzati politika hatására és a külső gazdasági környezet együttes hatására, mind a fogyasztás, mind pedig a beruházás oldaláról fűtve, támogatva ezt. De hogy merre tovább, úgy gondolom, ennek a kérdésnek igazából ott van meg a helye és szerepe, hogy akkor végül is milyen méretű állammal szeretnénk versenyképesek lenni a következő években Magyarországon.

Tisztelt Képviselők! Meggyőződésem szerint munkánkkal - az október 5-én nyilvánosságra hozott és az Országgyűlésnek, illetve a Költségvetési Tanácsnak is átadott jelentésünkkel és elemzésünkkel - hozzájárulunk a kedvező költségvetési folyamatokhoz, és támogatjuk, hogy az Országgyűlés a zárszámadási törvényjavaslat elfogadásáról megalapozott döntést hozhasson. Munkánk hasznosul, hiszen tapasztalataink hozzájárulnak a megalapozott és a hosszú távú gazdasági növekedést eredményező költségvetési politika alkalmazásához.

Végezetül engedjék meg, hogy ezúton is megköszönjem egyrészt a beszámoló összeállításában részt vevő különböző intézmények gazdasági vezetőinek, a tárcának és a Kincstárnak a munkáját, hiszen egy hatalmas beszámolási adminisztrációs feladatként jelenhetett ez meg az elmúlt időszakban, de másikkal is, illetve akik az elemzésben a Számvevőszék részéről részt vettek, az ő erőfeszítéseiket is innen is szeretném megköszönni. Önöknek pedig a következő órákra tartalmas szakmai vitát kívánok. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, tisztelt elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, 30-30 perces időkeretben.

Elsőként megadom a szót Szűcs Lajos képviselő úrnak, az Országgyűlés jegyzőjének, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

DR. SZŰCS LAJOS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Mélyen tisztelt Elnök Úr! Miniszter Úr! Államtitkár Urak! Tisztelt Országgyűlés! A 2017. évi zárszámadási törvényjavaslat, a törvényi határidőknek megfelelően, szeptember végén benyújtásra került. Egy ilyen zárszámadás célja, ahogy a nevében is benne van, végső egyenleget vonni a mögöttünk hagyott esztendőről.

(10.10)

A dokumentumot áttanulmányozva kijelenthetjük, hogy az eddigi évek gyakorlatának megfelelően az elmúlt évet is felelősségteljes gazdálkodás jellemezte, az uniós módszertan szerinti eredményszemléletű hiány a nemzeti össztermék 2,2 százalékában teljesült. Ugyanakkor látni kell, hogy a kedvező makrogazdasági mutatók és százalékok mögött a magyar emberek millióinak teljesítménye van. Az elmúlt esztendőben elért, bruttó hazai termékhez viszonyítva 4,1 százalékos növekedésre valamennyien büszkék lehetünk, hiszen ez historikus szemléletben is jelentős növekménynek számít.

A kormány többször kifejtette álláspontját, hogy csak a tartós és az Európai Unió átlagánál nagyobb mértékű gazdasági növekedés esetén van realitása annak, hogy felzárkózzunk a tőlünk szerencsésebb történetű országok sorához. A nagyobb gazdasági növekedés értelemszerűen nagyobb költségvetési bevételt is jelent, nagyobb mozgásteret hagy a kormánynak és mindannyiunknak. Mondhatnám úgy is, ha nagyobb tortát sikerül sütni, akkor mindenkinek kicsit nagyobb szelet jut, és kevesebb vita is van az újraelosztás mértékéről. Ennek a jegyében született meg 2016 őszén az a hatéves bérmegállapodás a vállalkozókkal, így 2017 volt az első teljes év, ahol megmutatkoztak a többlépcsős adócsökkentés hatásai. Összességében megállapíthatjuk, hogy az adócsökkentések ellenére, a növekvő béreknek és a foglalkoztatásnak köszönhetően személyi jövedelemadóból 127,5 milliárd forinttal, míg nyugdíj- és egészségbiztosítási, valamint munkaerőpiaci járulékból 147,8 milliárd forinttal magasabb bevétel keletkezett az eredetileg tervezetthez képest. Joggal bízhatunk tehát abban, hogy a következő időszakban ezek a folyamatok tartósan fennmaradhatnak, aminek eredményeit a magyar családok és a hazai vállalkozások egyaránt megérezhetik.

További jelentős eredménynek tartjuk, hogy a gazdaság fehéritését célzó intézkedések teljesítik a remélt elképzeléseket. Ugyanis az online pénztárgépeknek, valamint az EKÁER rendszernek köszönhetően jelentős többlet mutatkozik az általános forgalmi adóból származó bevételek alakulásában.

A hazai kis és középvállalkozások két könnyített adónemének népszerűsége is folyamatosan nő, hiszen

a kisadózó vállalkozások tételes adója esetén 30 százalékos, míg a kisvállalati adónál 65,7 százalékos felülteljesítést láthatunk az eredetileg tervezetthez viszonyítva.

Nemcsak az állam, de az emberek is több pénzből gazdálkodhattak az elmúlt évben, hiszen emelkedtek a reálbérek, aminek köszönhetően 4,7 százalékkal nőtt a háztartások fogyasztása.

A foglalkoztatottak száma 2017-ben 1,6 százalékkal tovább növekedett, a versenyszférában foglalkoztatottak száma 2,9 százalékkal emelkedett, míg a közszféra létszáma 3,5 százalékkal csökkent. A foglalkoztatottak száma így a rendszerváltozás óta nem látott szintre emelkedett, meghaladta a 4,4 millió főt, és 68,2 százalékos foglalkoztatási rátát eredményezett. A bővülésben a versenyszféra játszotta a legjelentősebb szerepet, miközben a közfoglalkoztatottak száma csökkent. A tavalyi esztendőben így mindösszesen 4,2 százalékra csökkent a munkanélküliség.

Mélyen tisztelt Képviselőtársaim! A kiadási oldal tekintetében a kormány otthonteremtési programját érdemes kiemelni. A lakásépítési támogatások 2017-ben 24,6 százalékkal nőttek az előző évhez képest, ahol a családi otthonteremtési kedvezményre és adóvisszatérítési támogatásra fordított összegek mintegy 80 százalékkal haladták meg a 2016-os összegeket. A kormány maradéktalanul biztosította a közszolgáltatásban dolgozó, különböző életpályamodellek kapcsán folytatódó béremelkedések fedezetét.

Itt szeretném hangsúlyozni, hogy a migrációs nyomás visszaszorítása érdekében a határvédelmi feladatok ellátására az elmúlt esztendőben 155 milliárd forintot költött a kormány.

2017-ben a nemzetgazdasági beruházások 18,2 százalékkal növekedtek, ami jelentősen meghaladta az előzetesen becsült 9,1 százalékos emelkedést. A beruházási aktivitás növekedésében a vállalkozások kapacitásbővítései mellett a 2014-20-as uniós költségvetési ciklushoz kötődő fejlesztések felfutása is szerepet játszott.

A magyar külkereskedelem 2017-ben is masszív többletet mutatott, annak ellenére, hogy a magyar export 4,7 százalékos, míg az import 7,7 százalékos növekedést ért el.

Az árak átlagosan 2,4 százalékkal emelkedtek 2017-ben, így az infláció mértéke magasabb volt a tervezett 0,9 százaléknál. Az árak növekedésében alapvetően az energiaárak vártnál nagyobb mértékű növekedése, illetve néhány alapvető élelmiszer, mint például a tejtermékek és a sertéshús világszertei árának nagyobb mértékű emelkedése volt a felelős.

A bruttó államadósság nemzeti össztermékhez viszonyított aránya a 2011. évi 80,5 százalékot meghaladó szintről 2017 végére 73,3 százalékra süllyedt. A csökkenő mértéket annak ellenére sikerült elérni, hogy az adatsorban az Eximbank is szerepel. Ha nem kellett volna beszámítani, akkor ez az arány 71,3 százalékra mérséklődött volna. A magyar államadósságkezelés fő stratégiai célja továbbra is változatlan, vagyis hogy az adósságráta csökkentése a belföldi

szektorok tulajdonosi részesedésének növelése, illetve a devizaadósság arányának mérséklése mellett valósuljon meg. A devizaarány ezzel összhangban a 2011. év végi 52 százalékról 24 százalékra, a külföldiek aránya pedig 65 százalékról 37 százalékra csökkent. Ez hozzájárult az ország devizakitettségeinek és külső sérülékenységének mérséklődéséhez.

Mélyen tisztelt Képviselőtársaim! A 2017. évi központi költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslat, valamint az Állami Számvevőszék jelentése is azt támasztja alá, hogy a kormány kézen tartotta a költségvetési folyamatokat, méghozzá fenntartható módon. Egyúttal szeretném megköszönni az Állami Számvevőszék rendkívül magas színvonalú munkáját, amely jelentéseivel, ellenőrzéseivel segíti a parlamenti képviselők munkáját a döntéshozatalban. Természetesen nem mehetünk el szó nélkül a Költségvetési Tanács munkája mellett sem, hiszen közreműködésük szintén hozzájárul a felelős, fenntartható költségvetés kidolgozásához.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Államtitkár Úr! A 2017. évi esztendő zárszámadása minden kétséget kizáróan igazolja, hogy a költségvetés végrehajtása jogszerű, tervszerű és betartható volt. Ezt erősíti az Állami Számvevőszék véleménye, amit a törvényjavaslathoz nyújtott be.

Az is látszik ebből a javaslatból, hogy a kormány a tisztességes állampolgárok, a tisztességes vállalkozók és munkavállalók és nem utolsósorban a családok oldalán áll. Ahogy az elején is mondtam, az a tény, hogy a magyar költségvetés jól teljesített és a magyar államháztartás rendben van, abban minden magyar ember, a mi mindannyiunk közös munkája benne van.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azért 18 éve a parlamentben részt véve a költségvetés és a zárszámadási törvények vitáin, néhány dolgot szeretnék önöknek személyesen is hozzátenni az elmondottakhoz. Az ellenzék jelen időszakban olyan módon állt hozzá ehhez a költségvetéshez, annak az elfogadásához (*Z. Kárpát Dániel: Én meg se szólaltam!*), hogy bár látszólag módosító javaslatokat nyújtott be hozzá, azonban felelős képviselői magatartást nem mutatva nem szavazta meg azokat.

(10.20)

Nem szavaztak meg semmi olyan javaslatot (*Mesterházy Attila közbeszól.*), amellyel a magyar emberek munkáját segítették volna. (*Z. Kárpát Dániel: Lajos, ne égedd magad!*) Természetesen ennek a törvényjavaslatnak a vitáján (*Z. Kárpát Dániel: Az államtitkár ért hozzá! Te nem értesz hozzá!*) önök is hozzájárulhatnak és elmondhatják a véleményüket (*Z. Kárpát Dániel: Köszönjük szépen! - Az elnök cseppet.*), meg is fogjuk hallgatni, Z. Kárpát úr, de azért hozzátehetjük az elmondottakhoz, hogy önök folyamatosan akár nemzetközi szervezetekhez is fordultak annak vonatkozásában, hogy ez a költségvetés nem lesz majd betartható, ezt a költségvetést többször kell módosítani. Az elmúlt évekhez képest üdítő színfolt

volt az is, hogy ezt a 2017-es költségvetést egy alkalommal kellett módosítani, ahogy a miniszter úr is elmondta, azért, mert a bevételek növekedtek, és új lehetőségek teremtődtek meg a költségvetésben különféle társadalmi csoportok megsegítésére. Mindannyian azt mondták a költségvetés vitájakor, hogy nem lesz betartható, nem fog megállni a lábán. Itt azért szeretnék visszautalni akár a 2008-as, 2009-es költségvetésekre, amelyek az elfogadásuk napján már megbuktak, a 2009-es költségvetést 2010 januárjában már módosítani kellett.

Ezek alapján azt tudom önöknek mondani, hogy ez a költségvetés betartható volt, ennek a kormánynak 2010 óta olyan költségvetései voltak, amelyeket nem visszamenőleg kellett módosítani, és üdítő színfolt, hogy ennek a zárszámadásnak a vonatkozásában - legalábbis most még úgy látszik - nem kerül semmiféle olyan módosításra sor, ami utólagos elszámolásokat tervezne. Ez is egy olyan kiszámítható és biztonságos módja egy költségvetésnek, amihez csak gratulálók a kormánynak, és a képviselőtársaimat pedig arra sarkallom, hogy a megvitatása után fogadjuk el a 2017. évi zárszámadásról szóló törvényt. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Illő tisztelettel kérem a képviselőtársaimat, hogy mivel a vezérszónoki felszólalások közben soha nem zavarunk meg senkit, egyetlen felszólalót sem, kérem, ezt a beszólásaiknál is szíveskedjenek figyelembe venni. *(Szabó Szabolcs: Milyen új szabályokat tanulunk meg itt lassan! - Z. Kárpát Dániel: Jogos!)*

Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy Balog Zoltán képviselő úr arról tájékoztatta az Országgyűlés elnökét, hogy a mai napon képviselői mandátumáról lemondott. Bejelentem, hogy az országgyűlési képviselők létszáma jelenleg 198 fő.

Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a vezérszónoki felszólalásokat. Megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Mondanám, és mondom is, hogy köszönöm a szólás, felszólalás lehetőségét, bár amikor az ellenzék még meg sem szólalt, de a kormányzó pártok képviselői már az ellenzéki magatartást, hozzáállást ekézik, ez bizony felveti annak a gyanúját, hogy itt nem egy mélyeszántó szakmai vita fog kialakulni, hanem egyszerűen egy pártértekezlet színvonalához illő győzelmi jelentés, másrészt pedig a politikai ellenfelek ész nélküli minősítése *(Dr. Hargitai János: Cáfoly rá!)*, aminek - legyünk őszinték - az égvilágon semmi értelme.

Hogy miről kellene hogy beszéljünk most: az év talán legfontosabb törvényjavaslata, a költségvetés-törvény-javaslat megvalósulásáról, annak mikéntjéről, annak szakmai ismérveiről, és bizony lenne mit

magyarázni a bizonyítványon. Hozzáteszem: számtalan ponton én elismerem azt, ami a költségvetésből megvalósul, és számtalan irányban pozitív folyamatokat lelhetünk fel, nagyon sok irányban pedig negatívakat, de előre kilúgozni egy szakmai vita lehetőségét ezekkel a minősítgetésekkel, képviselőtársam, ez méltatlan, és mivel ön 18 éve képviselő, pláne méltatlan, ezért én nem fogok felülni ennek, nem engedek az ilyen irányú provokációnak, de szeretnék reagálni érdeemben az ön szavaira.

Amikor úgy fogalmaz, hogy a látszólagos módosító javaslatát nyújtja be az ellenzék, akkor, kedves képviselőtársam, két évvel ezelőttről több mint 1100 ellenzéki javaslatról beszél, az utóbbi időszakban pedig több mint 500-ról. Amit ön most mondott, az nagyjából egyenlőségjellel illethető azzal, hogy ez az 1100 plusz ötszázvalamennyi ellenzéki javaslat nettó marhaságot, értelmetlen javaslatot, célszerűtlen ötletet tartalmaz. *(Dr. Szűcs Lajos felé:)* Széttárja a kezét és egyetértően bólogat, oké *(Dr. Szűcs Lajos bólogat.)*, én vettem az adást, a csoportdinamikából kivesszem, hogy egyes kormánypárti képviselők - remélem, nem mindannyian - így gondolkodnak az ellenzéki javaslatokról, merthogy mindegyiket egytől egyig leszavazták, tehát ezen ezres nagyságrendű javaslat-tömegben nem találtak olyat, amit méltónak találtak arra, hogy keresztülvigyék akár saját nevükön a rendszeren.

Mikről beszélünk, merthogy bólogatott, és úgy gondolta, hogy ezek értelmetlen javaslatok: példának okáért a lombikbébiprogram felső kalap nélküli, maximális támogatásáról beszélünk egy demográfiai tétel közepette, amikor minden magyar családnak, aki a gyermekvállalással próbálkozik, a lehető legmagasabb fokú segítséget kellene biztosítani. Ezt a javaslatot is leszavazták, a Fidesz-KDNP elvetette a lombikbébiprogram határok nélküli támogatását, tehát amikor egyetértően bólogat, ön azzal ért egyet újra a szavazását követően, hogy Magyarországon a lombikbébiprogramot ne lehessen felső határ nélkül támogatni; szerintem ez szégyen és gyalázat, de tiszteletben tartom a véleményét, csak nem értem.

Ugyanígy a Fidesz-KDNP frakciója a bérlakásprogram koncepciójára is nemet mondott. Azért nem tudjuk most a zárszámadás tekintetében ezt mélyebben kivesézni, mert már a költségvetési szakaszban nemet mondtak arra, hogy magyar fiatalok - a brutálisan elszabadult piaci árakat meg nem tudván fizetni - reális áron bérelhessenek új építésű bérlakásokat. Ha megvizsgáljuk azt, hogy hány üres ingatlan áll rendelkezésre, és a képviselőtársam által említett közmunkaprogram hatékonyságát is megvizsgáljuk, esetleg a kettőt egymáshoz közelebb hozzuk, akkor láthatjuk, hogy az üresingatlan-vagyon hasznosítása is megért volna egy értelmes költségvetési vitát - sajnos ez sem történt meg.

Sorolhatnám tovább az elvérzett ellenzéki javaslatokat, de nem ez a mostani ülés tárgya, és nem ez a napirend tárgya sem, ezért nem kívánok a reagálási körön kívül mélyebben eltérni ettől.

A kormánynak a mögöttünk hagyott pénzügyi évről szóló beszámolója viszont már csak az alapvetések miatt sem fogadható el. Az egyik alapfunkciója lenne, hogy érték és egyébként naturáliák tekintetében is engedő információt adjon számunkra az állam vagyonáról, arról, hogy mivel gazdálkodik, feltételezem, hogy önmagát meghatározva jó gazda módjára a kormányzat, de még maga az ingatlan vagyon tekintetében sem jutunk kielégítő információtömeghez, áttekinthető képhez, és a vagyon változásáról, gyarapodásáról, illetve feltételezhető fogyásáról sem. Tehát nem igazán juthatunk hozzá, az egyszeri képviselő, aki megismerkedik ezekkel az adatokkal, nem juthat hozzá egy olyan kimutatáshoz, amely azt tartalmazná, hogy Magyarország Kormánya az elmúlt időszakban, az ezen költségvetés által érintett időszakban mit vert dobra, mennyivel csökkent, hogyan változott a magyar állam vagyona, egyáltalán az idézőjeles családi ezüstrrel mi a helyzet. Azt kell mondanom, hogy mindez önmagában aláássa a szakmai hitelességét ennek a javaslatnak, de ami engem elképesztett, az a kormányzat dicshimnusza a gazdasági folyamatokat illetően.

Ha valaki, akkor én nagyon örülök annak, ha Magyarországon nő a GDP, és egyébként a makrogazdasági mutatók javulása évtizedes távlatban elvitathatatlan. Tehát nehogy azt higgye bárki, hogy mi a „minél rosszabb, annál jobb” elve alapján közelítenénk ehhez a kérdéshez, vannak ebben a Házban ilyenek, a Jobbik frakciója nem tartozik ezek közé. Viszont önmagában a GDP 4,1 százalékos növekedéséből kiindulni szakmai blódság, a hozzá nem értésről és az átpolitizáltságról tanúskodik, hiszen önmagában ez az egy mutatószám mit mond el a magyar nemzetgazdaságról? Orientációt adhat, de az, hogy mantraszerűen ezt tolják mindenféle alátámasztás nélkül, egész egyszerűen kikezdi a szakmaiságot.

Hiszen itt miről kellene hogy beszéljünk? Arról, hogy a GDP 4,1 százalékos növekményében mekkora szerepet kapnak magyar mikro-, kis és közepes méretű vállalkozások; mekkora szerepet kapnak azok a multcégek, amelyek ezermilliárd számra viszik ki adózatlanul, jellemzően adózatlanul a profitot Magyarországról. Nagyon örülünk az ó gyarapodásuknak is, de csak akkor, ha a közteherviselés rendszerébe bevonják őket, és azért legyünk őszinték, a társasági adóhoz történő hozzájárulás a magyar mikro-, kis- és közepes vállalkozásokat nagyjából 1 százalékos szinten érintette, viszont egy brutális kedvezményt biztosított azon multinacionális hálózatnak, amely eddig sem vett részt a közteherviselésben az elvárható módon, és amelyről eddig is elmondható volt, hogy munkahelyteremtési támogatások formájában sok esetben megkapta a felvett munkaerő két éves munkabértömegét, márpedig ennél hosszabb időre multcégek nem igazán vállalja azt, hogy azt az érintett munkaerőt alkalmazza.

Azt is el kell mondanom, hogy bár dicséretes a GDP hasonló növekménye, nagyon fontos lenne tudni, hogy ez valóban fenntartható-e.

(10.30)

Fontos lenne tudnunk, hogy áthúzó hatások mennyiben befolyásolják, az EU-források körüli ingadozások mennyiben befolyásolhatják mindezt. Én tehát nagyon örülök akkor, ha Magyarország Kormánya önerőből fogatosított beruházásokról beszél itt. No de itt sem mindegy az, hogy mondjuk, a Budapest-Belgrád vasútvonal soha meg nem térülő és hitelfelvétellel tarkított örületéről van szó, vagy pedig értelmes termelő beruházásokról, merthogy azokból is van. Szerintem azokat illene kidomborítani sokkal inkább.

A helyzet viszont a számok szintjén az, hogy az a GDP-növekmény, amely kimutatható volt az utóbbi években - itt többéves folyamatokat érdemes vizsgálni, 2010-17 között '17-ről vannak lezárt adataink, ahol gazdasági folyamatokat teljes körben tudunk vizsgálni -, ebben az Orbán-érában tehát 17 százalékkal léptünk feljebb, miközben a kimutatások szerint az úgynevezett poszt szocialista országok 20-22 százalékkal. Tehát ebben a hét éves távlatban regionális szinten sem sikerült még az elvárható átlagot sem hoznunk, és azt is láthatjuk, hogy a balti országok és még Románia is elhúzott e mutató tekintetében mellettünk, ami önmagában döbbenetes.

Azt is el szeretném mondani önöknek, hogy a gazdasági fejlettséget tekintve - az egy főre jutó GDP-vel szokták ezt megközelíteni; nem biztos, hogy teljesen helyes mutatószám, de fogadjuk el e tekintetben - az EU keleti blokkjában már nemcsak Szlovénia és Csehország, hanem Szlovákia, Lengyelország, Észtország és Litvánia is megelőzött bennünket. Itt tartunk jelen pillanatban.

Államtitkár úrnak nem is címzem azt, hogy az osztrák GDP a magyarénak majdnem pontosan 2,7-szerese. Azt kell hogy mondjam, nem az az elvárható szint, hogy 10 éven belül ezt érzjük el vagy haladjuk meg, de az egészen biztosan, hogy valamifajta orientáció látsszon a magyar kormány részéről, azon kívül, hogy lehívnak külföldi forrásokat meg uniós forrásokat, és azokat elképesztő korrupciós ráta mentén igyekeznek beforgatni a magyar gazdaságba, úgy, hogy a közbeszerzések jó részén vagy jó ismerős, vagy jóbarát indul.

Engem megdöbbenett az a polémia is, ami itt lejátszódott közöttünk. Talán Vejkey képviselőtársammal beszélgettünk erről, amikor azt vitattam, hogy miért ilyen magas az egyszemélyes közbeszerzések aránya. Önök mindannyian tudják a kormánypárti padosorokból, hogy mit jelent egy egyszemélyes közbeszerzés Magyarországon. Azzal igyekeztek engem megnyugtítani, hogy nem helyes a mutatószám, túl magasat mondtam állítólag az Eurostat adatai alapján. Oké, vitassák, rendben! És képviselőtársam emlékeim szerint azt jegyezte meg, hogy nem olyan magas az arány, mert „csak” 19 százaléka az egyszemélyes közbeszerzések aránya. Csak! Ez hangzott el a magyar parlamentben, hogy „csak”. Én meg azt mondom, hogy ez botrányos folyamatokat takar. Olyan, a valódi

versenyt kizáró folyamatokat, amelyek mellett nem mehetünk el szó nélkül.

Azt is el szeretném mondani, hogy az államadóság elleni küzdelemben én támogattam Magyarország Kormányát, de az sajnálatos módon egyértelmű kudarcot vallott, le kell szögeznünk ugyanis, hogy nem az állam adóssága csökkent tavaly vagy bármelyik előző évben, hanem szerény mértékben a már említett, nem túl jó mutatószámhoz, a GDP-hez mért aránya.

Értem én, hogy a piaci szereplők jó része ezt a megközelítést szokta alkalmazni, és én ezt el is fogadom. De arra szeretnék rávilágítani, hogy a GDP-hez mért adósságráta minimális kozmetikai jellegű csökkenése nem feltétlen jelenti azt, hogy kinőhető az államadósság, és nem feltétlenül jelenti azt, hogy a magyar nemzetgazdaságot sújtó, nagyjából évente ezermilliárdos pusztá kamatteher bármilyen szinten és nagyságrendekkel csökkenthető lenne a következő években. Márpedig egy hasonló forrástömeg akár egy részének felszabadulása értelmetlenné tette volna a kormány tegnapi örületét, ahol a lakás-előtakarékossággal kapcsolatos állami támogatást ledózerolta, leépítette, két nap alatt megszüntette. Azt látjuk, hogy itt ezen forrástömegek többszöröse mellett egy zárszámadásban úgy megy el a kormány, mintha ez kötelező rendszerem lenne, hogy ezermilliárdos kamatteher sújt egy nemzetgazdaságot. Én pedig azt mondom, hogy lehet vitatkozni az államadósság-menedzselés mikéntjéről, lehet vitatkozni ennek hatékonyságáról, de a vitát nem folytatni történelmi bűn.

Azt is el szeretném mondani, hogy az adózási kérdéseket nyilván a frakciónkon belül ezzel kimondottan és nálam sokkal többet foglalkozó képviselőtársnőm fogja mélyebben boncolgatni, de nem tudok elmentni amellest, hogy társasági adó tekintetében 2017-ben az előirányozottnál mintegy 110 milliárd forinttal kevesebb folyt be. Ez 15 százalékos lemaradást jelez. Ennek ugyanakkor nem található meg a javaslatban az érdemi indoklása, és az arra való utalás sem, hogy rendben van, hogy az EU-n belül nálunk a legalacsonyabb a társasági adó kulcsa - 9 százalékról beszélünk -, de ez mennyiben kedvez az itt működő nagyvállalatoknak. Mert hölgyeim és uraim, az a rendszer, hogy az itt működő nagyvállalatok a legalacsonyabb adókulccsal adózhatnak - tehát már-már adóparadicsomi kulccsal találkoznak Magyarországon -, emellett rengeteg vissza nem térítendő támogatást kapnak, munkahelyteremtési támogatást, infrastrukturális beruházásokra vonatkozó támogatást, el kell hogy mondjuk, hogy itt tulajdonképpen a multicégek simogatása folyik. És a velük kötött stratégiai szerződések nyilvános részeiben egyetlen szóval sem találunk utalást arra, hogy a magyar munkabérek legalább lassú felzárkóztatására kísérletet tenne Magyarország Kormánya.

Ami most történik, az az, hogy elmagyarázzák nekünk, hogy a munkaerőhiány által sújtott ágazatokban a munkaerő kínálati oldalának hiánya miatt elképesztő bérnövekmény mutatkozik pár ágazatban, és ezt megpróbálják ráhúzni az egész nemzetgazdaságra,

mintha ez a kormány jótéteménye vagy kiváló hozzáállása miatt következne be.

A valóság sajnos sokkal sötétebb, és el kell hogy mondjam önöknek: a társasági adó kulcsa tekintetében - tavaly az össz társasági adó 625 milliárd forint volt, tehát igen tetemes összegről beszélhetünk - egyértelműen a neoliberais kormányzati gazdaságpolitika jelei mutatkoznak. Azért mondhatom ezt, mert a legnagyobb multicégek - idesoroljuk a MOL-t, az Audit, a GE-t, a Telekomot, a Borsodchemet, a Mercedest, a Hankookot - adóbefizetése a tőkeerejükhöz, nyereségükhöz mérten nagyon-nagyon szerény, mindenféle nemzetközi összevetésben különösen szerénynek mondható, és az Európában legkisebb társaságiadó-kulcs, vele szemben viszont a legnagyobb áfa-kulcs elképesztően torz adópolitikára utal.

Még egyszer mondom, értelmezhetetlen az a multihálózatok simogatása, amit a kormány fogantatósít. Szeretném leszögezni, hogy szükség van ezekre a multicégek Magyarországon, szükség van a velük való együttműködésre. Ez nem vagy-vagy kérdés, itt a magyar mikro-, kis- és közepes vállalkozói szektor egészséges együttműködésére van szükség mindazokkal, akik a közteherviselésben részt vállalnak. Csak azt látjuk, hogy miközben kinevezett főellenségnek már nagyon sok mindenkit ez a kormányzat, a magyar mikro-, kis- és közepes vállalkozások érdekében nem avatkozik be; és mind a költségvetés tervezetéből, mind a zárszámadásból az világlik ki, hogy még egy ilyen nagyon fontos eszköznél, mint a társaságiadó-bevételi várakozások későbbi felhasználása tekintetében is hiányzik az indoklása annak, hogy miért jut Magyarország százmilliárdos nagyságrenddel kevesebb bevételhez a multicégek kényeztetése érdekében, mint az egyébként járna neki. És ha hozzátesszük azt, hogy a magyar mikro-, kis- és közepes vállalkozói szektor számára kedvezmények tömegét lehetne ebből a forrástömegeből biztosítani, akkor egyértelművé válik a kormányzat hozzáállása.

Nagyjából ugyanezt csinálta egyébként a kereskedelmi bankokkal is. Elhitette azt, hogy banki ágazati különadóval, tranzakciós illetékekkel, egyebekkel ő majd sújtani fogja ezt a szektort. A valóság ezzel szemben az, hogy a banki ágazati különadó nagyon nagy részét áthárították az érintett pénzüzetetek, a tranzakciós illetéket pedig teljes egészében hártották át; önbevalló módon egyébként az érintett intézetek nyilatkoztak erről. El kell hogy mondjam önöknek: ugyanez a csalárdság érhető tetten a multicégekhez való hozzáállás tekintetében is.

Tehát én magam akkor tudnám ezt a zárszámadást elfogadni, ha az általam említett problémakörök kifejtett indoklása előttünk lenne; mind az állami vagyon tekintetében, mind az adórendszer tekintetében ezek a hiányosságok eloszlásra és egyébként megszüntetésre kerülnének; valamint egy olyan vízió, olyan koncepció áradna ebből az anyagból és az utóbbi évek anyagaiból, amelyek alkalmasak arra, hogy meglássuk, Magyarország Kormánya merre akar továbbmenni.

Ha lenne ilyen vízió, feltételezem, nem akarok udvarolni neki, de talán a legkiválóbban felkészült államtitkár megosztaná ezt velünk a vita során. Én még mindig számítok erre, ugyanakkor azt látom, hogy ahogy az Orbán-kormányok mindig is igyekeztek egy vízióval megnyerni széles választói tömegeket, legyen ez a polgári Magyarország korábbi víziója, amit aztán lecseréltek a sokkal egyszerűbben értelmezhető rezsisökkentési vízióra, és ahogy halad előre a történelem, mindig a könnyebben befogadható és osztogató jellegű intézkedéseikkel próbáltak társadalmi csoportokat megnyerni. Na, ebből az anyagból és a kormány hozzáállásából semmiféle jövőkép nem olvasható ki.

Nem derül ki, hogy milyen saját lábán álló beruházásokkal képzelik el a jövőt, nem derül ki, hogy ezt a GDP-növekményt fenntarthatónak tartják-e, nem derül ki, hogy ezen belül a hazai cégek teljesítményét hogy értékeli, milyen további lehetőségeket biztosítanak számukra. Nagyon sok vitapontot felhozhatnánk tehát, de amíg ezekre a kérdésekre nem kapunk választ, sajnálatos módon ez az anyag elfogadhatatlan.

(10.40)

A dicshimnuszokkal pedig kérem, hogy szerényebben bánjanak, már csak azért is - egyetlen adatot szeretnék megismételni -, mert míg 2010 és '17 között az Orbán-érában 17 százalékkal léptünk feljebb a gazdasági fejlődés szintjén, addig a posztoszocialistának nevezett országok átlagosan 20 és 22 százalék közötti mértékkel. Tehát a magyar növekmény elmarad ebben az érintett időszakban a környező országok növekményétől is. Értem én, hogy alacsony volt a bázis, tehát volt honnan fejlődni akár két számjegyű százalékponttal is, de azt mégsem mondhatjuk, hogy egy kivándorlási katasztrófa közepén, egy demográfiai tél legsötétebb óráin bármiféle dicshimnuszokat lehetne zengeni ebben a Házban. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az ellenzéki padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Hargitai János képviselő úrnak, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. HARGITAI JÁNOS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: *(A mikrofonja nem működik.)* Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Államtitkár Úr! Számvevőszéki Elnök Úr! *(Közbeszólások: Hangot!)*

ELNÖK: A kártya be van helyezve? *(Dr. Hargitai János: Be van!)* Kérem segíteni! Azonnal hozzák a kiegészítő mikrofont. *(Megtörténik.)* Természetesen az órát visszaállítjuk.

DR. HARGITAI JÁNOS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Országgyűlés! Államtitkár Úr! Számvevőszéki Elnök Úr! A jobbikos képviselőtársam

felszólalására csak annyiban kívánok reagálni, hogy nem hiszem, hogy nekünk itt dicshimnuszokat kellene zengünk, erre tényleg nincs ok. Mi csak azt mondjuk, hogy haladunk, és ebben a haladásban a 2017-es zárszámadás minket megerősít. Ezt vitatni nehéz. Ha egyszer egy újságíró fel akarná dolgozni ezt a vitát, ami ilyenkor itt zajlik, ez egy nagyszerű feladat lenne, mert az, amiről mi beszélünk a költségvetés nagy magasságaival és ezeket a számokat elemezve, az a választóknak valószínűleg sokszor érthetetlen. De érdekes lenne összevetni ilyenkor azokat a megszólalásokat, amelyeket képviselőtársaink és nyilvánvalóan jómagam is tettünk, amikor elfogadtuk azt a költségvetést 2016 közepén, aminek most a zárszámadását tárgyaljuk.

Komikus helyzeteket lehetne egy ilyen kisfilmben megrajzolni arról, hogy akkor mivel jöttek elő az ellenzéki képviselők, és lám, hogyan teljesült ez a költségvetés 2017-ben. Erre utalt Szűcs Lajos képviselőtársam, amire én azt mondtam, hogy ez azt mutatja, hogy haladunk. Nyilvánvalóan önmagában nem is lehet vagy nehéz értékelni egy év költségvetését. Egy költségvetési folyamról van szó. Az Orbán-kormány költségvetési produktumait most már jó ideje lehet értékelni, hisz hosszú ideje kormányon vagyunk, és nyilvánvalóan kell is értékelni.

Továbbra is kitartok azon álláspontom mellett, hogy ha az Orbán-kormány sikeres, a választók ilyennek ítélték meg, ezért választanak újra minket, alapvetően azért tud a kormány sikeres lenni, mert rendbe tette a költségvetési gazdálkodást. Amikor az ellenzéki párt, a velem szemben ülők voltak hatalmon, na, arra mindent lehetett mondani, csak azt nem, hogy rend volt a költségvetésben és rend volt a gazdaságban. Soha egyetlen szám nem teljesült abban az időben, soha felelősen nem gazdálkodtak. Lehet elvitatni az Orbán-kormány teljesítményét, hogy jó célokra költ-e, van-e társadalmi víziója, de komikus, amikor ezt vitatja el tőlünk a jobbikos képviselő, hogy van-e az Orbán-kormánynak társadalmi víziója. Ha valamilyen erősek vagyunk, akkor ez az. Sokszor kormánypárti képviselőként úgy élem meg, hogy akár ezekből a víziókból vissza is vehetnénk, és a hétköznapi megvalósításra, a vízióink megvalósítására nagyobb energiát fordíthatnánk, de a víziók elvitatása, amit jobbikos képviselőtársam itt elővezetett, az valószínűleg egy nagyon komikus helyzet.

Egy ilyen anyag megrajzolása, ha egyszer egy újságíró erre vállalkozik, azért is lenne egy jó feladat, mert a választóink, akik ezt a vitát esetleg nézik, rájönének arra, hogy bár nagy számokról beszélünk, de valójában, amikor az ország költségvetését vagy a költségvetési gazdálkodását megítéljük, akkor teljesen hétköznapi dolgokról beszélünk; olyan hétköznapi dolgokról, mint amit minden egyes család a saját éves költségvetése és költségvetési gazdálkodása kapcsán megtesz.

Amikor erre a zárszámadási vitára készül az ember, nyilvánvalóan átnézi a törvény alapvető megállapításait, az Állami Számvevőszéknek azt a nagyszerű

anyagát, amit az orrunk elé tesz. Mert az leegyszerűsítve a lényegét megmutatja nekünk. Itt térek ki megint az előbbi megszólalóra. Jobbikos képviselőtársam hiányol bizonyos dolgokat, amit szerinte nem mutat be kellőképpen ez a törvény. A Számvevőszék anyaga világosan utal arra, hogy az államháztartási törvény megmondja, miről kell szólnia a végrehajtási törvénynek, milyen szerkezetben kell idehozni az Országgyűlés elé, milyen tartalmi elemeket kell bemutatni, és az összeállítás logikájáról is beszél. Az Állami Számvevőszék ez alapján, ha úgy tetszik, a törvényi parancs alapján végzi el a maga ellenőrzését és hozza ide az értékelését. Ez alapján mondja azt, amit az expozéjában a Számvevőszék elnöke tett. Ha a jobbikos képviselőtársaim pluszban hiányolnak valamit, akkor jöjjenek elő azzal az indítvánnyal, hogy módosítsuk az államháztartási törvényt, hogy ők nagyobb áttekintést kaphassanak arról, ami szerintem eddig is világosan működött. De erről egyébként lehet beszélni.

Amióta egy tisztességes alkotmányos környezetben zajlik a magyar költségvetési gazdálkodás, és ez az Alaptörvény megalkotása óta van, azóta a folyamatok megváltoztak. Én kormánypárti képviselőként is szkeptikus voltam a tekintetben, hogy attól, hogy az Alaptörvénybe beillesztünk egy tisztességes, viszonylag részletes közpénzügyi fejezetet, itt utalok arra, hogy a régi alkotmányunk alig tartalmazott mondatokat közpénzügyek kapcsán, attól önmagában, hogy ezt az Alaptörvényben rendezzük - adósságfék, hogy csak egy dolgot említsek -, ettől ez betartható lesz és működni tud-e a napi valóságban. Hisz a múlt gyakorlatát láttam a szocialista kormányok esetén. Teljesen mindegy volt, hogy le volt valami írva, vagy nem volt leírva, ők csak hitelt vettek fel és költöttek. Ebből állt a költségvetési gazdálkodás. De azt kell mondanom ennyi év tapasztalata után, hogy a közpénzügyi fejezet, az adósságfék és más rendelkezések igenis működni tudnak a gyakorlatban, ha van egy olyan kormány, aki felelősen akar gazdálkodni. Mert a felelős gazdálkodás alappillére az, hogy kötelezettséget csak a rendelkezésre álló keretek között vállalok, és megpróbálok a rendelkezésre álló keretek között maradni.

Így teszi ezt minden egyes család. A magyar családok még talán ma is ismerik az egykori magyar Postatakarékpénztár takarékosági tízparancsolatát. Akár ennek alapján is elemezhetném ezt a költségvetést, amikor azt mondom, hogy e tízparancsolat 2. pontja az volt, hogy élj beosztással. Ezt ez a kormány betartja, az előző kormányok nem tartották be. Ez a felelős költségvetési gazdálkodás: gazdálkodom és nem csak költök, nem csak kihasználva azt a konjunktúrális helyzetet, ami akkor a pénzpiacokon volt, nyaklól nélküli hiteleket veszek fel, és ezt a pénzt valamilyen logikával elosztom a társadalom szereplői között. Tehát élj beosztással - mondta a Magyar Királyi Takarékpénztár tízparancsolatának 2. pontja.

Dolgozz és keress! - mondja az 1. pont. Nem igaz, hogy nem látja az ellenzék a kormány vízióját. Mit mondunk évek óta? Munkaalapú társadalom. Meg

kellett szüntetni azt a gyakorlatot, hogy milliókat Banyában, Orbánságban és máshol arra kárhoztattunk, hogy csak némi kis segéllyel otthon tartottuk őket. Bevontuk őket a munka világába. Nem a legcsodálatosabb dolog közmunkán élni, de ahhoz képest, amit meg kellett haladni, már csodálatos dolog. Ez a zárszámadási tervezet is arról ad számot, hogy 2017-ben bőven 4 millió fölött volt a munkavállalók száma, 38 ezer fővel csökkent a közmunkások száma. Nyilvánvalóan azért csökkent, mert elmentek a munka világába. Tehát ennek a tízparancsolatnak az 1. pontja tud működni, ha a kormány megteszi azokat a lépéseket, hogy munkához segíti ezeket az embereket. Dolgozz és keress! - a kettő együtt jár.

Ennek a zárszámadási törvénytervezetnek talán a legfontosabb eleme - a miniszteri expozé is erre tért ki, erre tért ki a számvevőszéki elnök úr is elsőként - az a hatéves bérmegeállapodás, amit 2016-ban kötött a kormány azokkal a szereplőkkel, akikkel ezt megköthette. Hat évre előre! Álmodni nem tudtam volna arról, húsz éve vagyok itt a parlamentben költségvetési bizottságban tagként, hogy egyszer egy ilyen találkozással a szocialista kormányok idején. Hat évre előre látva, és lám, működik a dolog! Ami azt jelentette, hogy csökkentjük a munkáltatók terheit, és emeljük meg a minimálbért, a szakmunkás-minimálbért, és ez 2017-ben már működött a gyakorlatban.

(10.50)

A 3. pontja ennek a tízparancsolatnak az, hogy jegyezd a kiadásaid, és vedd össze a bevételeiddel. Ide rendszeresen visszatérhetek. Ez az, amit nem tettek meg az előző kormányok, de megteszi a jelenlegi kormány, mert felelősen gazdálkodik

Tégy félre nem várt kiadásokra! Amikor egy költségvetést megtervezünk, mindig jelentős tartalékokkal tervezzük meg azt. Ez is az átlátható és felelős gazdálkodásnak egy eleme. Sokszor kritika éri ezt a gyakorlatot a túloldalról, mondván, ezzel a kormánynak nagy-nagy mozgáslehetőséget adunk az ilyen pénzek elköltésében. A kormány most is elszámolt azzal, hogy mire költötte ezeket az összegeket.

Az expozéban elhangzott az, hogy magát a költségvetést egyszer módosítottuk, 2017 tavaszán, föl-felé. Nem a kényszerek miatt mozgósítottunk, hanem a lehetőségek miatt mozgósítottunk, és költöttünk azokra a célokra, amiről itt a miniszter úr számot adott. S a kormány nyilvánvalóan a saját hatáskörében is rendelkezett azokról az összegekről, amikről rendelkezhetett, és nagyon sok társadalmilag hasznos célra költött.

Ennek a tízparancsolatnak a 8. pontja: szeresd az otthonodat és törekedj családi házat szerezni! Igen, a magyar néplélekben ez benne van, mi tulajdonban szeretünk élni. A világ más tájain nem biztos, hogy ez így van. Itt megint jobbikos képviselőtársamra utalok; bérlakásprogram. Még egyszer mondom, a magyar családi házakban vagy lakásokban szeret élni. Nem biztos, hogy a magyar gyakorlat a helyes, és nem is

biztos, hogy a bérlakásprogrammal ezt szembe kell állítani. De az nem igaz, hogy nincsenek ilyen programok. Az én településemen, Bólyban - hogy csak egy kisvárost említsek - most is zajlik egy ilyen program. Voltak európai uniós források arra, hogy ha egy település ilyen célt látott fontosnak maga előtt, akkor tudjon bérlakásokat építeni, fiataloknak, akik két évig egy ilyen lakásban élni fognak, és onnan fognak majd továbbköltözni a saját családi házukba vagy lakásukba.

Gondolj az öreg napjaidra! - mondja ennek a takarékosági tízparancsolatnak a 9. pontja. Ez a régi tízparancsolat nyilvánvalóan arra utalt, hogy az ember takarékoskodik, és készül arra az időszakra, amikor már nem lesz aktív korú. Ilyen programok is futnak. Itt említtem meg a tegnapi vitát. Tegnap látszatra pont egy ilyet szüntettünk meg, egy takarékosági lehetőséget szüntettünk meg, amikor a lakás-takarékpénztár átalakításával az állami támogatásokat a jövőre vonatkozóan kivontuk ebből a rendszerből. De miért tesszük a mi logikánk szerint? Nem azért, mert azt a pénzt másra akarjuk költeni. Továbbra is azt gondoljuk, amit az Alaptörvény nekünk mond, hogy a közpénzeket törvényesen és célszerűen szükséges elkölteni. Mi ennek az eddigi megtakarítási módnak a célszerűségét vitattuk el, mert azt mondjuk - megint az Alaptörvényre hivatkozva -, hogy a közpénzeket eredményesen kell kezelni, és ha 70 milliárd forintot fordítunk egy olyan célra, ami nem hasznosul úgy, ahogy mi azt elvárnánk, akkor ezt a 70 milliárd forintot lehetőleg ugyanebben a célban tartva, de más módon kell felhasználni. Tehát a tegnapi nap vitája után én azt is mondom magunknak, hogy teremtsük meg újra azt a jogszabályi környezetet, amiben valamilyen hasonló technikával, de hatékonyabban működnek az erre szánt közpénzek.

Itt jegyzem meg, a tegnapi vitánk után nem telt még el egy nap, s máris megszólaltak ezek a bizonyos alapkezelők, az OTP vezetője, a Fundamenta vezetője, az Erste vezetője, s mind-mind normálisan és higgadtan, okosan szólalt meg. A Bankszövetség ma már nyilatkozik arról, hogy mit javasol a kormánynak. *(Moraj a DK soraiban.)* Tehát úgy tűnik, hogy a világnak ezek a szereplői tudják a dolgukat, keresik a kiutat, nem sivalkodtak. Visszaütök itt arra, amit az ellenzék tegnap produkált, az egyszerűen komikus volt. Már egy nappal később az élet ezeket az ostobaságokat meghaladta, amit tegnap önöktől hallottunk.

Gondolj az öreg napjaidra! A magyar gazdaság többletjövedelmet produkál – elhangzott, hogy 3,1 százalékra terveztük meg ezt a költségvetést és 4,1 százalékra teljesült. Varga Mihály ennek indokát is adta, szerinte ebbe a plusz 1 százalékos növekménybe a hatévés bértmegállapodás jócskán belejátszik, és nyilvánvalóan azt is tudjuk, hogy 2016-tal szemben 2017-ben már az európai uniós források is működtek a magyar gazdaságban, ezért a 2016-os kisebb, szerényebb növekedést már egy jelentősebb növekedés kísérte. A 3,1 százalékos tervezetthez képest 4,1 százalékra teljesíteni egy GDP-növekedést szép felfutás, azt gondolom, és ebből a

nyugdíjasoknak is jár az, ami a törvény értelmében nekik jár. 2017-ben tudtunk először nyugdíjprémiumot fizetni. Ma már tudjuk azt, hogy ezt az idei évben is meg tudjuk majd tenni, s ennek a prémiumfizetésnek és az Erzsébet-utalványnak az idős lakosság körében is megvan a kedvező fogadtatása.

Az idővel, ellenzéki képviselőtársaim idejével is gazdálkodni akarok, Mellár professzor úr mondta nekem, hogy el kell mennie, hálás azért, ha nem beszéltem ki az időt; nem baj, hogy ezt elkotyogtam, nem is akarom kibeszélni az időt. Visszatérek még egy gondolat erejéig azért, hogy ne öntömjénezsem a kormány sikereit, ennek a takarékosági tízparancsolatnak a 10. pontjára: a takarékoság hazafiság. Ez egy nagyon bölcs gondolat. Azok a családok, amelyek eszerint élnek, hazafiként élnek. A kormány, ha korrelvára az, hogy a takarékoság hazafiság, ezt évek óta teljesíti.

Mindig teljesülnek a költségvetés főszámai, csökken az a hihetetlen mértékű adósság, amit önök az országra szabadítottak. Lehet vitatni, eximbanki vitákra utalok, de nem érdemes róla beszélni, az európai szabályozó szervek eldöntötték a kérdést, be kell számítani az adósságrátába az Eximbank mérlegszámait. Ez a vita számomra eldőlt, de így is csökken a magyar államadósság, azaz 2017-ben ezekkel a nehézségekkel is a kormány teljesítette az Alaptörvény elvárásait - az adósságfűkre utalok -, és teljesítette a Magyar Királyi Postatakarékpénztár egykori 10. pontját, amely azt mondta, hogy a takarékoság hazafiság.

A kormány itt jelesre vizsgázott, ellentétben önökkel, akik a hazafiság tekintetében sokszor megbuktak már a költségvetési viták során annak idején is, de ez már történelem. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Mesterházy Attila képviselő úrnak, az MSZP képviselőcsoportja vezetőjének.

MESTERHÁZY ATTILA, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Gondolkodtam, hogy van-e értelme hozzászólni, hiszen a kormány teljesítménye 110 százalékos, effektíve semmiben nem hibázott az elmúlt nemcsak egy évben, hanem tulajdonképpen soha. A magyar történelemben mindig csak az ellenzéki kormányok hibáztak, amikor önök kormányon voltak, költségvetést terveztek, akkor mindig minden tökéletes volt.

Gondolom, az is tökéletes - ahogy ön mondta -, hogy a takarékoság hazafiság. Akkor tegnap önök megbuktak ebben a hazafiságban, mert pont egy takarékosági lehetőséget, egy népszerű takarékosági lehetőséget vettek el az emberektől, a lakástakarékosági pénztárt szántották be, ami több millió magyar embert érint Magyarországon, mindenféle valós indoklás nélkül. Tehát úgy látom, hogy az egyik parancsolat nem sikerült, és önök megbuktak hazafiságból.

De ha már itt parancsolatokról beszél, akkor én is hadd ajánljak egy parancsolatot a kormány figyelmébe a tízparancsolatból, mégpedig a nyolcadikat: ne lopj! Ez biztos segíteni fogja a költségvetés tervezését és még sok minden mást, és akkor talán valóban jobban tud teljesíteni a kormány.

Hargitai képviselő úr arról beszélt, hogy a kormánynak van társadalmi víziója, és nagyon büszke erre. Hát, az a baj, hogy ilyen társadalmi víziója van. Önöknek egy perverz társadalmi víziója van, attól perverz, hogy azokat segítik, akik amúgy is jobban állnak. Tehát önök a kiváltságos keveseket támogatják, a saját barátaikat, családjaikat, eközben nő Magyarországon a jövedelmi különbség, nő a szegénység, és egyre nehezebb helyzetben élnek a nehéz sorsú magyar családok. Ennek a társadalmi vízióknak az eredményéről egy mai elemzést hadd ajánljak a figyelmébe. Az EU Alapjogi Ügynökség a következő megállapítást teszi Magyarországgal kapcsolatban. Ez a gyermekszegénységről szól. Az derült ki, csak három olyan ország van, ahol Magyarországnál nagyobb veszély fenyegeti a gyerekeket, és ez Görögország, Románia és Bulgária. Magyarországon 33 százalék fölötti az a gyermekcsoport, akit veszélyeztet a szegénység.

(11.00)

Ebből a jelentésből két mondatot hadd olvassak fel az ön társadalmi víziójához meg a sikerhez. Nem csak a pénz hiányzik. Több olyan pontot is találtak a jelentés szerzői, amellyel probléma van Magyarországon. Például nem jut hozzá minden gyerek a minőségi oktatáshoz, nem megfelelő a gyerekek egészségügyi ellátása, különösen a sérülékeny társadalmi helyzetűeké és a fogyatékkal élőké. A szegény nagycsaládoknak pedig a mindennapi megélhetése is rendkívül drága. Azokra a gyerekekre sem szán a kormány eleget, akik valamilyen okból nem élhetnek a saját családjukkal. Külön problémaként emelték ki a fogyatékkal élők és a roma gyerekek diszkriminációját az örökbebefogadási folyamat alatt.

Ez csak két mondat egy most megjelent jelentésből ahhoz a fantasztikusan sikeres költségvetéshez, fantasztikusan sikeres társadalmi vízióhoz, amiről ön beszélt.

Arról is beszéltek, most már nem tudom, hányadszor, hogy 2008-ban meg 2009-ben a költségvetés ilyen volt meg olyan. Hát, az országnak nem kívánom, maguknak egyszer kívánám, csak sajnos ez nem választható külön egymástól, hogy egy gazdasági válságban egy ilyen frankó költségvetést csináljanak, ahol minden számot önök előre meg tudnak mondani az üveggömb segítségével. Miközben éppen legutóbb azt hallgattam Matolcsy helyettesétől, hogy az inflációt nem tudja megtervezni a Magyar Nemzeti Bank, mert ugye, a devizahiteleseknek ezzel tudtak egy kis kárt okozni, tehát ilyen értelemben ők például arról beszéltek, hogy nem tudják megmondani, hogy a forint árfolyama nő vagy csökken és milyen arányban a kö-

vetkező időszakban. Ezt egyébként csak az ön társadalmi víziójához hozzátéve: ezen több tízezer ember pere ment el, és a lakása, és éppen kilakoltatás előtt állnak, mert ilyen állásfoglalásokat tesz a Magyar Nemzeti Bank a Kúria számára. Aztán ebbe persze a bankok bele tudnak kapaszkodni, meg abba a szabályozási pontatlanságba, amit önök tudatosan hagytak kiskaput az ezzel kapcsolatos törvény módosításakor.

Magyarul, nem lehet összekeverni egy válsághelyzetben megírt költségvetést egy nemzetközi gazdasági helyzetben kedvezőbb körülmények között létrehozott költségvetéssel. De most ezt tegyük egy pillanatra félre!

Még Szűcs Lajos mondott egy mondatot, amire szeretném felhívni a figyelmét. Ön azt mondta, hogy nemzetközi szervezetekhez fordultak az ellenzékiek, hogy a költségvetés majd nem lesz betartható. Én nem tudok ilyenről, hogy bármelyik ellenzéki párt fordult volna bármilyen nemzetközi szervezethez. Viszont egyet például tudok, hogy Orbán Viktor azzal roadshow-zta végig a mi kormányunk idején Európát, hogy ne kapjon a magyar kormány európai uniós forrásokat, mert ez a kormány nem érdemli meg, hogy megkapja. Bólogat hozzá. Fantasztikus! Nem tudom, tudja-e, észrevette-e, hogy nem a kormány kapja a forrásokat, hanem Magyarország kapja a forrásokat, a magyar emberek kapják a forrásokat. Persze, maguknál inkább Mészáros Lőrinc, igaz, ő is magyar ember, de... Meg a Garancsi, aki az év legjobb vállalkozója, mert repteti a miniszterelnököt repülőgéppel, végül is ezért megérdemelte a kitüntetést, ez egészen biztos. Magyarul, maguk voltak azok, akik konkrétan kárt akartak okozni abban az időszakban Magyarországnak, nem pedig az ellenzéki pártok.

Eppen ezért én is rövidre fogom fogni a beszédemet, mert azt látom, hogy egyszerűt Mellár úrnak el kell menni, mint ahogy kiderült (*Derűltség.*), de ettől függetlenül azért is, merthogy olyan óriási szakadék tátong az ellenzék és a kormányzati vélekedés között a költségvetésről, a zárszámadásról vagy éppen a társadalmi vízióról, és ezek a vélemények, ahogy látom, én is sok ilyen vitában vettem részt, falra hányt borsó. Tehát mi itt elmondhatjuk, talán a saját magunk, lelkünk megnyugtatására, hogy mi a véleményünk, mi az álláspontunk, de vajmi keveset számít. Hiszen, ahogy Z. Kárpát Dániel is elmondta, egyetlenegy ellenzéki képviselői indítványt nem támogattak, még véletlenül sem. Ebből kifolyólag látható, hogy a kormány nem nyitott semmilyen jobbító szándékú észrevételre.

Azt még egyszer hadd mondjam, hogy az öndicséret akkor annyira nem büdös, ha van benne egy kis önkritika is. Ebben itt nagyon-nagyon büdös van a Házban, merthogy maguk aztán azt mondták, hogy itt semmilyen önkritikát nem kell gyakorolni a költségvetés kapcsán, és minden fantasztikus. Annak ellenére, hogy a kormány saját hatáskörben átírta a költségvetési sorokat folyamatosan, néha nem lehet ráismerni, hogy mi lett az egyik számból a végére.

A másik, ami sokszor elmondott kritika, de talán érdemes ezt külön kiemelni; két ilyen pontot emelnék ki. Az egyik az, hogy úgy beszélünk erről, hogy már elfogadtuk a következő évi költségvetést, és még nem zártuk le az előzőt. Önök ezt a stabilitással meg a kiszámíthatósággal szokták igazolni. Szerintem nem igazolja az élet ezt semmiféleképpen. Én azt gondolom, az a helyes, ha tudjuk, hogy mi történt az előző évben a költségvetés számaival, esetleg ebből valamilyen konklúziót, tanulságot le lehet vonni, és ezeknek a tanulságoknak a bázisán tervezi meg a kormány a következő évi költségvetést. Ez szerintem logikusabb sorrendnek tűnne, mint hogy felborították ezt a sorrendet, azt hiszem, 2012 óta.

(Az elnöki széklet Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A másik, hogy az átláthatósága is ennek a költségvetésnek sokszor kritika tárgya. Ezt nemcsak mi kritizáljuk, hanem különböző nemzetközi szervezetek is, vagy maga az Európai Unió is többször elmondta, hogy bizony nincs rendben az átláthatóság szempontjából sem ez a költségvetés. És bizony ezen nem változtatott a kormány az elmúlt évben, sőt a jövő évi költségvetés kapcsán sem lehet azt mondani, hogy sokkal átláthatóbb és értelmezhetőbb lett a költségvetés. Arról nem is szólva, hogy hányszor nyúlnak bele politikai okokból, mint ahogy éppen tegnap is történt a lakás-takarékpénztárak beszántásával kapcsolatban.

Összességében inkább csak annyit mondanék el, az biztosan megállapítható, hogy az állam egyre jobban rátelepül a gazdaságra, a baráti oligarchák kaparintják meg a legjelentősebb ágazatok feletti kontrollt. Mindezt az adófizetők pénzéből finanszírozzák, eközben ugyan a GDP nőtt, de annak arányában nézve a jóléti kiadásokra évről évre kevesebbet fordít a kormány. Ez is a társadalmi víziójuk része biztosan. A strukturális problémákkal nem törődik, a hazai oktatást, az egészségügyet és a szociális szférát csak a benne dolgozók elkötelezettsége és hivatástudata tartja életben.

Eközben pedig a kormány felesleges presztízsberruházásokra vagy olyan stadionokra költ, ahol néző ugyan nincsen, de beton annál több. Ez is biztosan jó a Marketnek, Garancsinak és a különböző haverjaiknak, de egészen biztosan nem szolgálja a köz érdekét, hanem sokkal inkább a közpénz elherdálását jelenti. Arról nem is beszélve, hogy a szegények adója ma Európában Magyarországon a legmagasabb, az áfakulcs. Látható módon önök valóban ezt a társadalmi perverz víziót akarják megvalósítani évről évre, ami Magyarország számára, a magyar társadalom számára egyre nagyobb szétszakítottságot jelent.

Ez egészen biztosan hosszú távon fogja Magyarországot jövőbeli sikerét és eredményességét korlátozni. Éppen ezért szerintem az, amit önök csinálnak, nem hiba, hanem bűn. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP, a DK és a Párbeszéd soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Mesterházy képviselő úr. Tisztelettel köszöntöm képviselőtársaimat, és megadom a szót Mellár Tamás képviselő úrnak, a Párbeszéd képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. MELLÁR TAMÁS, a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Mindenekelőtt szeretném megköszönni vezérszónoktársaimnak ezt az önzetlen segítséget, mind aki előttem szolt, mind aki helyet adott számomra. Úgy látszik, külön költségvetési pont lettem én is a mai vita alkalmával *(Derültség.)*, ezért elnézést kérek. Viszont ebből következik az is, hogy én sem beszélhetek túlzottan sokáig, hiszen ha önmérsékletet tanúsítottak képviselőtársaim, akkor nekem is illene ez.

Nos, ami a dolog érdemi részét illeti, legelőször is a makropályával kapcsolatosan szeretnék mondani egy-két mondatot. Valóban figyelemre méltó a 4,1 százalékos gazdasági növekedés, különös tekintettel arra, hogy az előkészítés időszakában ebből még csak 3 százalékos körüli nagyság látszott. Ugye, itt is beigazolódik az az alapvető közgazdászmondás, hogy az előrejelzés nehéz dolog, különösen akkor, ha a jövőre vonatkozik. Bár ezt egy fizikus mondta, Niels Bohr, de a közgazdászok nagy szeretettel szokták ezt idézni.

Valóban erről van szó, egy megváltozott szituáció, egy megváltozott helyzet volt, aminek az eredménye ez a 4,1 százalékos növekedés lett. És az idei esztendőben még ennél is nagyobb gazdasági növekedés lesz nagy valószínűséggel, akár 4,5 százalékos is lehet ez a növekedési ütem.

Nyilvánvalóan látni kell azt, hogy mi van e mögött a magas növekedési ütem mögött. Ha megnézzük azt, hogy a gazdaság potenciális növekedési üteme ugyanakkor nem változott, továbbra is a 1,5-2 százalékos sávban van, akkor meg kell állapítanunk azt, hogy bizony itt az történt, hogy 2017-18-ban is egy választási költségvetés alakult ki. Ez a választási költségvetés felfűtötte a gazdaságot, és ma egyébként egy túlfűtött gazdaság van. 2017-ben is már egy ilyen túlfűtött gazdaság volt, hiszen a potenciális növekedési ütemnél jelentősen magasabb a tényleges növekedési ütem.

(11.10)

Mi mutatja ezt egyébként 2017-ben? Most önök azt mondhatják, hogy kérem szépen, az államháztartási hiány 2,2 százalékos volt, miről tetszik beszélni ön. Hát, arról, hogy a pénzforgalmi hiány viszont 4,8 százalékos volt, és nyilvánvalóan ez a 4,8 százalékos hiány egy valóságos hiány akkor is egyébként, ha az EU-s elszámolás miatt erről nem kell számot adni, de ez mindenképpen a gazdaság túlfűtéséhez és túlfűtöttségéhez járul hozzá. Tehát én azt gondolom, hogy erről nem szabadna elfeledkezni; és arról se egyébként, amit miniszter úr mondott, hogy az EU-források felhasználása. 2930 milliárd forintot használtak föl 2017-ben, ez a GDP-nek 7,6 százaléka volt, ez egy igen jelentős nagyságú és igen jelentős összeg. Az is látszik

nagyon jól, hogy ha megnézzük az elemzésekben, hogy az összes hiány, a pénzügyi-pénzforgalmi hiány 1833 milliárd volt, s ebből egyébként 1447, tehát a túlnyomó többsége volt az uniós költségvetésből származó hiány. Vagyis arról szól a történet, hogy az uniós források ugyan nem érkeztek be, de azokat a költségvetés megelégezte, és ebből következett ez a diszrepancia a 2,2 és a 4,8 százalék között. Ugyanez folytatódik egyébként a 2018-as esztendőben is, hiszen az ideai esztendőben is ugyanez a helyzet.

Kérdés természetesen, hogy mikor, hogyan, mekkora nagyságban jönnek be az EU-s források, mert ha ezek nem igazából jönnek be, akkor bizony jelentős megtorpanásra kell majd számítani, hiszen a következő esztendőben jelentős visszafogásra lesz szükség. Mert azért egyvalamit ismerjünk el: ez a kormány 2010 óta, amióta regnál, azóta egy dolgot nagyon keményen betartott, a 3 százalékos kritériumot, és én biztos vagyok benne, hogy ezt meg fogja tenni a jövő esztendőben is, de a jövő esztendőben könnyen elképzelhető, sőt nagyon valószínű, hogy ennek már növekedési áldozata is lesz, mert már nem lesz meg az a kegyelmi állapot, ami az eddigiekben megvolt.

Második pont, az államadósság alakulásával kapcsolatosan: a 2016-os zárszámadásban azt lehetett olvasni, hogy az adósság GDP-arányosan 72,3 százalék. Ehhez képest a 2017-es stabilitási törvény szerint 72,9 százalék, vagyis úgy csökkent, hogy nőtt, 72,3-ról 72,9-re. Természetesen persze ez nem lett volna tartható, ezért aztán újraszámolták a stabilitási törvény szerint a 2016-ost, így aztán 74 százalékra emelték föl, s aztán így a 74-hez képest a 72,9 már valóban csökkenést jelent.

Aztán az uniós módszertanra való átállás miatt, hiszen az Eximbank elszámolásának is meg kellett történnie, ez is egyébként egy cseles módon történt meg, úgy, hogy nemcsak 2017-re, hanem 2016-ra is jutott ebből a többlet-államadósságból, mégpedig úgy, hogy 2016-ra sokkal magasabb, ebből következően 2016-ra az jött ki, hogy 75,9 százalék, 2017-ben pedig 73,3 százalék. Így már valóban teljesült az államadósság csökkenése, vagyis az adósság GDP-arányos csökkenése, de ha valaki megnézi a számsorokat, akkor azt látja, hogy ennek viszont lett egy folyománya, hogy 2014 és 2015 viszont nem nagyon stimmelt, hiszen 2014-2015-ben 76,6 mind a két esztendőben, vagyis ha visszamenőleg néznénk, akkor 2014-2015-ben bizony nem teljesült ez a csökkenő tendencia, aminek pedig teljesülnie kellett volna.

Beruházások: elhangzott itt, többen is mondták, hogy a beruházások nagyon örvendetes módon 18,2 százalékkal növekedtek. Ez valóban így van, kétségkívül örvendetes dolog, de ha megnézzük azt, hogy ezek milyen területekre összpontosulnak, akkor a kép már nem ennyire szép. Az oktatásban, egészségügyben, közigazgatásban az épület-, építésjellegű beruházásoknak nagyon nagy növekedése volt, mintegy 60 százalék körüli növekedési ütemek voltak, de a feldolgozóipari beruházások csak 7,3 százalékkal növekedtek,

a műszaki tevékenységeket érintők pedig csak 7,5 százalékkal.

Vagyis arról van szó, hogy a beruházások nagy többsége nem a technikai fejlődést szolgálta, és nem arra vonatkoztak, hogy a jövőben egy olyan tőkeállomány alakuljon ki, amely képes lehet ezt a 1,5-2 százalékos potenciális növekedési ütemet följebb emelni 3-4 százalékra, hanem sokkal inkább olyanokra, ami most gyorsan pörgeti a gazdaságot. Egyébként ezt támasztja alá az a tény is, hogy az építőipar mintegy 30 százalékkal növekedett volumenét tekintve a 2017-es esztendőben.

Egy fantasztikus nagy szám ez a 30 százalék a közgazdászok számára, úgyhogy nem is nagyon akarjuk elhinni; ez olyan, hogy a számtanpéldákban létezik ilyen, de a valóságban nem nagyon. Ez viszont egyébként kicsit is azt is jelenti, sőt azt gondolom, nem kicsit, hanem elég megalapozottan, hogy bizony itt egy építőipari buborék alakult ki, mert hosszabb távon egy ilyen nagy dinamika nem tartható fenn. Tehát ennek az építőipari buboréknak előbb vagy utóbb ki kell durranni. Nem tudom, hogy erre mikor kerül sor, hogyan és milyen módon, lehet ezt persze finomabban is, egy soft landinggel is megvalósítani - hogy fokozzam a képzavart -, de az is elképzelhető, hogy ez bizony ennél drámaibb módon fog megtörténni. És ne felejtjük el, miközben az építőipar 30 százalékkal száguld, az ipari termelés a tavalyi esztendőben csak 4,8 százalékkal növekedett, amelynek nyilván a fő létrehozója a külföldi tőke volt és az export.

Az infláció tekintetében 2017-ben még nem látszott és nem látszik markánsan az, hogy vége a deflációs időszaknak, de azért ne felejtjük el, hogy ebben az esztendőben az előző év 0,4 százalékos inflációjához képest már 2,4 százalék, és előkészíti azt, hogy az ideai esztendőben biztos, hogy 3 százalék fölött lesz, és a jövő esztendőben is az várható. Nagyon jól látszik, hogy az üzemanyagok 7,2 százalékkal emelkedtek, az élelmiszerek 2,8 százalékkal, és a szolgáltatások, amelyek nagyjából visszafogták ezt az egészet, mert ott csak 1,5 százalékkal, talán azért is, mert ott a módszertan egy kicsit nehezen tud változni vagy nehezen tud mozogni.

A foglalkoztatás kérdése: 2017-ben növekedett, tovább növekedett a foglalkoztatás, 1,5 százalékos növekedés volt, és ez is elhangzott többször, hogy 4,4 millió fő ma már az alkalmazottak száma. A közfoglalkoztatottak száma jelentős mértékben csökkent, 175 ezerről 44 ezerre. Ez nagyon örvendetes egyébként, különös tekintettel, ha a 2010 előtti időszakhoz viszonyítjuk, amikor 3,8 millió embert foglalkoztattak, ehhez képest a 4,4 millió valóban egy nagyon nagy növekedést jelent, és ez tulajdonképpen, ha megnézzük, akkor 15-16 százalékos növekedést jelent. Ha ezt összevetjük a 20 százalék körüli GDP-növekedéssel, akkor viszont azt kell megállapítani, hogy 7-8 éves időszakra vonatkozólag nagyon sovány a termelési növekedése, mert nem több mint 3-4 százalék. Vannak olyan országok, ahol a 3-4 százalékos

termelékenység-növekedést egy esztendő alatt produkálnak, és nem két választási periódus alatt, vagyis az látszik, hogy olyan munkaerőt vontak be a hazai gazdaságba, amely munkaerőnek nagyon alacsony a termelékenysége, és a magas termelékenységű munkások viszont elmentek külföldre és külföldön dolgoznak, illetve a közmunkában voltak foglalkoztatva, és emiatt nagyon alacsony a termelékenység.

Nem sok van a zárszámadási jelentésben a versenyképességről, a mai alkalommal viszont miniszter úr jelezte azt az örömhírt, hogy a World Economic Forum szerint az új versenyképességi rangsorban a 60. helyről a 48. helyre tudtunk javítani. Ennek nagyon örülök én magam is, bár egy kicsit azért bizonytalan vagyok ennek az értékelésében, hiszen ő is, nagyon helyesen, utalt arra, hogy a mutatószámok kétharmada megváltozott, ebből következően nem biztos, hogy összehasonlítható a korábbiakkal. Ha majd az új módszertan szerint további javulások lesznek, akkor reménykedjünk benne, hogy ez valóban egy tartósabb tendencia eleje lehet.

A szektorális elemzés kapcsán, amikor megnézzük, hogy funkcionálisan hogy is néz ki az egész költsékezés, akkor azért engedjék meg, hogy hadd mondjak egy rossz hírt.

(11.20)

Próbáltam készülni az ÁSZ „Elemzés” című anyagából, mert az ember mindig tanul, azonban nem igazából javasolnám önöknek, hogy mondjuk, a 37. oldal ábráját vagy táblázatát fölhasználják. *(Felmutatja.)* Ugyanis ezeknél a különféle funkcióknál '16-os és '17-es bontásban nominális GDP-k vannak számba véve, amik azt sugallják, hogy a jóléti funkciók növekedtek 12 126 milliárdról 12 994 milliárdra. Nos, azért ez egy eléggé hibás és durva elemzés, és ilyet azért nem szabadna elkövetni vagy közölni, ugyanis ezek nem összehasonlíthatók, hiszen a különböző időszakokban eszközölt kiadások különböző árszínvonalak mellett értelmezhetők. Tehát ha már a részarányokat vesszük, akkor nyilvánvalóan kiderül az, hogy a jóléti funkciókra 2016-ban az összes kiadásnak 52,2 százaléka fordítódott, 2017-ben viszont már csak 50,9. Ugyanakkor viszont az állam működési funkcióira 16 százalék helyett 17,3 százalék, a gazdasági funkcióknál pedig 18 százalékról 19,4 százalékra emelkedett.

Tehát egy olyan tendencia valósul meg sajnálatos módon, és ez 2010 után szinte folyamatosan van, amelyiknek az a lényege, hogy a jóléti funkciók egyre kisebb súllyal szerepelnek, az állami működési és a gazdasági funkciókra pedig egyre nagyobb összegeket költenek. Nagyjából az látszik nemzetközi összehasonlításban, hogy a gazdasági támogatások Magyarországon az európai uniós átlaghoz képest egyharmaddal magasabbak, ugyanakkor az oktatásra és az egészségügyre adott, fordított kiadások pedig egyharmaddal kisebbek.

Ebből következik az is, hogy az elmúlt esztendő nagy vesztese az oktatás és az egészségügy, ami azért

is fájó, mert azt gondolom, hogy a hosszú távú gazdasági növekedéshez nemcsak technikai, technológiai fejlesztésre van szükség, ami szintén elmaradt az elmúlt években, hanem jó minőségű humán tőkére is, amelyhez pedig arra lenne szükség, hogy az oktatás és az egészségügy színvonala egyre jobb és jobb legyen. Ehhez képest arányaiban egyre kevesebb és kevesebb összeg jut. Azt gondolom, hogy ez egy nagyon fontos eleme az egészségnek.

Amikor most ebben a pillanatban összességében rátekintünk a költségvetésre, akkor úgy nagyjából rendben vannak a dolgok, de olyan belső szerkezeti problémáktól terheltek, ami előrevetíti azt egyébként, hogy biztosan nagyon komoly gondok és problémák jelentkeznek majd a későbbi jövőben. De általában a kormányok ezt szokták csinálni, hogy valamilyen módon a problémákat maguk előtt görgetik, hogy majd a jövő generáció megoldja. Ugyanez történt 2010 előtt is, amikor adósságot halmoztak föl. Most pedig ugyanaz történik, amikor az európai uniós támogatásokat égetik el, és nem a jövőépítésre használják föl.

Azt gondolom, itt nagyon sok változásra lenne még szükség ahhoz, hogy valóban azt mondhassuk, hogy most már egy olyan gazdasági állapot, gazdasági helyzet volt, ami hosszú távon is fenntartható. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Mellár Tamás képviselő úr. Most megadom a szót Varju László képviselő úrnak, a DK képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

VARJU LÁSZLÓ, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Tisztelt Elnök Úr! Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy Mellár úr után, a makromegközelítések után néhány részkérdésre is kitérhetünk, és így talán értelmezhető lesz ez.

Mindenekelőtt azonban arra kell kitérnem, amit miniszter úrtól, utána az Állami Számvevőszék elnökétől és képviselő uraktól is hallottunk. Mindannyian hivatkoztak arra, hogy egy hatéves bérmegállapodás jelentősen segítette, segíti a folyamatokat az országban. Azt gondolom, tisztelt uraim, hogy akkor ez vagy pontatlan vagy nem állja meg a helyét. Hatéves bérmegállapodás nincs. Hatéves megállapodás van, amin belül van egy kétéves bérmegállapodás, ami egyébként ebben az évben lejár, és éppen most kell önöknek ezt újratervezni, ahol a munkavállalóknak jelentős bérkövetelése van, amit egyébként pedig támogatni kellene vagy kell. A másik oldalról ebben a megállapodásban önök a szociális hozzájárulásról szóló kitételben vállaltak egy csökkentést, ezt pedig nem tartják be. Tehát ez a megállapodás, mondjuk úgy, hogy egyszerűen nem működik.

Van egy következő része az eddig elhangzottaknak. Ez pedig az, hogy miniszter úr felsorolta, hogy milyen beruházások történtek, amelyek segítették a gazdasági növekedést. Azt is tudjuk most már számos

jelentésből, hogy ezeket a beruházásokat - akár közútfejlesztés, akár ipari parkok, akár más területen történtek -, hölgyeim és uraim, önök teljesen szabálytalanul végezték el, olyan közbeszerzési eljárásokat folytattak le, ami után az is lehet, hogy éppen a minapi bejelentések eredményeként ezt nem finanszírozza önöknek az Európai Unió, ami alapvetően hozzájárult ahhoz, hogy a 4 százalékos meghaladó növekedésről beszélhessenek. Ha ezt kivonjuk belőle, akkor egyébként hol tartunk? Az önök teljesítménye ebből a szempontból az európai uniós források nélkül alig értelmezhető. Tehát ebből a szempontból akár az építőipari kapacitások erőltetett bővítése és annak használata azt hiszem, hogy akár dugába is dőlhet, majd fizethetik önök.

De térjünk át arra - ezeknél a folyamatoknál, amelyeket önök ilyen módon értékelték, azt javaslom, hogy ezeket is vegyék figyelembe -, hogy itt, a zárszámadás keretében mennyire érdemes mindezt komolyan venni. Néhány olyan tételt most itt az önök által az elmúlt egy órában elmondottak után szeretnék még bemutatni, hogy miért nem hiteles ez a zárszámadás, miért elfogadhatatlan, akkor is, ha önök egyébként szépen sorolják itt az adatokat.

Kezdjük azzal, hogy önmagában maga a költségvetés tervezési formája, módja, a zárszámadás nemzetközi összehasonlításban, ami ismert, száz ország összevetésében is alig a középezt éri el, de egyébként az Európai Unió vonatkozásában pedig az elégségest. Tehát ilyen szempontból a költségvetés összeállításának módja, annak bemutatása, annak átláthatósága nem éri el a középezt sem.

Mondok erre egy példát. Ott van államtitkár úr előtt tíz kötetben kinyomtatva az a zárszámadási törvény, amelyről most éppen beszélünk. Ez körülbelül tízezer oldal, talán még több is van ennél. Ezt a tízezer oldalt vagy átolvassa valaki és annak megfelelően értékeli a helyzetet, vagy egyébként a kutathatóságát nem teszik lehetővé. Adtak mellé egy olyan CD-t, amibe egyébként bemásolták a lapokat - hát, köszönjük szépen - ahelyett, hogy egyébként elvégeznék és lehetővé tennék azt a munkát, hogy márpedig akár 2016, '17, '18, tehát az előtte, utána lévő évekkal, a tervekkel ez összevethető legyen és érzékelhető legyen, hogy ez hogyan történik. Tehát ez ebben a formában nem teszi lehetővé és nem teremti meg az átláthatóságot.

Nem mutatja be a kormány az államadóssággal kapcsolatos tervezett állományokat sem. Ebből például kiderülhetne, hogy 2016 tavaszán, amikor a 2017-es költségvetési törvény készült, számolt-e a Pénzügyminisztérium akkor azzal, hogy ismét fel fogja futtatni a letelepedési kötvényeket, vagy csak ez úgy magától megtörtént, az az 1,8 milliárd eurós letelepedésikötvény-kibocsátás. Tisztelettel jelzem, erre a letelepedésikötvény-kibocsátásra a hiány finanszírozásához nem volt szükség, lejáró adósság megújításához nem volt szükség, miközben 2017-ben ezt önök csúcsra járatták és ezt csinálták. A lejáró adósság devizában vagy forintban való kiváltásához erre nem

volt szükség. A devizatartalék szintjének növeléséhez nem volt szükség. A kincstári egységes számla likviditásának fenntartásához nem volt szükség.

Tehát sorolhatnánk, és most nem beszélek arról, hogy önöknek hogyan kellett volna, kellene beszámolni a Költségvetési bizottság előtt arról, hogy a letelepedési kötvény pontosan mit jelent, és annak részleteiről, amit most csak itt érintőlegesen tettem, erről nem számolnak be, és ott a Pénzügyminisztérium, az államadósság-kezelés vezetői nem jelennek meg.

(11.30)

Ez ugyanúgy beletartozik ebbe az elszámolásba, amit önök egyébként nem tesznek meg. Nyugodtan mondhatom újra, hogy a hitelességét ez is megkérdőjelezi.

Szinte teljes mértékben hiányoznak a felhasznált erőforrásokra, teljesítményre vonatkozó, tehát nem pénzügyi mérőszámok. Ez persze nem véletlen, mert a magyar költségvetési rendszerből általánosan is hiányoznak az ilyen információk, de az például nagyon is releváns lenne, hogy akkor, amikor az innovációs miniszter úr hanyagul odavetve közli, hogy az Akadémia Közgazdaságtudományi Intézetét állítólag annak alacsony hatékonysága miatt meg kell szüntetni, akkor ezt mi alapján mondta, mert egyébként a költségvetésben erre pénzt szántak, és ennek a pénznek az elköltésére vonatkozó információkat önök vagy eltitkolják, vagy pedig nem is ismerik, csak egyébként hasra ütve azt mondták, hogy nem hatékony, mint ahogy tegnap is mondtak egy ilyet a lakás-takarékpénztárak kapcsán, hogy nem hatékony, és megszüntették hét-főről keddre.

Hiányzik a költségvetésen kívüli alapok bemutatása. Ezt hogyan gondolják? A zárszámadás keretében bemutatott úgynevezett elkülönített pénzalapok működésére nem tér ki a minisztérium az egyéb fejezetek működésében, ezért valójában nem tekinthetőek költségvetésen kívüli állapotnak. Mire gondolok, államtitkár úr? Azt gondolom, hogy a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alapról - tegyük hozzá, ezt egyébként külön törvény alapján teszik -, vagy ott van például a Magyar Nemzeti Bank mellett lévő alapítványok pénze, ami bírósági döntéssel kimondottan közpénz, önöknek itt be kellett volna számolni, de nem teszik. Ez is megkérdőjelezi azt a hitelességet, amiről éppen az imént beszéltem.

Képviselőtársam úgy fogalmazott, hogy gazdálkodnak vagy csak költekeznek. Nekem úgy tűnik, hogy csak költekeznek, mondok erre egy konkrét példát is. Elkészítettük azt az összevetést, amely a 2016. évi zárszámadás, a 2017. évi törvény, a 2017. évi zárszámadás és a 2018. évi tervezés számait veti össze; ebből most nekünk értelemszerűen 2017 a releváns. Ebben a felsorolásban, ebben a tízezer oldalban megtalálhatják azt a négy sort, amely egyébként a Lakitelek Népfőiskola-beruházásról is szól; ebből egy sor a beruházás és a többi pedig egyéb támogatás. A

tervezésnél 5,9 milliárd forintot szántak erre a beruházásra, a végeredményben, a módosításnál 13 milliárd 381 millió forintot költöttek el. Uraim, ez milyen tervezés? Önök csak költik a pénzt, amikor éppen rendelkezésre áll, amikor beszipolyozzák, beharásolják az adófizetőktől, utána pedig ezt teszik.

Milyen módon követhették el? Ezt azért teszik egyébként, mert lényegében a parlament kontrollja alól kivezették a költségek, és ennek az a módja egyébként, amire most néhány gondolatban majd kitérek, hogy a parlament ilyen irányú ellenőrző funkciójáról önök, tisztelt fideszes, kormánypárti képviselőtársaim, lemondtak, és hagyják, hogy elszabadult módon történjen, ami történik. Tehát, kedves képviselőtársam, önök nem gazdálkodnak, hanem csak költsékeznek, és ez működik. *(Dr. Hargitai János: Mi az, amit ti csináltatok?)*

A kormányzat nagyobb hatalommá vált egyébként ebben a folyamatban, mint a népképviselő, mint a parlament, és azt gondolom, ez óriási probléma, ami elvezethet oda, hogy abban a fenyegető nemzetközi helyzetben, amelyben egyre többen beszélnek olyan gazdasági válságról, amely bekövetkezhet, az ilyen magatartás Magyarországot veszélybe sodorja, és ennek abszolút jeleit is látjuk. A parlament költségvetési jogai nagymértékben sérültek ebben a folyamatban.

A költségvetési maradványok állománya, hogy egyet említsék ezek közül, az elmúlt években olyan mértékűre duzzadt, hogy az rendkívüli módon veszélyezteteti mind aggregált szinten a költségvetés fenntarthatóságát, mind pedig mikroszinten a közpénzek áramlásának szabályozását. Milyen adatokra, tényekre gondolok? 2003 és 2013 között - kedves képviselőtársam, hogy az ön kérdésére is válaszoljak, hogy mit csináltunk - az év végi maradvány állománya a GDP 2-2,5 százalékát tette ki, vagyis gyakorlatilag minden év végén ugyanannyi keletkezett, mint amennyit az év elején az előző évi maradványból felhasználtak, és a nagy költségvetési lazítás és kiigazítások sem okoztak ebben egyébként fél százaléknál nagyobb kilengést. Ennek ellenére 2014-től kezdve gyors ütemben halmozódik ez az állomány, 2017 végére még a kötelezettségvállalással terhelt rész is legalább eléri a GDP 7 százalékát. Uraim, milyen gazdálkodás ez?! Milyen felelős beszámolás ez a parlament előtt? Milyen tervezés ez, amikor önök ezt csinálják?

A következő évre átvihető maradványok - és egészen konkrét példát is fogok mondani egyébként, hogy még számszakilag sem stimmel az, amit csinálnak, még azzal is baj van - kizárólag intézményi és fejezeti kezelésű előirányzatoknál képződhetnek, a központi előirányzatoknál és alapoknál nem. Ez azt is jelenti, hogy gyakorlatilag csak olyan előirányzatok, amelyek alakulása a kormány felelősségi körébe tartoznak, nem függenek makrogazdasági, demográfiai vagy egyéb, kormány által nem kontrollálható, egyébként kontrollálható tényezőktől. Bizonyos esetekben természetesen van létjogosultsága a maradványoknak, hiszen lehet itt rossz időjárás vagy valamilyen megcsúszás, de ennek a hosszú idő átlagában ki kell

egyenlítődni, mint ahogy egyébként 2003 és 2013 között ez így is volt. A probléma természetesen nemcsak a makroszintű stabilitás szempontjából aggasztó, hanem a közpénzek hatékony felhasználása szempontjából is.

Azt látjuk tehát, hogy miközben a parlament arról döntött 2016 tavaszán - feleslegesen korán, mert a 2017. évi költségvetésről beszélünk -, hogy 527 milliárd forint kiadást engedélyez a felsőoktatásban, akkor persze még nem is tudta, hogy a 2016-os tény egyébként 516 milliárd forint lesz, és ehhez 204 milliárd forint központi támogatást biztosít. A valóságban a központi támogatás 245 milliárd forint lett, a kiadás pedig közel 580 milliárd forint, és közben még a maradványállomány is tovább nőtt több mint 50 milliárd forinttal, vagyis a maradványállomány tavalyelőtt 150 milliárd forinttal nőtt, eséllyel lényegesen nagyobb téttel, mint amekkora változtatásokról a parlament a költségvetési törvény vitájában döntené szokott.

Uraim, ez az, amit a kormány csinál, ez az, amiért mondom, hogy igenis a parlamentet ebből a szempontból kivonták, akár a tervezés alól is, de az ellenőrzés alól mindenképpen. Ez a kontroll illúziója, önök járulnak ehhez hozzá. Nem tudom, hogy önök ebben balekok vagy tettestársak, de attól tartok, hogy időnként ez utóbbiról kell beszélni, önök ehhez járulnak hozzá.

A kormány kontrollálja az eseményeket, és minden bizonnyal, egyébként másként nem történhet, oda kell telefonálni államtitkár úrnak, és akkor majd változik a helyzet. Ez a módszer, amit önök alkalmaznak, közpolitikai szempontból mindenképpen aggasztó, de azt is kérdésessé teszi, hogy működőképes lehet-e majd állami irányítás mellett ez a modell, amikor majd nem öntik ide az európai uniós pénzeket, hanem egyébként takarékos gazdálkodással kell önöknek számolni.

Megfelelő kormányzati elemzés és cselekvési javaslat alapján a parlamentben nyíltan beszélni kellene arról, hogyan lehet helyreállítani a normál üzemmódot, vagyis megakadályozni a további ilyen irányú növekedést, mint amiről az előbb beszéltem, és erre nem jó válasz az, hogy ha majd visszaesnek az európai pénzek, aminek egyébként ebben az évben már komoly esélye van, hiszen megkapták a figyelmeztetést most már írásban is, hogy ahogy az európai uniós források felhasználása történik, az szabálytalan, aggasztó, és több számlát mostanában ne is vigyenek oda.

(11.40)

Hogy addig is hogyan lehet helyreállítani a parlament költségvetési jogait, hogyan lehet az önök túl laza kötéltetű vitorlás hajóját valamilyen módon mégiscsak rendbe hozni, a kormánypárti képviselőkön múlik. Hölgyeim és Uraim! Önök tegyenek végre rendet e tekintetben!

Egyéb speciális eseteket is mondani fogok, illetve legalább egyet mondom a tekintetben, hogy számszakilag is baj van azzal, amit bemutattak, mert a

zárszámadás indoklásának mellékletei között a kormány előirányzatokként mutatja be a maradványok állományát. A 2016-os záró állomány 211 milliárd forint volt, míg a maradványok a '17-es nyitó állományban 1956 milliárd forint volt. Most melyik az igaz? A táblázat alapját adó kincstári beszámolók kitöltési útmutatója alapján az adott évi nyitó állománynak meg kell egyeznie az előző évi záró állománnyal. Ez nincs így, tehát rossz az, amit egyébként beterjesztettek. Mondhatnám megismételve azt, amit a költségvetésnél is mondtam: ez a zárszámadási törvény így elfogadhatatlan.

Az eltűnt maradvány, amiről most egyébként beszéltem az előbb, a 2016-os zárszámadás megfelelő fejezeti kötete sem ad további információt egyébként erről. Éppen ezért felmerülnek azok a kérdések, mi volt 250 milliárd forint maradvány tartalma, mivel milyen kötelezettségvállalásokat jelentett, amikor erről döntöttek. A maradványt alkotó kötelezettségvállalások kedvezményezettjei részére kifizették-e ezeket az összegeket, és végrehajtották-e azokat a programokat, amelyek emögött vélelmezhetők? Megszűnő maradványállományt miért nem jelentett be jogutód intézmény maradványában is, ha és amennyiben ez valamely intézményé volt, ha ez oda köthető?

Mivel ez a helyzet, ezért én úgy gondolom, az, amit önök a zárszámadási törvény keretében benyújtottak, ebben a formában, mint ahogy mondtam, egyrésztől számszakilag hibás, másodsorban hiteltelen az a hivatkozás, amit önök idáig elmondtak, harmadrészt pedig önmagában ezek korrekciója nélkül is ez a politika így el nem fogadható, ezért a zárszámadási törvényben foglaltakat én elfogadni nem ajánlom, hanem azt elutasítani kell. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a DK és a függetlenek sorából.)*

ELNÖK: Köszönöm, Varju képviselő úr. Megadom a szót Csárdi Antal képviselő úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának.

CSÁRDI ANTAL, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A 2017-es költségvetés végső számai igen jelentősen térnek el az eredetileg elfogadott, illetve tervezett költségvetéstől. Ennek az oka, ha a lényegét akarjuk kiemelni, hogy a kormány egy választási költségvetést csinált menet közben a költségvetésből, megnövelve a hiányt 667 milliárd forinttal, amely a GDP 1,7 százaléka, és ebből növelte egyes területek forrásait. A hiány növelésének a forrása az EU-s források hiányának a növekedése volt.

A kormány egész egyszerűen előre elköltötte az amúgy is erőltetett ütemben kiszórt pénzeket, anélkül, hogy a bevételei befolytak volna. Ennek a levét most, 2018-ban isszuk meg, amikor ez a folyamat megfordult, és a költségvetési hiány pont emiatt óriási sira duzzadt.

Külön nehézség e törvényjavaslat tárgyalásakor, hogy az eredeti költségvetést a parlament '16 tavaszán, két és fél éve fogadta el. Itt bizony felmerül a kérdés, hogy ilyen távlatban egyáltalán érdemi értelme van-e a zárszámadást tárgyalni, hiszen oly sok kritika hangzott el már a képviselőtársaimtól is, és igazándiból legyünk őszinték, ennek semmilyen következménye nem lesz.

Mielőtt a részletekbe belemennénk, nézzük meg, hogy mit tartalmazott az eredeti '17. évi költségvetés, és mihez képest történtek a változások. Ahogy ezt annak idején elmondtuk, a 2017-es költségvetés egy alapjaiban elhibázott gazdaság- és társadalompolitika folytatásáról szól, és tegyük hozzá, hogy ez a társadalompolitika azóta sem változott. Azt gondolom, hogy erről szól ennek az országnak a tragédiája, ahogy tegnap - csak hogy valami aktualitást mondjak - a másfél nap alatt átvert lakáskasszák megszüntetése, úgy ez a társadalompolitika ennek az országnak nem érdeke. Ezt írja le az önök költségvetése gyakorlatilag évről évre.

Ez a költségvetés nem szólt másról, mint hogy az országot igyekeztek külföldi multicégek összeszerelő üzemévé tenni, amivel a legnagyobb baj az, hogy a kis- és középvállalkozások, a családi vállalkozások, a mikro-vállalkozások pedig egészen mostoha helyzetben vannak az önök politikájában, pedig azt gondolom, tényleg ez volna az a szektor, amely igazán húzóágazat lehetne Magyarországon, amely itthon tarthatná a fiataljainkat. De önök rendre a költségvetésre csak kizárólag mint pénzügyi aktusra gondolnak, pedig a költségvetés lényege a mögötte rejlő társadalompolitika.

Az elhibázott gazdaságpolitika következménye, hogy a magyar gazdaság továbbra sem tudott a saját lábára állni, az alacsonyan tartott bérek... - és tudom, most jön az a válasz, hogy mennyire növekednek a bérek, csak az az állításom, hogy ez a bérnövekmény fényévnyi távolságra van attól, amekkorának ennek lennie kéne, a szükséges és elégséges mértékhez képest van fényévnyi távolságra. De ha nemzetközi összehasonlításban megvizsgáljuk a környező országokban ugyanezt, akkor is látjuk, hogy nagyon súlyos a lemaradásunk.

Ez a bérnövekedés gyakorlatilag a munkaerőhiány által kikényszerített bérnövekmény, pedig azt gondolom, hogy ennek a gazdaságnak lehetne a motorja jó gazdaságpolitika esetén például a belső kereslet felpörgetése. Ezzel szemben nem ez történik. Idehoznak multicégeket, támogatásokat adnak nekik nyakra-főre úgy, hogy egyébként magukat ezeket a megállapodásokat az esetek túlnyomó többségében nem láthatja halandó ember. Ezzel a kormány messzelegesen próbálja életben tartani a gazdasági növekedést, ami egyébként ideig-óráig nagyon hatékony tud lenni, de nem fenntartható, ezért aztán nem is érdeke ennek a nemzetnek.

Már a 2017-es költségvetésben is látszott, hogy szükség lett volna nagyarányú béremelésre, különösen a közszférában, de a munkát terhelő adók és járú-

lékok csökkentésére is. Ebben a versenyben még mindig az egyik legmagasabb európai vezetők vagyunk, és azt gondolom, ez nagyon nagy baj, és persze természetesen megint hozzá kell tennem, hogy elsősorban azoknak, akik a kisvállalkozások, a mikrovállalkozások, az önfoglalkoztatók. Azt gondolom, lett volna erre válasz, értelemszerűen többkulcsos adó kellett volna. Egyébként egy jól meghúzott többkulcsos adó olyan belső keresletnövelő hatással bírt volna, ami nagyon nagy hiányossága a jelenlegi magyar gazdasági struktúrának, mert egy jól meghatározott, egy jól kitalált többkulcsos adó a kiskeresetűeket támogatja, és egy jól kitalált többkulcsos adó a kiskeresetűek támogatásán keresztül, minthogy ők kénytelenek elkölteni, mert nekik kenyérre kell, a belső keresletet erősíti. Ezzel a módszerrel, az egykulcsos adóval önkormányzatok, a gazdasági felső 10 százalékot képviselik, ahol ez gyakorlatilag elmegegy magánrepülőzésekre, nyaralásokra, és még sorolhatnám.

A mindenki számára hasznos intézkedés helyett a kormány egyszeri és ötletszerű támogatásokat, forrásnövekedéseket szeretne az általa kiépített hűbéri rendszert fenntartandó. Gyakorlatilag kitaláltak egy olyan rendszert, ahol a költségvetés is azt szolgálja, hogy félelemből és anyagi érdekből önkormányzati hű és az önkormányzati ideológiáját népszerűsítő gazdasági résztvevők kerüljenek helyzetbe a magyar gazdaságban. Azt gondolom, hogy megint csak, ahogy az előbb mondtam, ez nem fenntartható.

(11.50)

Egy aktuális példa, igaz, nem 2017-ből, ez 2018-as: ezen a héten önkormányzatok pontosan hasonló ideológia mentén szüntették meg a lakás-takarékpénztárak teljes rendszerét, csak azért, mert versenytársa volt gyakorlatilag a Rogán-féle lakáslottónak, és azt gondolom, hogy ez a fajta társadalom- és gazdaságpolitika az, ami miatt elfogadhatatlan ez a zárszámadás, illetve elfogadhatatlan az önkormányzati politikája.

A közalkalmazotti béremelés már 9 éve volt befigyaszta, és azt gondolom, ebben a kérdésben önkormányzatok még mindig adósok a közalkalmazottak felé. Megint csak arról szól ez a dolog, hogy olyan szinten akarják tartani a béreket - értelemszerűen nem a haverok bérére -, hogy éhen halni még sok, de normális életet élni méltatlanul kevés, miközben Matolcsy György fizetése 2,5-szeresére, 5 millió forintba emelkedik. Ez a kormány bérszabályozása.

Az általános, társadalmi szintű béremelésre és a közalkalmazotti béremelésre is meg lett volna pedig a fedezet, csak épp a Fidesz a 2017-es költségvetését is teletszűrttel teljesen fölösleges, urizáló, csak a saját holdudvarát gazdagító kiadásokkal. Csak hogy néhány példát mondjak: a kormány Várba költözésére elköltött milliárdokra, a Liget-projektre vagy a sport-, a taokedvezmények növelésére érdemes itt gondolni. Azt gondolom, hogy ezeknek a forrásoknak a hatékony, a társadalom számára hasznos módon történő elköltsége lett volna ennek az országnak az érdeke.

A 2017-es költségvetési tervezetben nem növelték az oktatás forrásait sem, pedig jelentős, az önkormányzatok által kezdeményezettnek lényegesen magasabb béremelésre lenne szükség azóta is, és a munkaterhek csökkentésére. Elképesztő, hogy a kormány úgy akarja, hogy az ország a XXI. század nyertese legyen, hogy nem fektet az oktatásba, hiszen azzal a 200 milliárd forinttal, amit egyébként az LMP javasolt a 2017-es költségvetés módosítójában növelésre, elérhette volna már a 2010-es GDP-arányos szintet is akár, de önkormányzatok ezt természetesen elutasították. Pedig szükség lenne arra, hogy GDP-arányosan a 2010-es szintet jelentősen meghaladó forrásokkal lássuk el az oktatást, mert az szolgálja a nemzet jövőjének az érdekét.

Lehetséges egy olyan rendszert kialakítani, ami mindenki addig jut el, ameddig szeretne, de önkormányzatok az oktatási rendszerben nem hisznek. Erről szól a most, 2018-ra már a takaró alól ki-kilátzó elképzelés, erről szól az az elképzelés, hogy önkormányzati felsőoktatási helyek számát csökkentik - az államilag finanszírozott felsőoktatási helyek számát -, és egyébként pedig a minőségi felsőoktatást egy olyan elit által elérhetővé próbálják tenni, amit egyébként megint csak a társadalom nagyobbik része nem tud majd megfizetni, nem fog elérni; és én nem félek attól, hogy az önkormányzati gyermekei abba a csoportba tartoznak, akik majd ezt nem érik el. Biztos vagyok benne, hogy nem a parlamenti képviselők családjai fogják ezt megsínyleni, hanem a társadalom túlnyomó többsége.

Az egészségügy is óriási forráshiánnyal küzdött már 2017-ben is, és küzd azóta is. A legutóbbi felmondások, botrányok is azt jelzik, hogy mind rendszer szinten, mind finanszírozás szinten egészen elképesztő az az alulfinanszírozottság, ami jellemzi az egészségügy mai helyzetét. Azt gondolom - és sajnos ebben a 2019-es költségvetés sem adott elégedettségre okot adó választ -, amennyiben erre nem lesz válasza a magyar kormánynak, a bármikor, mindenkori magyar kormánynak, akkor itt olyan társadalmi tragédia és összeomlás várható, amiről ma még talán csak elképzelésük sincs.

Amiről még beszélnem kell, hogy a költségvetés, illetve annak a teljesülése ebben a formában pont azon társadalmi politikai ellentmondások miatt, amiről eddig beszéltem, elfogadhatatlan, és azt gondolom, hogy nagyon jót tenné az önkormányzati költségvetési politikájának is, ha néha államtitkár úr, miniszter úr, ne adj' isten, miniszterelnök úr vagy önkormányzati képviselőtársaim, kimennének az emberek közé; kimennének egy farmerben és egy pólóban, és beszélgetnének az emberekkel, elmennének egy János kórházi egészségügyi ellátásra vagy megnéznék a Szent István Kórház körülményeit, és azt gondolom, hogy ha ezeket megtekintheték, akkor az a prioritás, ami ma és az elmúlt években nem jelent meg az önkormányzati költségvetésében, talán megjelenhet.

Úgyhogy én a magam részéről és az LMP nevében azt mondom, hogy sajnos ez a zárszámadás elfogadhatatlan. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a DK és a független képviselők soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Csárdi képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Megadom a szót Bósz Anett képviselő asszonynak, 15 perces időkeretben.

BÓSZ ANETT (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Több kollégám és magam is elmondtam annak idején az ÁSZ-beszámoló vitáján, hogy jó volna, ha tisztán szakmai vitát folytathatnánk az ilyen viták során, de sajnos azt kell tapasztaljuk, hogy a kormány rengetegszer lesöpri a szakmai viták kezdeményezését akkor, amikor az ellenzék részéről történik ilyen.

A miniszter úr az expozéban elmondott néhány olyan költségvetési tételt, amivel igazolni kívánja mind a gazdaságstratégiai tervezés, mind pedig a költségvetési politika sikerét, én azonban összegyűjtöttem önöknek néhány olyan tételt, amelyek több száz milliárd forintos kárt okoztak nemcsak a magyar adófizetőknek, hanem minden magyar állampolgárnak, és azt gondolom, hogy ebben páratlan felelősségük van. Néhányat felsorolnék ebből.

Első pontként említhetném Orbán Viktor Várba költözését, amely 49,4 milliárd forintjába került az adófizetőknek, a stadionok 77,7 milliárd forintba, míg az állami média 70,1 milliárd forintba került. A „Modern városok” programja lett volna az egyetlen olyan, előremutató kezdeményezés az általam most sorolt tételek közül, amely előrelépést jelenthetett volna, azonban azt tapasztaltuk, hogy ennek a programnak a működése egyfelől nélkülözte a transzparenciát, másfelől meg leginkább a helyi közösségek lekenyerezésére volt csak jó, nem szolgálta tehát a fejlődést. Ez a négy tétel kereken 350 milliárd adóforintot vitt el. Nem láttuk át, hogy mire mentek el pontosan ezek a pénzek, nem szolgálták a társadalomfejlődést, egy szűk réteg jólétét és a korrupciót azonban szolgálták.

Néhány szót szólnék a 2017. évi december végi osztogatásról, ugyanis önök mindig büszkéek, hogy nagy költségvetési tartalékokat terveznek, de élnek is az a lehetőséggel most már évek óta, hogy az adófizetők százmilliárdjait osszák szét gyakorlatilag saját hátsóházaikban. Ezek között a tételek között is olyan célokat találunk, amelyek nem szolgálják a társadalomfejlődést, és amelyekre a kormány előszeretettel költi a pénzt.

Ilyenek például az egyházak, amelyek 80 milliárd forintnak örülhettek, de a nyíregyházi stadionpártiak is közel 10 milliárd forintot kaptak a tavalyi év decemberének végén. A határon túl elköltött magyar adóforintokból még jutott 30 milliárd forint a Bethlen Gábor Alapra, amelyről folyamatában is kiderült már, hogy nem transzparens a működése, és a kormány sajnos nem tudta ellátni azt a feladatát, hogy legalább a felmerült aggályokra választ adjon.

Harmadik pontként szeretnék a bevándorlásra fordított összegekről beszélni, ugyanis a 2017-es tervek szerint mindössze 100 millió forintot szerettek

volna elkölteni a bevándorlás kezelésére, ezzel ellentétesen azonban azt találjuk, hogy 155,1 milliárd forintot sikerült erre kiadni, történt mindez úgy, hogy két évvel korábban, tehát 2015-ben 391 ezer ember próbált meg átmenni a magyar határon, vagy jutott is át, ehhez képest azonban eltörpült az az összeg, amit 2017-ben elköltöttünk a bevándorlásra. Tavaly ezzel ellentétesen mindössze 1045 ember próbált meg bejutni a már lezárt határon, ez azt jelenti, hogy a bevándorlók létszáma 99,7 százalékkal csökkent, ugyanakkor önök megkételésfészserezték a korábbi, bevándorlás kezelésére szánt költségvetési keretösszeget, ami egész egyszerűen kívülről szemlélve indokolhatatlan vagy legalábbis nehezen indokolható.

(12.00)

Nézek az államtitkár úrra, és megköszönöm, hogyha tételesen felsorolja azt, hogy mire ment el ez a nagyon nagy költségvetési keretösszeg az előző költségvetési évben.

Negyedik témaként említeném, hogy az Európai Bizottság 2017-ben ellenőrizte a Miniszterelnökségen működő közbeszerzési felügyeleti főosztály működését. Itt 29 közbeszerzési eljárást vizsgáltak, és ebből a 29-ből 25-ben súlyos hiányosságokat állapítottak meg; olyan hiányosságokat, amelyek közül hat rendszerszintű, és amennyiben ezeket nem képes a magyar kormány megfelelően korrigálni, illetve megfelelő választ adni a Bizottság felvetésére, úgy akár 10 százalékos általánymegvonást is kiszabhatnak az országra. Ez 450 milliárd forintos kárt okozhat a magyar társadalomnak, amennyiben a legrosszabb forgatókönyvvel számolunk. Ez több mint a GDP 1 százaléka. Én azt gondolom, hogy érdemes volna ezeket komolyan venni, hiszen ezek a problémák már tavaly is jól láthatóak voltak, és nagyon úgy tűnik, hogy a Miniszterelnökségen nem tudják komolyan venni azokat a figyelmeztető jeleket, amelyek akár az EU-s támogatások megvonásával is járhatnak.

Utolsó témaként pedig szeretném megkérdezni az államtitkár urat, hogy a kormány miért nem fogadja meg azt az EU-s ajánlást, amely a GDP 1 százalékát kitevő strukturális kiigazítást javasol. Mondom az indoklást. 2016-ban még a GDP 1,8 százalékának megfelelő volt a strukturális hiány, ez 2017-re 3,1 százalékot tett ki, ami jelentősen meghaladja a középtávú célkitűzést. Ez egészen pontosan 1,6 százalékponttal több, vagyis gyakorlatilag az előirányzott célnak több mint a duplája. Az volna a kérdésem, hogy egyfelől miért csúszott el a 2017-es év strukturális hiánya ennyire, miért nem gondolták azt, hogy a gazdasági növekedés, ami egyébként a tervekhez vagy a becslésekhez képest jobban alakult... - és miért nem próbálták ebből az összegből korrigálni, hogyha azt mondják önök, hogy ez egy sikeres költségvetés volt.

És volna egy rendszerszintű kérdésem az államtitkár úrhoz, hogy alapvetően azért én azt gondolom, hogy az uniós tagság mind egy fiskális, mind pedig egy

monetáris politikai értelemben vett közösséghez tartozást is jelent. Ezek az ajánlások, illetve az Unióval való szoros együttműködés, akár gazdaságstratégiai tervezést, akár költségvetési tervezést tekintve nagyon fontos, hogy együttműködjünk a nyugat-európai társainkkal, és az volna a kérdésem, hogy miután ezek jelentősen tudnák a társadalomfejlődést, a gazdasági növekedést és a versenyképességet is javítani, miért nem tudjuk ezeket megfogadni. Mert értem én azt, hogy a magyar kormánynak sok tekintetben vitája van a nyugat-európai társakkal, amikkel egyébként én nem szoktam egyetérteni, de alapvetően az, hogy egy fiskális politikai segítséget kíván nyújtani vagy egy olyan tanácsot szeretne adni egy tagországnak az Európai Unió, amivel mi magunk is léphetnénk előre, nem érthető, hogy ezeket miért nem tudjuk megfogadni.

Záró gondolatként azt szeretném elmondani, hogy örömdetések a mai számok arról, hogy a Világ-gazdasági Fórum legutóbbi felmérése alapján a 60. helyről a 48. helyre sikerült előrelépünk, ugyanakkor szeretném felhívni az önök figyelmét is arra, hogy ez még mindig azt jelenti, hogy gyakorlatilag a szabad világnak a 90 százaléka előttünk végez a versenyképességi mutatóink tekintetében. És azt is jelenti, hogy regionális szinten is jelentős elmaradásaink vannak mind a versenyképességi mutatóinkat tekintve, a társadalmi mobilitásunkat tekintve rettenetesen teljesítünk, és így nem fogjuk utolérni azokat a nyugat-európai társakat, akik egyébként minden segítséget megadnak mind anyagi, mind más értelemben ahhoz, hogy mi fejleszteni tudjuk önmagunkat.

Megköszönöm, ha választ adnak a kérdéseimre. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az ellenzék sorából.)*

ELNÖK: Köszönöm Bósz Anett képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Most a nemzetiségeket képviselő bizottság által felkért nemzetiségi szószóló felszólalása következik 15 perces időkeretben. Megadom a szót Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószólónak, aki anyanyelven ismerteti felszólalásának első mondatait, majd magyarra fordítja azt.

VARGA SZIMEON nemzetiségi szószóló: Köszönöm a szót, elnök úr. Уважаеми господин Председател, Уважаеми Народно Събрание! Позволете ми да ви поздравя от името на Малцинствената комисия в Унгария и от моето име. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Engedjék meg, hogy a Magyarországi nemzetiségek bizottsága és magam nevében tisztelettel köszöntsem önöket.

Mint a Magyarországi nemzetiségek bizottsága által felkért szószóló szeretném tájékoztatni az Országgyűlést, hogy bizottságunk a nemzetiségi napirendi pontnak nyilvánított T/1671. számú, a Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslatot a 2018. október 9-én tartott ülésén napirendre

tűzte, és megtárgyalta. A bizottság az ülésen 12 igen, tartózkodás és ellenszavazat nélkül arról döntött, hogy a törvényjavaslat egészével kapcsolatban részletes vitát kíván lefolytatni.

Előzményként szeretném felidézni, hogy a Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvényjavaslatához a Magyarországi nemzetiségek bizottsága 2016. május 18. napján a hárszabályi rendelkezések 45. § (5) bekezdése alapján részletes vitát lezáró bizottsági módosító javaslatot terjesztett elő.

A nemzetiségi önkormányzatokat érintő főbb támogatási és elszámolási rendszerek tisztább és a gyakorlatnak megfelelő módosítási igényeinek pontosításával a bizottság által benyújtott módosító indítványokat az Országgyűlés elfogadta, így azok bekerültek a Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvénybe.

Megállapítható, hogy a Magyarországi nemzetiségek bizottsága a költségvetési törvénytervezetre vonatkozó módosító javaslatát a saját jogán és ami a legfontosabb, saját igényei szerint állíthatta össze, egyeztetette le a frakciókkal és a kormánnyal. Pozitívumként értékeltük, hogy a költségvetés összeállításánál, az előirányzatok végösszegére vonatkozó politikai döntésnél az Országgyűlés a bizottság véleményét érdemben figyelembe vette.

Az egyes nemzetiségi területek prioritásait, a részösszegek nagyságát és belső arányait a Magyarországon élő nemzetiségek dönthették el, és oszthatták fel. Szeretném kihangsúlyozni, hogy a Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvény előkészítése és végrehajtása is a jogszabályoknak megfelelően történt.

Az elmúlt években a magyarországi nemzetiségek jelentős forrásnövekedés kedvezményezettjeivé váltak. Köszönet illeti Magyarország Kormányát, hogy a nemzetiségek számára a működéshez szükséges forrásokat biztosította. Köszönet illeti tovább az Országgyűlést, hogy a nemzetiségek által benyújtott forrásigényeket támogatta.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! A nemzetiségi intézmények kiegyensúlyozott, stabil működéséhez a szükséges források biztosítása hozzájárul a magyarországi nemzetiségek megmaradásához Magyarországon. A Magyarországi nemzetiségek bizottsága elfogadásra javasolja a törvényjavaslatot.

Köszönöm a figyelmüket. Благодаря за вашето внимание.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kétperces jelentkező nincs jelen. Megadom a szót Banai Péter államtitkár úrnak, aki soron kívül kér szót. Öné a szó, államtitkár úr.

BANAI PÉTER BENŐ pénzügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Számvevőszéki Elnök Úr! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Azért tartottam fontosnak, hogy a

vita kezdeti szakaszában szólhassak a 2017-es költségvetés végrehajtásáról, mert meglátásom szerint azért összességében mégiscsak azt lehet megállapítani, és örülök, hogy ezt a hozzászólások nem kérdőjelezték meg, hogy a tisztelt Országgyűlés által a 2017. évre megfogalmazott makrogazdasági, illetőleg a mindennapokat meghatározó célok teljesültek. Mondhatjuk ezt a makrogazdasági célokról, hiszen a költségvetés elfogadásakor, a 2016. tavaszi ülészakáján végén még 3,1 százalékos növekedést feltételeztünk, ehelyett 4,1 százalék lett. Meg tudtuk őrizni az államháztartás stabilitását, csökkent az államadósság, növekedett a foglalkoztatottak száma, és érdemben növekedett a reálbérek szintje.

Ezzel már át is térek a makrogazdasági számokon túl a mindennapi életet befolyásoló folyamatokra, hiszen hogyha többen tudnak dolgozni, és növekszik a reálbér, akkor, azt gondolom, hogy az életszínvonal is növekszik.

(12.10)

Ezen alapvető megállapítás után engedjék meg, hogy a vitában elhangzott néhány konkrét felvetésre reagáljak! Z. Kárpát Dániel képviselő úr azon felszólalásával egyet tudok érteni, amely szerint nem célszerű a GDP-t abszolútizálni. Épp ezért szólunk arról, hogy a GDP alakulása mellett a többi makrogazdasági és életszínvonalbeli folyamatnál mi történt. És amikor összehasonlítjuk a magyar növekedési adatokat más országok adataival vagy Magyarország korábbi adataival, akkor egyetérték azzal, hogy a GDP mellett más mutatókat is kell nézni.

Itt hadd említsem azt, emlékszünk olyan magyar gazdasági növekedésre, amely növekedés nem párosult a foglalkoztatottak számának bővülésével, épp ellenkezőleg, a foglalkoztatottak száma csökkent. Mit ér az a növekedés, amely, főleg hosszabb távon, nem a foglalkoztatottak számának és a reálbéreknek a növekedésével párosul? Éppen ezért fontos az, hogy a tavalyi növekedési számok mellett a többi makrogazdasági számról is beszéljünk.

És azt is mondhatnám, hogy igen, össze lehet hasonlítani a magyar növekedési számokat más közép-kelet-európai országokkal, de nézzük meg ezen országok többi mutatóját is. Képviselő úr említette Romániát. Nézzük meg, Romániában ikerdeficit van. Mindnyájan tudjuk, hogy az a gazdasági növekedés, amely ikerdeficittel párosul, fenntarthatatlan, és annak a levét az adott ország és az adott ország lakosai meg fogják inni. Sajnos, mi magunk is tudjuk, hogy ez mit jelent.

És az is számít, hogy amikor a növekedési adatokat nézzük, akkor figyelembe vesszük a dinamikát, azt, hogy milyen változások vannak. Kétségtelen tény, hogy a gazdasági válság után a magyar gazdaság növekedési adatai elmaradtak a visegrádi hármak vagy számos közép-kelet-európai ország adatától. Más volt a teher, amit cipeltünk. Nekünk GDP arányában szá-

zalékpontokkal többet kellett finanszírozni az államadósságra, mint mondjuk, Csehországnak, Szlovákiának vagy Lengyelországnak. Nem felejthetjük el, hogy a gazdasági válság ideje alatt sem esett vissza a lengyel gazdaság, míg Magyarországon az egyik legnagyobb visszaesés volt. Nem felejthetjük el, hogy az említett országokban sokkal nagyobb volt az aktivitási ráta és a foglalkoztatási ráta, mint Magyarországon. Éppen ezért javaslom, hogy nézzük meg a 2013-as növekedési fordulat óta látott számokat, és azt fogjuk látni, hogy a magyar gazdaság bővülése számos esetben meghaladta a példaként említett többi közép-kelet-európai ország gazdasági növekedésének adatát.

Ami a béremelkedést illeti: a nettó reálbérek több mint 10 százalékkal bővültek. Én nem gondolom, hogy ez kizárólag a normál piaci folyamatoknak köszönhető. Egyetértek azzal a megállapítással, hogy az Európában látott konjunktúra, a normál piaci folyamatok is a béremelkedés irányába hatottak, de azt is látni kell, hogy a hatéves bérmegállapodás úgy teremtett béremelési lehetőséget a cégeknél, hogy a költség egy részét, egy jelentős részét adócsökkentéssel tudta a háromoldalú megállapodás értelmében a kormányzat, illetőleg a költségvetés biztosítani.

Én azt gondolom, hogy a kormányzati lépések igenis hozzájárultak ahhoz, hogy Magyarországon 2017-ben jóval nagyobb volt a béremelkedés, mint azt a költségvetés elfogadásakor feltételeztük, hiszen a háromoldalú megállapodásra 2016 novemberében került sor, ezt megelőzően pedig már a költségvetés el lett fogadva. De ezt a bérmegállapodást a kormány úgy írta alá, hogy tiszteletben tartotta az Országgyűlés által elfogadott költségvetés irányait. És végül beigazolódt az, hogy a bérmegállapodás a bérek növekedése által, a belső fogyasztás növekedése által többletbevételek jelent a költségvetésnek, és úgy tudta az Országgyűlés módosítani a tavalyi, 2017-es költségvetést, hogy az eredetileg elfogadott költségvetés alapértékeit megőriztük, és a többletbevételek finanszírozása mellett nyílt lehetőség kiadások teljesítésére.

Adósságráta tekintetében Z. Kárpát Dániel képviselő úr úgy fogalmazott, hogy minimális kozmetikai csökkentés valósult meg. (Z. Kárpát Dániel: *Így van.*) Engedje meg, képviselő úr, hogy azért azt mondjam, hogy az a 2,6 százalékpontos GDP-arányos csökkenés, ami az uniós módszertan szerinti adósságrátában megvalósult, az nem minimális, és nem kozmetikai szintű csökkentés. Nézzünk ki Európába, és azért azt is érdemes látni, hogy a már említett gazdasági válság után a magyar adósságráta körülbelül 10 százalékponttal volt magasabb, mint az Európai Unió átlagos adósságrátája, és most gyakorlatilag fordított a helyzet. Még nem kisebb a magyar adósságráta 10 százalékponttal, mint az Európai Unió átlaga, de közel vagyunk ehhez a szinthez. (Z. Kárpát Dániel: *Csak a kamatteher, államtitkár úr!*)

A kamatteher tekintetében: igen, még továbbra is jelentős a kamatteher. És ha összehasonlítjuk Magyarországot, mondjuk, a visegrádi országokkal, ak-

kor láthatjuk, hogy igen, az adósságráta érdemi csökkentése ellenére még mindig magasabb a magyar adósságráta, mint a szlovák, a lengyel, a cseh vagy a balti országok rátája. Ez egy teher, amit együtt cipe-lünk. Hála istennek, azt tudom elmondani, hogy a kormányzati lépéseknek is, az eddigi fegyelmezett gazdálkodásnak is köszönhetően sokkal kisebb ma, jelenleg az adósságfinanszírozási költség, mint korábban volt. Nagy az állomány, de az a kamatszint, amit finanszíroznunk kell az adósság után, az alacsony.

Látjuk a legutóbbi adatokat is. Magyarország mellett, hogy a devizaadósság arányát csökkenti, van még devizaadóssága, vannak újabb devizakibocsátások. A legutóbbi adat az, hogy a hétéves devizakötvényt történelmileg alacsony kamatszinten sikerült értékesíteni azért, mert visegrádi összehasonlításban ugyan még magas az adósságráta, de a befektetők látják a kormányzat elkötelezettségét, látják az alaptörvényi kereteket, amelyek abba az irányba hatnak, hogy ez az adósságráta évről évre csökkenni tud.

Ami a kkv-k és a multicégek kapcsolatát, illetőleg a kormány viszonyulását illeti, elhangzottak olyan szavak, hogy a kormány a multicégeknek kedveskedik, a kkv-kat nem veszi komolyan, erre Csárdi Antal képviselő úr is hivatkozott. Én azt javaslom, hogy akkor nézzük meg a tisztelt Ház előtt lévő 2017-es zárszámadási javaslatot. Ebben szerepel, hogy a kkv-k számára 2010 után megalkotott új adónemeket mennyien választották. És azt is láthatjuk, hogy például 2017-ben az úgynevezett kata választási lehetősége 6 millió forintos árbevételről 12 millió forintra növekedett. Az igénybe vevők száma a bevezetés óta mostanra több mint 4,5-szeres. Vagy nézzük meg, hogy az úgynevezett kívánál mi történt: 2017-ben 16 százalékról 14 százalékra csökkent az adókulcs. A sokszor emlegetett európai uniós támogatások döntő része is a vállalkozásfejlesztési célokat és ezen belül a kkv-k finanszírozását szolgálja. Én nem látom tehát azt, hogy a kormányzat a kkv-kat mostohagyermeknek tekintené.

Z. Kárpát Dániel képviselő úr a vagyonbeszámolót hiányolta. Itt alapvetően azt kell elmondjam, hogy az államháztartási törvény rendelkezéseit betartva a kormány a 2017-es év gazdálkodásáról, egy adott év gazdálkodásáról számol be. Az állami vagyon adatai pedig egy állományadatot tartalmaznak. Ezeket külön beszámolóban, külön dokumentumokban ismerteti a kormányzat.

A vagyonleltár megismerhető, a vagyonleltár nyilvános, de természetesen az állami vagyont érintő 2017. évi változásokról a zárszámadás keretében is beszámol a kormányzat, hiszen az állami vagyonra fordított kiadásokat és az állami vagyonból származó bevételeket tételesen és részletesen bemutatja a kormányzat.

Felhívom képviselő úr figyelmét, hogy az említett sok ezer oldalból a 4895. oldaltól a 4937. oldalig kizárólag az állami vagyonkiadásokat tartalmazó fejezet és az állami vagyonbevételeket tartalmazó fejezet leírását lehet megismerni.

Mesterházy Attila képviselő úr a kormány átfogó gazdaságpolitikáját kritizálva mondta azt, hogy egyre nagyobbak a társadalmon belüli különbségek, és egyre nehezebb helyzetben vannak a szegények. Én azt gondolom, hogy a ténytérképek, a KSH ténytérképei vagy a 2017-es zárszámadás dokumentumai ennek pont az ellenkezőjét igazolják. A hatéves bérmegállapodás azt tartalmazta, hogy 2017. január 1-jétől a minimálbér 15 százalékkal, a garantált bérminimum vagy más néven szakmunkás-minimálbér 25 százalékkal növekszik. Mi ez, ha nem az alacsonyabb keresetűek gyorsabb felzárkóztatását, keresetnövekedését eredményező intézkedés?

És általánosságban is nézzük meg azt, hogy 2010 óta, mondjuk, a minimálbéresek jövedelmei hogyan változtak! Azon minimálbéresek, akiknek nincsen gyermekük, a nettó keresetüket 2010-2018 között 52,3 százalékkal tudják növelni. 52,3 százalék! Ez arányosan növekszik a gyermekszám függvényében. Azon minimálbéreseknek, akiknek három vagy több gyermeke van, a nettó keresetnövekedése 122,8 százalék. Korrigáljunk az inflációval, rendkívül magas reálbér-növekedést láthatunk. A napokban látott napvilágot az a hír, amely szerint a jövedelmi különbségek az alsó és a felső decilis között az elmúlt időszakban csökkentek. Hangsúlyozom: nem növekedtek, csökkentek.

(12.20)

Ezért sajnós azt kell mondjam, hogy tényszerűen tévesek azok a megállapítások, amelyeket Mesterházy Attila képviselő úr e tekintetben mondott.

Említette az oktatási, egészségügyi, nyugdíjkiadásokat is. Megint tényszerűen azt kell elmondjam, hogy ezen területek finanszírozása 2017-ben növekedett. A gyerekszegénységet említette. Ha minden mutatószámot nézünk, amely a gyerekszegénységet meghatározza, azt látjuk, hogy ezek pozitív irányba változtak, és ehhez értelemszerűen a központi költségvetés is hozzájárult a maga részét, például a gyermekétkeztetés finanszírozásának a növelésével.

Csárdi Antal képviselő úr úgy fogalmazott, hogy választási költségvetés volt a 2017-es költségvetés, és Mellár Tamás képviselő úr is ugyanezt a kifejezést használta. Engedjék meg, hogy ezzel a tekintetben vitatkozzak, hogy a magyar költségvetési politika ismert volt korábban arról, hogy választási években elszállt a hiány. Ennek ékes ellentétele volt a legutóbbi zárszámadással igazolt év, 2014. Azt gondolom, ha a 2018-as évet nézzük, akkor is a különböző elemző szervezetek azt látják, hogy reális, tartható a 2,4 százalékos hiánycél. A 2017-es költségvetést pedig ebből az aspektusból sem nevezhetjük választási költségvetésnek, hiszen 2,2 százalékra teljesült a GDP-arányos hiány.

Igaz, hogy Mellár Tamás képviselő úr és Csárdi Antal képviselő úr is felhívta a figyelmet a pénzforgalmi hiány nagyobb mértékére, de tényszerűen elmondhatjuk, hogy a nagyobb pénzforgalmi hiány az

európai uniós támogatások megelőlegezésének köszönhető. Nem más célokra, nem az Országgyűlés által meghatározott kereteken túl költött a kormány, hanem megelőlegezte az Európai Unió forrásokat, és ez eredményezte a nagyobb pénzforgalmi hiányt, amely nem volt befolyással az uniós módszertan szerinti egyenlegre.

Többen említették, hogy a 2017-es impozáns növekedési számok mögött milyen mértékben van az EU-források fölhasználása. Igen, ha egy kormány értelmesen használja föl az uniós forrásokat, az meglöki a gazdaság növekedését. De a 2016-os magyar növekedési szám azt mutatja, hogy azon időszakban, amikor visszaesett a felhasznált uniós források száma, akkor is tudott bővülni a magyar gazdaság. Ha igaz lenne az a narratíva, hogy kizárólag az uniós források hajtják a növekedést, akkor 2016-ban visszaesést kellett volna látnunk. És ha igaz az a narratíva, hogy az EU-források határozzák meg kizárólag a növekedést, akkor én sokszor emlitem, hogy Görögország, Spanyolország vagy Portugália szárnyalna. De nem ez a helyzet. S megfordítva: az EU költségvetésébe befizető országoknál gazdasági visszaesést kellene látni, de nem ez a helyzet.

Mellár Tamás képviselő úr azt mondta, hogy az adósságrátánál valamilyen cseles módon sikerült a csökkenést elérni. Megint tényszerűen el kell mondanom, hogy akár a stabilitási törvény szerinti adósságrátát nézzük, akár az uniós módszertan szerinti adósságrátát, akár Eximmel, akár Exim nélkül nézzük a számokat, az adósságráta mindenképp csökkent. Az Unió statisztikai szervének a módszertani váltása pedig a teljes idősnál kötelezővé teszi - nem lehetőségként adja, kötelezővé teszi - az idősor módosítását. Tehát a kormánynak abban nincs mozgástere, hogy mondjuk, az Exim-besorolás miatt csak a 2017-es adatot változtassa, de a 2016-ost vagy az azt megelőző évek adatát nem. Ezt nem teszi meg.

Mellár Tamás képviselő úr említette a beruházások területét. Én örülök annak, hogy minden területen növekedtek a beruházások 2017-ben. Abban egyetérték képviselő úrral, alapvető gazdaságpolitikai cél, hogy új beruházások olyan területeken valósuljanak meg, ahol nagyobb a hozzáadott érték. Erről szól a gazdaságpolitikának az a változása, amely a munkahelyteremtés mellett egyre nagyobb mértékben a termelékenységet, a nagyobb hozzáadott értéket, ha úgy tetszik, a nagyobb hazai értékláncot helyezi előtérbe, és ilyen szempontból a K+F, illetőleg az innováció az intenzív területek beruházására helyezi a hangsúlyt.

Csárdi Antal képviselő úr úgy fogalmazott, hogy a közszférában közalkalmazotti béremelés kilenc éve nem valósult meg. El kell mondanom, hogy például az egészségügyi vagy oktatási dolgozók, akiknek 2017-ben is béremelésük valósult meg, közalkalmazottak. Ha képviselő úr a közszférára széles értelemben gondolt, akkor azt tudom elmondani, hogy a költségvetési szerveknél mintegy 700 ezer foglalkoztatott van, és ezen 700 ezer foglalkoztatott tekintetében 2017-tel

bezárólag mintegy 550 ezer főnél valósult meg béremelés. Kétségtelen, hogy vannak olyan közszférában dolgozók, például a kormánytisztviselők, akiknél nem volt béremelés, de a 2019-es költségvetési törvény az esetükben is tartalmazza a béremelést, vagyis a gazdasági növekedés ütemével összhangban a közszféra számos területén valósul meg béremelés.

Csárdi képviselő úr és mások is mondták, hogy a kormányzat nem növelte az oktatási kiadásokat 2017-ben. Megint azt kell mondanom, hogy a zárszámadási törvényjavaslat ezt tényszerűen cáfolja. 2016-ról 2017-re mintegy 170 milliárd forinttal növekedtek az oktatási kiadások. Az egészségügynél ez mintegy 110 milliárd forintos növekedést jelent 2016-ról 2017-re, és a növekedés nemcsak nominálisan valósult meg, hanem reálértelemben is. Minden olyan megállapítás, ami arról szól, hogy a 2017-es zárszámadás ezen területek vagy a jóléti területek kiadáscsökkenését mutatja, nem felel meg a valóságnak.

Ami Varju László képviselő úr hozzászólását illeti: itt megint kénytelen vagyok tényszerűen néhány súlyos megállapítást cáfolni. Képviselő úr úgy fogalmazott, hogy a hatéves bérmegállapodásnak a szociális hozzájárulási adó kulcsának csökkentésére vonatkozó részét a kormányzat nem tartja be. Ezt tényszerűen cáfolnom kell. Ebben a megállapodásban az szerepel, hogy 2017-ben, illetőleg 2018-ban meghatározott mértékben csökken a szociális hozzájárulási adó kulcsa, ezt követően pedig a versenyszférában megvalósult reálbér-növekedéssel összhangban valósul meg a kulcs csökkentés. Ennek szellemében a 2019-es költségvetést már úgy terjesztette be a kormány és fogadta el az Országgyűlés, hogy számolunk egy 2 százalékpontos kulcs csökkentéssel. A kulcs csökkentés időpontja függ attól, hogy a megállapodás szerint a versenyszférában milyen reálbér-növekedés valósul meg.

Ami az adatok kutathatóságát illeti: képviselő úr azt mondta, hogy elektronikusan nem a megfelelő formátumban érhető el az adatok. Javasolom a Magyar Államkincstár honlapjának a megtekintését, ahol évtizedes távlatban kutathatók, elemezhetőek az államháztartás adatai.

Képviselő úr azt mondta, hogy az államadósság-állományról nem számol be a kormányzat. Tényszerűen benne vannak az államadósság-állomány adatai mind deviza-összetétel tekintetében, mind egyéb bontásban. A benyújtott törvényjavaslat 617. oldalától javasolom, hogy ezeket tekintsék át.

Ami a zárszámadás szervezeti, illetőleg szerkezeti tartalmát illeti: hivatkozni tudok Domokos elnök úrra, aki azt mondta, hogy az államháztartási törvényvel összhangban abban a szerkezetben készítette el a zárszámadást a kormányzat, ahogy a költségvetést is anno az Országgyűlés elfogadta. Ha eltérnének ettől, és más, nem államháztartásba tartozó szervezetekről is szólnánk, akkor megsértenénk az államháztartási törvényt. A zárszámadásban minden államháztartási kiadásról és bevételről a kormányzat beszámolt.

Az pedig, hogy egyes beruházásokra, például a lakiteleki beruházásra több forrás jutott, mint az eredeti

előirányzat, örülünk neki. Év közben a tartalékok át-csoportosításával, a hiánycél tartása mellett tudunk több beruházásra pluszforrásokat biztosítani.

Ami pedig itt a maradvány, azt gondolom, hogy talán a tisztelt Országgyűlés által nem is részleteiben ismert kérdéséről, hát nem volt olyan intézkedés, hogy a Pénzügyminisztériumból akár én, akár bárki áttelefontolt más tárcákhoz, hogy fogjátok vissza a költséget, növeljétek a maradványt. Képviselő úr, a költségvetés módosítása és az év végi kormányzati hatáskörben lehetővé vált pluszkiadás pont azt mutatja, hogy a gazdaság teljesítménye nem a kiadások visszafogását, hanem növelését tette lehetővé, értelemszerűen a hiánycél és az adósság csökkentése mellett.

Bósz Anett képviselő asszony fölvetései kapcsán, a decemberi pénzbiztosításoknál megint azt tudom elmondani, örülünk annak, hogy ebben a helyzetben volt a kormányzat. Az Országgyűlés által meghatározott kereteken belül történt a forrásbiztosítás, minden esetben nyilvános kormányhatározattal, amely megismerhető. S ha többen beszélnek az oktatás fontosságáról, akkor azt is látni kell, hogy a képviselő asszony által említett egyházi jellegű kiadások jelentős része egyházi oktatási célokat finanszírozott: bölcsőde-, óvoda-, valamint iskolaépítést.

(12.30)

A határon túli magyarok támogatása. Tényszerűen el kell mondjam, hogy hál' istennek, az Alaptörvény szellemiségével összhangban a kormányzat továbbra is felelősséget érez minden magyarért, mindenkiért, aki a határon belül és határon kívül él. Hál' istennek, részükre is lehetett pluszforrásokat biztosítani, csakúgy, mint ahogy Varga Szimeon szószóló úr említette, hogy a határon belüli nemzetiségeknek 2016-hoz képest 2017-re több forrást lehetett biztosítani.

Ami a határvédelmet illeti, igen, itt 2017-ben is jelentős kiadások teljesültek. Erről, a tömeges migráció elleni kiadásokról a zárszámadás kötetben a kormányzat beszámol. Itt a sok ezer oldalból a 2332. oldaltól van beszámoló arról, hogy konkrétan milyen célokra mennyi pénzt fordított a kormányzat. Azt gondolom, az pozitív dolog, hogy egy olyan határvédelmi rendszert sikerült megvalósítani, ami az illegális migrációnak gátat szab, és ennek eredménye az, hogy ma Magyarország az egyik legbiztonságosabb ország.

Strukturális kiigazítás, strukturális hiány. Igen, az Európai Bizottságnak van egy javaslata, amely a kiadások csökkentéséről szól. Itt annyi megjegyzésem van, hogy az úgynevezett strukturális egyenleg egy, a közgazdászok által is vitatott, és ahányféle közgazdász, annyiféle módon számolt egyenleg. Nem egy ezakt mutató, tehát vitatkozunk azzal, hogy milyen volt a strukturális egyenleg. A kormányzat sokkal optimistább a tekintetben, hogy milyen a magyar gazdaság potenciális növekedése. Emlékeztetnék arra, hogy 2012-13-ban minden közgazdász azt mondta, hogy a

magyar gazdaság képtelen növekedni, és lám, milyen növekedési számokat láthatunk. Ezzel összhangban a potenciális növekedés megítélése is sokkal kedvezőbb.

Ami pedig az Európai Bizottság egyenlegjavításra vonatkozó javaslatait illeti, van egy elfogadott 2019-es költségvetés, ami pont abba az irányba megy, hogy a gazdasági növekedés lehetőségeit kihasználva alacsonyabb hiányszintet érjünk el, és az adósságot még jobban tudjuk csökkenteni. Hozzáteszem, ezt nemcsak 2019-ben tartja fontosnak a kormány, hanem a 2022-ig készített gazdaságpolitikai programban is.

Ami a bizottsági javaslatok megszívlelését illeti, a kormányzat tiszteletben tartja az európai uniós szabályokat, tiszteletben tartja a monetáris politika függetlenségét, tiszteletben tartja azt, hogy a hiányt 3 százalékkal alatti kell tartani, tiszteletben tartja azt, hogy az adósságrátát csökkenteni kell, de a gazdaságpolitikai szuverén döntésekről nem kíván lemondani. E tekintetben az Európai Bizottság is számos olyan javaslatot fogalmazott meg korábban, amelyeket utólag visszavont, például a közmunka területén, amikor ezt a közmunkaprogramot erősen kritizálták. Ma az Európai Bizottság is úgy látja, hogy igen, a kormány helyesen tette, amikor nem fogadta meg az Európai Bizottság közmunkaprogramra vonatkozó észrevételeit.

Tisztelt Ház! Elnézést kérek, ha hosszan reagáltam, de a vita szakmai jellegét orientálva fontosnak tartottam, hogy ezeket a véleményem szerint téves meglátásokat más irányba tereljük. Megköszönöm a kormánypárti hozzászólásokat is, ha szabad, külön Hargitai képviselő úr hozzászólását, aki, azt gondolom, szakmai érvekkel támasztotta alá azt, hogy a 2017-es zárszámadás mégiscsak arról szól, hogy a költségvetési kereteket a kormányzat betartotta, és egy kedvező évet tudunk magunk mögött. Amellett, hogy természetesen vannak még feladataink, amelyeket meg kell oldani.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Banai Péter államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Z. Kárpát Dániel jobbikos képviselő úrnak.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Valóban felüdülés, talán a ciklus során először, amikor egy felkészült államtitkár megpróbálja védeni azt, amit a kormány letett az asztalra. És ezt sok esetben meg is tudja tenni. Így van értelme politikai vitát folytatni, tehát ezért elismerésem szeretném kifejezni.

Ugyanakkor a mostani államtitkári válasza csak egy megjegyzésem lenne. A bérmegállapodások tekintetében a jelenleg tapasztalható bérnövekmény egyik forrása az a tulajdonképpeni adócsökkentés, amit megjelöltek. Úgy gondolom, ez nem feltétlenül jó út egészen addig, amíg az érintett mult cégek, hálózatok a közteherviselésből nem veszik ki a részüket.

Javasolom államtitkár úrnak és csapatának, hogy vizsgálják meg azt a több ezer milliárd forintnyi adózatlanul kivitt nyereséget az országból, ami különböző nettó hazugságok, indokok mentén hagyja el a magyar nemzetgazdaságot. Itt a gyártási technológia bérlése, a know-how bérlése az, ami főként jelentkezik, illetve akár az informatikai és egyéb rendszerek bérlése, ami felső kalappal nem találkozik, ily módon 3000-4000 milliárd forintnyi nyereség is elhagyja adózatlanul az országot. Ezzel szemben ellenerőt pedig, nem csak az önöké, egyik magyar kormány sem támasztott az utóbbi 30 évben. Tehát ez egy nagyon fontos rendszerkritika.

A KDNP-s vezérszónok képviselőtársam felszólalásához egyetlen megjegyzést kell tennem. Nem tudom elfogadni azt a megközelítést, hogy magyar sajátosság lenne az, hogy a magyarok szeretnek saját tulajdonú családi házban, ingatlanban élni. Mindenki szeret a világon, képviselőtársam, saját családi házat, saját lakást birtokolni. Az a nagy helyzet, hogy nagyon sokan ezt nem engedhetik meg maguknak, és akkor, amikor a kormány egy év alatt beszántja a lakástakarék mellé tett állami lábat, az új építésű lakások áfájára vonatkozó kedvezményes kulcsot megszünteti, tehát számos, a piac ellen és a magyar fiatalok, a magyar életérdekek ellen ható lépést tesz, akkor nagyon nehéz védekezni ezzel az érveléssel. Ezért a javaslatom az, hogy gondolják át mindezen kedvezményformák fenntartását; egy kivándorlási spirál és egy demográfiai tél közepette, úgy gondolom, nem engedhetnék meg maguknak ezeket a lépéseket. Köszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Két percre megadom a szót Gréczy Zsolt, DK, képviselő úrnak.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Nagyon örülök neki, amikor egy fideszes államtitkár egyetért az Állami Számvevőszék korábbi fideszes politikusával, ami már önmagában nonszensz, hiszen az Állami Számvevőszék élére nem kerülhetne pártkatoná normális demokráciában. De Magyarország 2010 óta nem normális demokrácia. További kérdéseim:

Hová tűnt a 3000 milliárdos magánnyugdíj?

Euróra számolva mégiscsak nő a magyar államadósság, hiszen 2010-ben ez a hosszú-hosszú szám még 78-cal kezdődött, most 84-gyel kezdődik. Nézzük már meg, hogy milyen adatok vannak még itt!

Mekkora a benzinár ma Magyarországon, mekkora ennek az adótartalma? Miért nem lehet ennek az árát csökkenteni azért, hogy az emberek egy kicsit jobban élhessenek?

Nézzük már meg azt is, hogy 27 százalékos világrekord áfát fizetnek a magyarok! Ha ez a szegények adója, akkor ez a magyar emberek többségét bizony elszegényíti. Látva azt, hogy milyen árak vannak ma a közértekben, azt kell mondanom, hogy itt nagyon gyorsan el fognak nyomorodni emberek.

Beszámolja a kormány a dolgozók közé azokat a közmunkásokat, akik, mint tudjuk, annyit is érnek, amennyit éppen keresnek. És 47 ezer forintot Mészáros Lőrinc szerintem tizedmásodpercenként keres, úgyhogy nagyjából ezek az arányok. Ja, és még hozzászámolják a külföldön dolgozókat is, akik történetesen már nem itt fogyasztanak Magyarországon, és mindaz, amit adótartalomban befizetnek, most már az angol, a német, a svéd, a holland és egyéb költségvetést gyarapítja.

Önök kilenc éve kormányoznak, Magyarország négy régiót tud felmutatni az Európai Unió tíz legszegényebb régiójából. Mesterházy Attila képviselőtársam már emlegette a gyermekszegénységet. Lehet, hogy az önök kimutatásai szerint ez már meg is szűnt Magyarországon, de nyilván ezt a statisztikát sem oszták készíttik.

Végül azt kell mondjam, hogy amit itt látunk, az egy megszorító Orbán-csomag, amiben nő a tandíj, jön a fizetős egészségügy, elveszik a lakásmeztakarításra szóló pénzeket. Szóval, a magyarok fölköthetik a nadrágszíjat. Köszönöm szépen. *(Dr. Hiszékeny Dezső tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! További képviselői felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Tilki Attila képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

DR. TILKI ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! A Jobbik kivételével - akkor éppen nem voltam az ülésteremben - végighallgattam a vezérszónoki felszólalásokat. Meg kell mondjam, hogy államtitkár úrhoz hasonlóan végtelen nagy türelem kell ahhoz, hogy nyugodt vérmérséklettel végig tudjuk hallgatni azokat az érveket, amelyeknek közül sincs a szakmai érvekhez. Annak nagyon örülök, én is csatlakozom Z. Kárpát Dániel jobbikos képviselő úrhoz, aki megdicsérte államtitkár úr szakmai válaszait a nyilvánvalóan hazug tényállításokra. De azért egypárat elfelejtett, én ezért visszatérnék ezekre az állításokra.

A Költségvetési bizottság tagjaként valójában a Költségvetési bizottság elnökétől azért sokkal felkészültebb felszólalást várt volna az ember.

(12.40)

Varju képviselő úr politikai paneleket pufogtató, valamilyen sejtelmes összehasonlítást emlegetett, ahol osztályozta a költségvetést hármásra. Itt megjegyzem, nem a költségvetést tárgyaljuk, hanem a zárszámadási vita folyik, ami arról szól, hogy az előző éves költségvetést a költségvetési törvénynek megfelelően végezte el az ország, végezte el a kormány.

Elfelejteti Varju képviselő úr, hogy annak idején, amikor ő még önkormányzatokért felelős államtitkár volt, mennyi és mennyi település küszködött adósságokkal, amelyet végül is a Fidesz adósságkonszolidá-

cióval konszolidált. De Gréczy úr is elfeledkezik dolgokról itt a kétperces felszólalásában. Azon polemizál, hogy fideszes államtitkár és fideszes Állami Számvevőszék elnöke - Warvasovszky úrra felhívnam a figyelmet, aki alelnök, és annak idején, amikor ön még a függetlennek álcázott újságírást művelte, akkor még az MSZP soraiban ült, tehát higgye el, hogy felesleges így visszautogatni időkre, az Állami Számvevőszék a parlament által megválasztott megfelelő módon működik.

De Csárdi urat is többször idézte államtitkár úr. Gratulálunk azoknak az ellenzéki képviselőknek, akik egyéni mandátumot szereztek. Nincsenek túl sokan, Pesten vannak egy páran, azonkívül Dunaújvárosban, Szegeden és - még hol? - még talán egy helyen vannak. De Csárdi úr az LMP-nek mindössze az egyedüli tetszik - amikor persze már nincs a teremben egy vezérszónoki felszólaló sem -, amikor Csárdi úr azt mondja, hogy felhívja a mi figyelmünket, ahol egyéni képviselők sokasága ül, hogy menjünk az emberek közé, és kérdezzük meg az emberek véleményét, legyünk tisztában az emberek véleményével. Mondja ezt az a budapesti egyéni képviselő, aki miután kiderült, hogy a BMW érkezik Kelet-Magyarország fővárosába, Debrecenbe, akkor gyorsan leszaladt, és elmondta, hogy ez mekkora nagy baj lesz a kelet-magyarországiak számára, és miféle dolog ez, hogy a kis- és középvállalkozók helyett a kormány és az állam ilyen multicéggel is kokettál, és Kelet-Magyarországnak segítve a tárgyalások után végül is a BMW úgy dönt, hogy ott fog letelepedni, és megjelenik az idegen nyelvű sajtó, ahol Kassa és Nagyvárad is felkapja a fejét, hiszen ők is szeretnék volna ezt az autógyárat megszerezni.

De a liberálisok képviselője, Bósz Anett azt mondta, hogy szakmai vitáról kellene itt szólni a dolog, és a bevándorlást vette górcső alá. Szeretném felhívni a figyelmét, hogy nemzeti konzultációval a Fidesz megkérdezte az embereket, és a nemzeti konzultációra adott válasz egyértelműen arra készítet és utasít bennünket, hogy igenis a bevándorlás témáját vegyük komolyan, és igenis költeni kell arra, hogy megfelelő kontroll legyen a tömegesen érkező és majd később is érkező szándékozó migránsokkal szemben.

Csárdi úr azt mondja, hogy nem megyünk az emberek közé, Mesterházy Attila pedig arról beszélt, hogy egy ilyen zárszámadási vita nem szól másról, mintsem hogy az ellenzék elmondja az érveit, a kormánypártiak pedig elmondják, hogy minden jó és minden tökéletes, semmi önkritika nem jellemez bennünket, és egy falra hányt borsó ez a vita, ahogy az MSZP vezérszónoka megfogalmazta. Csak jelezni szeretném, hogy a kormány azért nyilván időközben tud korrigálni és korrigálni is szokott. Nyilván az emberekkel való kapcsolattartás következtében mi, egyéni országgyűlési képviselők jeleztük annak idején a kormány felé, hogy például a települési arculati kézikönyv elkészítése esetenként komoly terheket fog róni

elsősorban a kistelepülések számára, és reagált a költségvetésben a kormány, hiszen települési arculati kézikönyv előkészítésének támogatására pluszforrásokat rendelt.

Jeleztük azt is, hogy a minimálbér és a garantált bérminimum emelése következtében és a szociális hozzájárulási adó csökkentésének a hatására kompenzációra van szükség szintén az önkormányzatoknál, és örömmel láttuk önkormányzati vezetők, örömmel láttuk egyéni országgyűlési képviselők is, hogy ez is megvalósult, erre is többletforrást rendelt a kormány, valamint az óvodapedagógusok munkáját segítő kiegészítő támogatás a dajkák béremeléséről szól, amit szintén menet közben korrigált a kormány a költségvetésben, és a zárszámadásban ez is előfordul, vagy a zárszámadásban is a törvényjavaslat megemlíti.

A törvényjavaslat tartalma három nagy egységből áll, a központi költségvetési kiadási és bevételi főösszegek, a hiány jóváhagyása, az ehhez kapcsolódó törvényjavaslat az 1. melléklet, a helyi önkormányzatok elszámolásait a 2. és a 4. melléklet tartalmazza, valamint az uniós programok kötelezettségvállalási keret-előirányzatait és azok teljesülését mutatja be az 5. számú melléklet.

Mellár professzor úrról elfelejtkeztem, aki szintén a vezérszónoki felszólalásában úgy fogalmazott, hogy az európai uniós támogatásokat égetik el - itt ugye, elsősorban a Fideszre gondolt -, nem valós célra fordítják. Ha egy egyéni képviselő az emberek között és települési vezetők között jár, akkor pontosan tudja azt, hogy a területi operatív programban, ami pályázati lehetőség éppen azoknak a térségeknek a számára, amelyek a lemaradottabb régiókhoz tartoznak, igenis települési energetikai fejlesztésre, települési szociális fejlesztésre, települési oktatási fejlesztésre mennyire nagy többletigény jellemezte az önkormányzatokat. Nyilván, ha értelmetlen lett volna ez a cél, akkor az önkormányzatok sem pályáznak, tehát a Mellár professzor úr által mondottak visszautasíthatóak egész nyugodtan. De az is, amit itt államtitkár úr tételesen megcáfolt, amikor kijelenti professzor úr, hogy oktatási tevékenységekre a kormány sokkal kevesebbet ad, mint korábban. 168 milliárd forinttal adott többet oktatási tevékenységre a kormány. És akkor innentől kezdve egy kicsit azért az elmondottak hitelessége kérdőjelezhető meg.

Egy egyéni képviselő számára a gazdaságpolitika kapcsán talán az a legfontosabb, hogy a kormány által meghirdetett gazdaságpolitikai elvek érvényesüljenek. Ugye, mi megígértük 2017-ben, folytattuk azt, amit a kormányzati ciklus elején megígértünk, a költségvetési hiányt alacsonyan tartjuk, az államadósságot csökkentjük, és a foglalkoztatást növeljük, ezért öröm számomra az előbb említett és az országban jellemző autóiipari beruházások.

Öröm számomra az is, hogy közfoglalkoztatás van. Visszautasítom, amit Gréczy úr mondott, aki persze eljött vidékre a kárpátaljai magyar állampolgárokkal, a pártvezérével, ha úgy tetszik, szórakozni, és ak-

kor illet mond itt a Parlamentben... Higgye el, jó tapasztalat, ha valaki volt már az életében polgármester, mert akkor meggondolja, hogy mit mond és hol mond. Azért a parlamentben ne mondjunk ilyen felelőtlen dolgokat a közfoglalkoztatottakról, hogy annyit is érnek, amennyit keresnek. *(Dr. Gréczy Zsolt: Lázár János! Lázár elvtárs!)* Felhívom a figyelmét... Ön nem mondta, hogy Lázár János, az ön szavai voltak ezek, most hangoztak el, majd meg lehet nézni a jegyzőkönyvben.

Felhívom a tisztelt képviselő úr figyelmét, hogy minden évben van közfoglalkoztatási kiállítás Budapesten. El kell menni, meg kell nézni, milyen terméket állítanak elő ezek a közmunkások, és mennyire büszkék arra, hogy az ő munkájukból olyan termék is Budapestre, az ország fővárosába kerül, amire itt is a budapestiek rácsodálkoznak. Tehát higgye el, az újságírás lehet, hogy jó dolog, de higgye el, hogy ha parlament, önkormányzat, zárszámadás, az emberekről beszélünk, akkor jobb egy önkormányzati tapasztalat, mert sokkal jobban ismerjük az embereket, és egy egyéni képviselő is sokkal jobban ismeri az embereket, mint esetleg ön. És akkor nyilván nem mondana ilyeneket.

(12.50)

Mert higgye el azt, hogy mi, képviselők örülünk annak, hogy a kedvező makrogazdasági folyamatoknak megfelelően a kormány saját hatáskörben közérdekű feladatok többletfinanszírozásáról döntött mintegy 2215 milliárd forint összegben: egyházak 88 milliárd forint, határon túli szervezetek - bár ezt pont önnek mondom - 33 milliárd forint. Higgye el, akik ott élünk a határ mellett, akik ismerjük a történelmet, akik tudjuk azt, hogy a történelem nem velünk kezdődött, azoknak igenis fontos a határon túli magyarság ügye. Tehát kifejezetten örülök, hogy 33 milliárd forint többlettámogatást kaptak. És én örülök a sport-, a turisztikai és a civil szervezeteknek juttatott többletforrásoknak is.

Jogszabály szerint a Számvevőszék is véleményt mond a költségvetésről, és én felhívom az önök figyelmét, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim, hogy az Állami Számvevőszék a következőket írta a törvényjavaslatról: „A 2017. évi központi költségvetés végrehajtása a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt, a hiány és az államadósság a törvényi előírásokkal összhangban alakult. A zárszámadási törvényjavaslat tartalmazza a jogszabályban előírt tartalmi elemeket, szerkezete megfelel a törvényi előírásoknak. A törvényjavaslat a beszámoló adatainak megfelelően valósághűen mutatja be a költségvetés végrehajtására vonatkozó pénzügyi adatokat és információkat.”

Én javaslom önöknek, hogy majd a szavazás során a Számvevőszéknek ezen megállapítását vegyék figyelembe, és nyugodt lelkiismerettel támogassák majd a törvényjavaslat elfogadását. Köszönöm szépen a szót. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Tilki Attila képviselő úr. Harangozó Tamás képviselő úr, Magyar Szocialista Párt képviselőcsoportja.

DR. HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A Honvédelmi Minisztérium és a Belügyminisztérium fejezeteivel kapcsolatban kívánok hozzászólni, és bár első ránézésre nyilván mind a két területen el lehet mondani, hogy a megelőző évekhez képest több forrás jutott erre a területre, azért főleg a Honvédelmi Minisztérium tekintetében nehéz elmenni szó nélkül amellest, hogy milyen bázisról is indult ez a költségvetéstámogatás-növekedés. Szerintem kár lenne nem megemlékezni arról, hogy 2010 után a magát nemzetinek nevező kormány, a magát nemzeti együttműködés rendszerének nevező politikai rendszer, a honvédelmet a nemzet ügyének címkéző politikai kurzus odáig jutott, hogy a 2010-es 1,1 százalékos GDP-arányos költést sikerült 2015-re 0,7 százalékra csökkentenie, ami gyakorlatilag a honvédség effektív működésképességének határát jelentette.

Ebből a szempontból, azt gondolom, nagyon jó hír volt a területen dolgozóknak és talán minden magyar állampolgárnak, ha az Orbán-kormány és maga Orbán Viktor magától nem is gondolta ezt fontosnak, a walesi csúcson a NATO vezető hatalma, az Egyesült Államok világossá tette, hogy a továbbiakban nem fogja túrni egyetlen szövetséges tagállamtól sem, hogy a GDP-arányos költését ne közelítse a 2 százalékhöz, és hogy a következő évek során, néhány év alatt ez a 2 százalékos el ne érje. Azért volt fontos, hogy ezt elmondjam, mert a számok ilyen szempontból egész más megvilágításba kerülnek. Tényleg van egy lehetőség a mai magyar honvédség előtt, hogy ezt a pluszforrást - hiszen a 0,7-ről 2 százalékra emelkedni, ez azt jelenti, hogy több száz milliárd forintos emelkedésről beszélünk évente, gyakorlatilag a költségvetés a 2 százalék elérésekor akár meg is duplázódhat a bázishoz képest. Tehát ezt a pénzt nyilvánvalóan el lehet költeni normálisan, egy hosszú távú haderőfejlesztés részeként, és el lehet úgy is költeni, ahogy eddig láttuk, az elmúlt években, a 2017-es és '18-as években is, ami inkább rémálom a szakma tekintetében, és inkább nevetség tárgyává teszi a honvédséget az egész ország és az egész nemzet előtt, mint hogy a kormány sokat hangoztatott kiemelt figyelmét mutatná. Rá is fogok térni a részletekre, hogy miért mondom ezt.

A 178 milliárdos többletforrásnak egyébként a döntő többségét a 2017. évben a terrorveszély-megelőzési és -elhárítási képesség növelésére, illetve a tömeges bevándorlás kezelésére fordított pénzek jelentik. És mielőtt belemennék ebbe, államtitkár úrnak mondanám, hogy mind a BM, mind a HM tekintetében szerintem költségvetésről beszélni lassan teljesen felesleges, költségvetési tervezésről beszélni lassan teljesen felesleges, még akkor is, ha örömteli, hogy mind a két terület több pénzt kapott. Az szerintem nonszensz egyrészt, amit sokszor elmondunk, hogy

most beszélünk a zárszámadásról, hogy 2017-ben mi történt, miközben a '19-es költségvetést már elfogadta a parlament, tehát a tényszámok tudta nélkül, másrészt pedig olyan mérvű és szintű átcsoportosítások történnek ezekre a területekre év közben különböző előirányzatokból, tartalékokból, ami gyakorlatilag követhetlenné és nevetségessé teszi az úgymond tervezést vagy a költségvetési tervezést ezeken a területeken. Ebből a szempontból most sem állunk egyébként máshogy, itt százmilliárdos nagyságrendek repkednek jobbra-balra.

Itt szeretném megjegyezni államtitkár úrnak, az egyszerűen döbbenetes, hogy mind a honvédség, mind a rendvédelem területén a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetre hivatkozva ma már nem egy-, nem tízmilliárdos nagyságrendben, hanem száz-, illetve a HM tekintetében csak idén ezermilliárd forintos nagyságrendben kérnek a Honvédelmi és Rendészeti bizottság ülésén közbeszerzés alóli mentesítést olyan beszerzésekre, amit ha nekem most megmutat az államtitkár úr, hogy a 2019-es költségvetésben hol találunk 1200 milliárd forintot honvédelmi fejlesztésre, azt nagyon nagy tisztelettel meg fogom köszönni. Ha viszont ez nem igaz - mert nyilvánvalóan nem igaz, sem a költségvetésben, sem egvelőre más fejezetben nem látjuk ezeket a forrásokat -, akkor pedig egy nagyon komoly kérdés vetődik fel, hogy jogszerűen dönt-e egyébként rendszeresen a fideszes többség, és jogszerűen hozza-e be a honvédelmi tárca vezetése ezeket az előterjesztéseket a bizottság elé, hiszen alapvető kérdés és alapvető elvárás, hogy tudja a bizottság, mit szerez be, mennyiért szerzi be, milyen célból és egyébként milyen forrás van erre. Na, ezekről olyan nagyjából semmit nem lehet tudni ezeknél a beszerzéseknél. És még egyszer a sokkoló számot mondom: csak idén 1200 milliárd forintnyi közbeszerzés alóli mentesítést hozott be a HM és a BM együtt, körülbelül olyan konkrétsággal, hogy százmilliárd forint iksz, ipszilon dologra. Hogy mikor, hol, ki és miből fogja megvenni, az nem derült ki, és ez az utóbbi minket egy picit jobban aggaszt, tekintve, hogy eddig milyen remek beszerzéseket sikerült lemenedzselniük.

A másik óriási probléma a honvédség tekintetében, de ma már a belügy területén is, az a létszámhiány. Az a létszámhiány, amit önök elkezdtek eltitkolni, hiszen minden évben a zárszámadás része volt az elmúlt évtizedekben, hogy pontos, tényleges létszámadatokat szolgáltatott az Országgyűlésnek, amelyik egyébként előírja az engedélyezett létszámot például a honvédség tekintetében is, amelyik intézmény mint Országgyűlés biztosítja a költségvetés elfogadásával az ehhez szükséges forrásokat. Önök elkezdték azt a játékot, hogy egyszerűen kvázi titkosítják, még a parlamenti képviselők számára sem teszik elérhetővé, hogy effektíve hány katonánk vagy éppen hány rendőrünk volt az adott évben.

Üdítő kivétel, és elnézve ezt a táblázatot, valószínűleg technikai hiba csúszhatott a rendszerbe, mert

míg a '16-os évben nem volt ilyen adat, a '17-es beszámolóba becsúsztott ez az adat. A '16-osról egyébként továbbra sem lehet olvasni az előterjesztésben. De így legalább világossá vált az, amit az ellenzék évek óta mond, államtitkár úr, az önök beszámolója szerint 24 928 fő volt 2017-ben a ténylegesen betöltött katonai státuszok száma, ami azért érdekes, mert 31 000 az engedélyezett létszám. Tehát itt egyértelművé válik, hogy mintegy 6000 fős, azaz közel 20 százalékos létszámhiány volt tavaly is a honvédség szervezeti rendszerében.

Ehhez képest külön egészen érdekes a tegnapi esti szürreális vitánk, ami arról szól, hogy a honvédelmi miniszter most kezdeményezi, hogy a 31 ezerről közel 37 ezerre emeljük meg az engedélyezett létszámát a honvédségnek.

(13.00)

Én nem tudom, mennyivel lesz jobb, ha 6 ezer helyett 13 ezer ember fog hiányozni a Magyar Honvédségből, mintegy 30-40 százaléka az engedélyezett létszámnak. Szerintem ez egyszerűen nevetségessé teszi ezt a területet, és azt gondolom, hogy kifejezetten káros, amit a kormány anélkül javasol most az Országgyűlésnek, hogy bármilyen konkrét intézkedési csomagot vagy tervet le tudna tenni az asztalra, hogy a jelen helyzetben, ilyen munkaerőhiány mellett, ilyen, egyébként a társszerveknél folyamatosan meglévő toborzási kampány mellett, mint amit a rendőrség és a büntetés-végrehajtás is ezres létszámban folytat, mégis hogy a csudába fognak önök 13 ezer katonát, nem tartalékost, főállású, szerződéses vagy hivatásos katonát a következő években felvenni.

Ebben a beszámolóban az szerepel, és még egyszer mondom, miután 2016-os adatokat már nem hoztak nyilvánosságra, ezért el kell hogy higgyük, hogy ezek tényleges számok, és nem csak valami beírt összeg, hogy a tavalyi évben 2016-hoz viszonyítva 845 fővel növekedett a létszám. Még egyszer mondom, abból a szempontból érdekes dolog ez, hogy nem mondják meg, hogy mennyihez viszonyítva van ez a szám, tehát ez innentől kezdve hit kérdése. Én sajnos már nem tudok hinni a Honvédelmi Minisztériumnak, hiszen tisztességes tárcavezetés ezeket a létszámadatokat nem titkolja el, vagy ha akkora baj van a honvédség létszámhelyzetével, amekkorát sejtünk, akkor legalábbis nem veri a mellét.

Ebből a számadatsorból az is kiderül, hölgyeim és uraim, hogy a megnövekedett összeg döntő többsége, mint ahogy mondtam, nyilván a határőrizetre, azzal kapcsolatban a kollégák túlórájára, logisztikai szervezésére, ételmezésére ment el. Elment az elmúlt években a megnövekedett forrás szinte döntő többsége, ha nem az egésze a talán 2015-ben bevezetett 50 százalékos béremelés fedezetére. Azért érdekes ez, mert világosan mutatja, hogy semmilyen valódi fejlesztésre egyébként ez az összeg forrást nem biztosított, és hogy alátámaszom, amit mondok, majd hall-

gassák meg, nézzék meg a Belügyminisztérium fejezeti számolóját, na ott aztán az ember csak kapkodja a fejét, hogy hogy néz ki, ha egy terület komoly beszerzéseket hajt végre. A Belügyminisztérium alá rendelt szervek valami elképesztő nagyságrendben voltak képesek új technikai eszközöket beszerezni, akár a kollégák felszereléséről beszélünk, akár műszaki eszközökről, akár egyébként igen jelentősen megjelenő, a titkosszolgálati eszközök teljes tárházát jelentő mindenféle műszaki beszerzést sikerült az elmúlt években megvalósítani; a Honvédelmi Minisztérium szinte semmi ilyennel nem tud elszámolni.

2019-re lassan majd fel kell tennünk a kérdést, hogy az öt évvel ezelőtti béremelés tartja-e még magát. Az ország munkaerőpiaci változása ebben az öt évben olyan nagyságrendekkel más viszonyokat hozott létre a piacon, és ezt látjuk egyrészt az elvándorlás, másrészt ennek köszönhetően is a munkaerőhiány tekintetében, hogy óriási problémát okoz a honvédelemnek és a rendvédelemnek is megtartani a kollégáit. Szerintem felül kellene vizsgálni azt a tervüket, hogy ezzel az öt évvel ezelőtti béremeléssel egyszer és mindenkorra elrendezték a helyzetet; nagyon komoly problémákkal fogják szembe találni magukat, ha ezt nem módosítják.

Plusz ott van még a túlóraprobléma, ami 2019. január 1-jétől kivezetésre kerülne. Az államtitkár úrnak is jelezném, hogy ez nem az ellenzék problémája vagy nem csak az ellenzék által felvetett kérdés. Tudomásul kell venni, hogy például a büntetés-végrehajtás területén és egyéb más rendvédelmi és honvédelmi szerveknél is óriási gondot fog okozni, főleg a bv. területén működési zavarokat fog okozni, ha ebben a kormány nagyon gyorsan nem fog lépni, és akár az általam benyújtott törvényjavaslatot, akár más ellenzéki javaslatot vagy akár egy kormánypárti javaslatot villámgyorsan el nem fogad a parlament.

Összességében a honvédelem területéről még egyszer azt tudjuk elmondani, hogy bár több pénz van, annak nagy része elment a határvédelemre, valódi fejlesztések nincsenek, a bérkérdés egyre jobban fogja önöket is feszíteni, miközben nem lehet szó nélkül elmenni amellett, amit honvédelmi beszerzés címen az elmúlt másfél évben csináltak, még egyszer mondom, lejárta a Magyar Honvédséget, a két utasszállító repülőgép beszerzésével, ezeknek az utasszállító repülőgépeknek nyilvánosan és az egész ország orra alá dörgölve folyamatosan kormánygépként való használatával, hogy az a botrány megtörténhet, hogy miközben a miniszterelnököt és népi zenekarát jobbra-balra repkedtetik a világban ezekkel a gépekkel, közben szégyenszemre a külszolgálatban lévő katonáinkat egy bérelt géppel kell hazahozniuk.

Tehát én nagyon-nagyon szépen kérem nagy tisztelettel a kormányt, hogy húzza be a keziféket, kicsit szálljon magába, mert ha ez lesz a honvédelmi fejlesztés irányvonala, akkor azt évtizedekig nem fogja ez az ország kiheverni.

Ami a belügyi területet illeti... Felnézek az elnök úrra: 15 perces időkeretem van?

ELNÖK: Tizenöt.

DR. HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Ez borzalom. Akkor abba nem nagyon kezdek már bele...

ELNÖK: Tessék újra szót kérni!

DR. HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Az lesz majd, igen. Akkor abba nem nagyon kezdek már bele, mert az aztán tényleg különösen érdekes, azt gondolom, és néhány szót érdemes lesz majd külön erről is váltani. Úgyhogy nagyon szépen köszönöm a figyelmet, és majd folytatom a következő körben. Köszönöm. *(Taps az MSZP és a DK soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, Harangozó képviselő úr. Megadom a szót Gréczy Zsolt képviselő úrnak, aki kettő percre kért szót.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Kár, hogy Tilki képviselő úr közben elhagyta a termet, mert nyilván neki mondom, majd utólag elmeséli neki a kollégák, hogy nem én mondtam azt, hogy annyit ér az, akinek annyi pénze van éppen, amennyi, hanem Lázár János, tehát néhány székkel odébb megtalálta volna az üzenet küldőjét.

Másrészt pedig a közmunkások sikereire... - azt gondolom, a közmunkások is nagyon fontos részei a társadalomnak, és fontos munkát végeznek, de azért azzal döngetni a mellünket, hogy ott vannak ezek a közmunkások, akik bizony időnként még meg is vannak zsarolva, amikor választás következik, hogyha nem a Fideszre szavaznak, akkor majd jól elveszítik a munkájukat. Azért nehéz lenne hosszú távon alapozni.

Azt gondolom, hogy egy fideszes képviselő a legkevésbé hivatott arra, hogy bármiféle hazaszeretetet vagy határon túli magyarok iránti tiszteletet rajtam számonkérjen. Tilki úrnak üzenem akkor, hogy 2003-ban mutatták be először az István, a királyt határon túl, Csíksomlyón, annak én voltam a sajtófőnöke; én rendeztem kulturális rendezvényeket és konferáltam Szabadkán, Kassán, Pozsonyban, Csíkszeredán, Sepsiszentgyörgyön; én szerveztem például segélykoncerteket az erdélyi árvízi áldozatok megsegítésére, és amikor én szerveztem ott kulturális programot, akkor az RMDSZ még nem pártkatonákból állt, hanem szerintem Bethlen Gábor óta a legnagyobb formátumú erdélyi politikus állt még az élén, úgy hívták, hogy Markó Béla. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Turi-Kovács Béla képviselő úr következik hozzászólásra a Fidesz képviselőcsoportjából.

DR. TURI-KOVÁCS BÉLA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Megvallom, én némileg megértőbb leszek az ellenzékhez és az ellenzéki felszólalókhöz, mint Tilki Attila képviselőtársam, ugyanis magam is

itt néhány cikluson át politikusként eltöltöttem elég és kellő időt ellenzékben, hogy tudjam, hogy az ellenzéknek akkor, amikor nincs fogás a másik oldalon, rendkívül nehéz pozíciója van, nagyon nehéz. Azok a pozíciók, amelyeket mi betöltöttünk ellenzékiként, könnyebbek voltak kétségtelenül. Egyszerűbb volt, hiszen olyan zárszámadásokat kaptunk, amelyeknél nem volt nehéz megtalálni azokat a fogódzókat, amelyek alapján az ember kellő eréllyel és nyugodtan támadhatta a kormányzati politikát. Ez most nehezebb, ezt el kell ismerni, sokkal nehezebb, a számokkal ugyanis kutya nehéz vitatkozni.

Amikor olyan imponáló számok vannak, amelyeket itt már számosan felsoroltak, de amelyekből én csak egyet-kettőt emelnék ki, és amelyek azt jelentik, tisztelt Ház, az én számomra különösen, hogy amióta én visszaemlékszem, hacsak a Kádár-korszakot nem vesszük még alapul, ilyesfajta mutatók a munkanélküliségben, a foglalkoztatásban nem léteztek. És lehet azt mondani, és itt Z. Kárpát képviselőtársamnak mondom, hogy merthogy elmentek külföldre, és külföldön dolgoznak, és merthogy ezt beszámítjuk, akkor ugyan, kérem tisztelettel, ne mondjunk olyanokat, hogy nőtt az elmúlt évben a kivándorlók száma, mert csökkent. *(Gréczy Zsolt: Ne, képviselő úr, ne!)* És ha ez a szám így van, akkor ez az igazság. *(Közbeszólások az MSZP és a DK soraiból.)* Lehet persze mondani, hogy Londonban hány százezer ember él.

(13.10)

Aztán amikor számba kell őket venni, akkor kiderül, hogy az ellenzék által állított számoknak a fele, ha igaz. Következésképpen azt gondolom, hogy ezek nem jó fogódzók.

Elhangzott egy olyan ellenzéki felszólalás Mellár Tamás képviselő úr részéről, ami, azt gondolom, azt az irányt követte, amely ellenzéki szempontból - nem tanácsot szeretnék adni a világért sem - egy fogható ügy, a jövő. Az a jövő, arról beszélni, ha már van egy jó teljesítmény a kormány részéről, és ezt nagyon nehéz vitatni, ha van egy olyan teljesítmény, amit számszerűleg alá lehet támasztani, akkor érdemes arról beszélni, amiről Mellár Tamás is beszélt, hogy mik a jövő lehetőségei.

Igen tisztelt Képviselőtársaim! Valamennyien tisztában vagyunk itt kormányoldalon is azzal, hogy a válságot követően egyfajta olyan változás következett be a világgazdaságban, amely pénzbőséggel is jellemezhető, és amelynek mi tudatában vagyunk, hogy ez véges. Mindannyian tudjuk, hogy számolni és számítani úgy kell, hogy ezek a lehetőségek előbb vagy utóbb beszűkülnek. Reményeim szerint nem összehozhatóan, csak beszűkülnek; de azzal is számolni kell.

Meggyőződésem szerint az egyik legnagyobb erénye a számokon kívül a 2017-es költségvetésnek, hogy nem lett választási költségvetés. Annyit hallottuk előtte, hogy most pedig olyan választási költségvetés következik, amikor megindul a pazarlás, elindul a pénzszozás. Ebből nem lett semmi. De azért megint

csak azt kell mondanom, hogy könnyebb helyzetben voltunk sokkal, mint az ellenzék annak idején. Könnyebb helyzetben voltunk, mert egy olyan támogatás és magabiztosság mellett lehetett költségvetést elfogadni, amely előrevetítette, hogy jogosultak vagyunk arra, hogy a jövővel is számoljunk - és ez fontos volt.

Meggyőződésem szerint ez a zárszámadás most éppen ezt tükrözi. Hibátlan-e ez a zárszámadás, és valóban csak arról akarunk beszélni, hogy hibátlan zárszámadást, hibátlan költségvetést vitatunk? Én azt gondolom, hogy nem, nem is állítunk ilyet. Államtitkár úr maga is világosan utalt erre. Igen, nyilvánvalóan mindig újabb és újabb kihívások vannak, és ezekre a kihívásokra válaszolni kell.

Akkor, amikor az ellenzék kiemeli egy-egy ágazatot vagy alágazatot a gazdaságban és a nemzetgazdaságon belül, akkor ezt jószerivel helyesen teszi, ha ez mértéktartó és valóban jövőbe mutató. Az adott szituációban, én tudom, a két érzékeny pont, amire szokás folyamatosan - és alappal szokás gyakran - hivatkozni, ez az oktatás- és az egészségügy. De azért joggal mondhatjuk, az egészségügyben jelentősen nőtt a pénzügyi támogatási rész, ugyanakkor van egy nagyon fontos fogódzó, amit szeretnénk, ha a kormány a jövőben is figyelembe venne: akkor érdemes még nagyobb összeggel vagy jelentős összegekkel az egészségügyön belül megjeleníteni, ha a szerkezeti változtatások is megtörténnek. Ahova a pénz csak beömlik, de ahol nincs világos és egyértelmű szerkezeti helyzet, ott egyértelmű, hogy ez a pénz el is fog menni, ott a pénz nem hasznosul. Következésképpen, ha a kormány felelős politikát folytat, akkor nyilvánvalóan a szerkezeti változtatásokhoz igazodva kell mindkét területen megadnia azokat a lehetőségeket, amelyeket szándékozik megadni.

Van egy másik terület, ami miatt tulajdonképpen szót kértem. Ez az agrár- és vidékfejlesztés ügye. Amikor fölmerült, hogy több mint 1000 milliárd forint kerül megyei jogú városok fejlesztésére, én ezt örömmel hallottam, és a magam részéről támogattam, de akkor azonnal fölvettem, ma is azt mondom, ezzel párhuzamosan meg kell jelenjen az a program, ami a kistelepülések jövőjét garantálja és a kistelepülések lehetőségét biztosítja.

Ez a program készül és elindul. Részben már el is indult, és hadd mondjam azt, biztató az is, ami az elmúlt időszakban számszerűleg is igazolható: végül is a vidékfejlesztési program keretén belül 174 ezer kérelem érkezett be, és 98 százalékban ezek elbírálásra kerültek. Ez a pozitívum. Ami már kevésbé pozitív, de azt hiszem, nagyrészt a kormányon kívül álló okokból volt, hogy a kifizetési teljesítések másként történtek, mint ahogy gondoltuk vagy reméltük. És ez így igaz a magyar mezőgazdaság tekintetében is. Voltak és kellett olyan változtatások, amelyek a kifizetési rendben belül egyfajta új szabályozásokat, új kifizetési helyeket létesítettek; azt hiszem, erre szükség volt, és meggyőződésem szerint ezek a kifizetések megtörténtek.

Ami igazán elgondolkodtató, és azt gondolom, szóvá kell tenni: mégsem lehet az ellenzéki pozícióból

sem, hogy valami olyasmi sugározzék a felszólalások egy részéből, hogy ennél rosszabb, annál jobb; hogy a ennél rosszabb az országnak lehet ennél jobb.

Azt sugározni - elhangzott ilyen felszólalás -, hogy majd az a reménység lenne az ellenzék számára, hogy majd az Európai Uniótól azok a számunkra egyébként járó támogatási összegek nem érkeznek meg. Meg fognak érkezni, tisztelt Ház (*Dr. Lukács László György: Így politizáltak ellenzékben önök!*), mert azt hiszem, hogy korrekt politika mellett ezek ide fognak érkezni, és ettől függetlenül is azt kell mondanom, hogy a kormány föl van készülve minden eshetőségre. Jól látható ebből a költségvetésből is, még inkább a 2018-as költségvetésből.

Ezért, tisztelt Ház, azt gondolom, hogy ha Mellár Tamás felszólalásából valamit hasznosítaniuk kell, akkor elsősorban a jövőképet az. Azt a jövőképet, amely meggyőződésem szerint az ellenzék számára is csak akkor ad valamilyen biztatást, ha látják a lehetőségeket, és ezeket a lehetőségeket kívánják az ország érdekében megragadni; ha ezeket a lehetőségeket próbálják úgy felvezetni, hogy ez legyen jobban elfogadható, mint a mások által fölvezetett. Ez ma nincs így. Szeretném, ha ebben változás lenne. Azt szeretném, ha itt, a parlamenten belüli viták arról is szólnának, hogy mitől lehet még jobb. És ha erről kezd szólni a vita, akkor meggyőződésem szerint az ellenzék pozíciói is mások lesznek.

Tisztelt Ház! Túl sokat foglalkoztam, azt hiszem, az ellenzékkel. (*Molnár Gyula: Nem, nem!*) Többet kell foglalkoznom azzal, hogy az elkövetkezendő időben mi az, amit én gondolok és remélek, és amely ebben a költségvetésben megalapozásra került.

Én az egyik legnagyobb áttörésnek tartom - és ez az adórendszeren belül következett be - a kétgyermekes családoknál az adókedvezmény biztosítását. Nagyon rövid kis mondatnak látszik. Nem is látszik áttörésnek, pedig az. A demográfiai kérdés úgy, ahogyan ezt Z. Kárpát Dániel felvetette, fontos kérdés Magyarországon. Ezen a téren minden olyan lépést meg kell tenni, amely a demográfiai fordulat irányába vezet, de a katasztrófakép felvázolása vagy annak a felvetése nemcsak megalapozatlan, de káros is.

A jövőkép megalapozása az, ami biztosíthatja azt, hogy az elkövetkezendő időben megszülethessenek azok a gyermekek, akikre szükségünk van. A módszer nem lehet az, amivel egyszer már sikerült sok gyermeket Magyarországon világra segíteni, ez nem egy demokratikus ország módszere. A módszer az, amikor elkezdjük a kétgyermekes családok esetében is a támogatások lehetőségét kiterjeszteni - rendkívül fontosnak tartom. Ugyanis a gondolkodás megváltoztatása nem úgy történik, hogy ráolvasok a társadalomra, és azt mondom, hogy nézzetek rá a mutatókra, itt több gyermekre van szükség. Mindenki rá fog bólintani: igen, több gyermekre van szükség. De vállalni? A felelősök vállalnak kettőt, a kevésbé felelősök, de még mindig felelősök vállalnak legalább egyet, az önzők, a kifejezetten önző emberek nem vállalnak egyet sem.

Szóval, tisztelt Ház, azt gondolom, hogy ez a fajta fordulat folytatandó. Ebben a kormány szándékait meggyőződésem szerint közösen támogatnunk kell. Összegezve: maga ez a zárszámadás, a 2017. évi költségvetés megalapozta egy olyan siker lehetőségét, amelyet az én meggyőződésem szerint a 2018-as költségvetéssel érdemes és lehet folytatni. A bizalom ma az országban eziránt van. Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm, Turi-Kovács Béla képviselő úr. Megadom a szót Hiszékeny Dezső képviselő úrnak, Magyar Szocialista Párt.

HISZÉKENY DEZSŐ (MSZP): Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! Összesen kettő kérdéssel szeretnék foglalkozni a költségvetés értékelése kapcsán. Az egyik az Unió szerepe, a másik pedig az állam szerepe az ország működése kapcsán. Az Unió szerepéről államtitkár úr is tett említést, de azt gondolom, hogy akkor gondolkodunk erről helyesen, ha ezt a helyén kezeljük, és valóban értékeljük a szerepét a költségvetés és az ország működése szempontjából.

(13.20)

Azt hiszem, hogy ezzel újat nem mondtam, hiszen Varga Mihály is ezt pontosan és jól tudja. Egy közelmúltban tartott szakmai vitán elismerte: „Kétségtelen, hogy az uniós források hozzáadnak a magyar gazdasághoz, nettó haszonélvezői vagyunk a rendszernek. De ezt inkább úgy kell felfogni, mint amikor valaki biciklizni tanítja a gyereket és löki hátulról. Ha nem löki, kicsit lassul, de azért akkor is van egy sebessége.”

Két gyermeket neveltem fel, mindkettő tud biciklizni. Az akkori tapasztalataimra visszagondolva arra emlékszem, hogy ha nagyon lelassult, abból bizony akár pofára esés is lehetett, és utána nagy sírás-rívás volt. Ezért gondolom, hogy helyén kell kezelni az Unió szerepét az ország működése szempontjából. Amire én gondolok, az az, hogy megítélésem szerint elképesztő összegű uniós támogatásokat kapott az ország az elmúlt időszakban, és amit kifejezetten tragikusnak tartok, az az, hogy ennek a hatékonyságnövelésre való hatása milyen alacsony. Az elkövetkezendő időszakban, azt gondolom, veszélyes helyzetet teremthet, ha erre nem kellő súllyal figyelünk oda.

Jó és szerencsés, hogy jelen van államtitkár úr. Ma már két ellenzéki képviselő is megdicsérte, hogy jelen van és részt vesz a vitában. Növelem ezek sorát, bár látom, hogy kicsit értetlenül áll az előtt, hogy ezért miért dicsérik meg. Azért, mert kuriózumnak számít például a tegnapi napra gondolva, amikor a lakástakarékkal kapcsolatban a világon senki nem volt hajlandó a kormány részéről megnyilatkozni. Ehhez képest üdítő az ön jelenléte és az, hogy egyáltalán szóba áll az ellenzékkel.

Tehát azt gondolom, hogy illő helyén kezelni az Unió szerepét, és akkor nem hibázunk, ha tisztában vagyunk azzal, hogy országunk valós teljesítménye 1-2 százalékos körül van. Ha visszaemlékszünk a néhány perccel ezelőtt elmondott példámra, helyesebben arra, amit idéztem a pénzügyminiszter úrtól, a biciklizős példára, az a nagyon lassult növekedés életveszélyessé is tud válni. Különösen veszélyessé tud válni akkor, ha azt vizsgáljuk ezzel párhuzamosan, hogy az állam szerepe micsoda ebben az egész rendszerben.

Az állam nagy forrásfelhasználó. Ezért szerintem elkerülhetetlen és megkerülhetetlen, hogy vizsgáljuk azt, hogy az állam forrásfelhasználása milyen mértékű. 2010-re visszamenőleg néztem meg ezeket az adatokat. Átlagon felüli mértékben növekedtek az állam kiadásai. Értem én, hogy a választások évében elég volt csak beszélni arról, hogy itt óriási leépítés lesz és az állam szerepét újból kell vizsgálni, óriási költségsökkentésre van szükség. De azóta eltelt már idő, és megint csak azt tapasztalom, hogy erről beszélnek, beszélnek, és nem történik ebben az ügyben semmi. Ugyanakkor 2016-ról 2017-re vizsgálva azt láthattuk, hogy ismét jelentős növekedés tapasztalható ezen a területen, az állam működésére fordítandó források tekintetében.

Tehát azt gondolom, ez a két olyan kérdés van, amelyet hasznos általában vizsgálunk, amikor a költségvetést értékeljük, és együtt gondolkodunk azon, hogy az elkövetkezendő időszakban mivel lenne helyes foglalkoznunk. Az egyik az, hogy vizsgálni szükséges, hogy az Európai Uniótól kapott források hasznosulása hogyan történik. Én nagyon kevés olyan beruházást tudok mondani, amely a továbbiakban forrást tudna majd teremteni, és uniós összegeket költöttünk erre. Gondoljanak velem együtt a kilátókra, a stadionokra és egyébekre, amelyeket uniós forrásból építettünk, valósítottunk meg; különösen a tekintetben, hogy nemcsak hogy forrásokat tudna teremteni, de további forrásokat igényel a fenntartásuk. Itt tartom ezt a kérdést veszélyesnek.

Sokat elmond megítélésem szerint arról, hogy ki mit tart fontosnak, hogy amikor lehetőség nyílt arra, hogy a kormány döntsön 215 milliárd forint sorsáról, azt hiszem, ez az év végén volt, a források kedvezményezettjei között az alábbiak szerepeltek: egyházak 88 milliárd, határon túli szervezetek 33 milliárd forint, sportinfrastruktúra-fejlesztés 71 milliárd forint. Ugye, önök is érzik, hogy ez valószínűleg a hatékonyságnövelés szempontjából nem ideális? Viszont önök mégis így döntöttek. Amikor azt érzékeltük, most van egy kis pénz, amire nem számítottunk, hogy lesz, de ezt most elkölthetjük valamire, akkor az a döntés született, hogy ezekre költjük el. Ha egyenként megkérdezném önöket, bizonyára nem ezt találnák ki, hogy ezekre kellett volna költeni. Abban is biztos vagyok, hogy sokkal hasznosabb dologra el tudtuk volna ezt költeni. De ez ugyanakkor sokat elmond arról, hogy hogyan gondolkodunk a pénzügyi források felhasználásáról. Ez a gondolkodásmód a megítélésem szerint nem szerencsés.

Még egy dologra szeretnék kitérni, amit Tilki képviselőtársam indukált bennem, amikor azt mondta, hogy az ÁSZ is és más írásos anyagok is úgy minősítették ezt a zárszámadást, hogy megbízható és áttekinthető ez az anyag. Felhívom a figyelmét arra - és én megnéztem -, hogy a Számvevőszék a magyarországi GDP növekedésével kapcsolatos adatokat egy olyan weboldaltól vette át, mint a tozsdearany.hu. Nem viccelek, nézze meg! Nem beszélve arról a kis feliratról, ami a grafikonok alatt található ezen a weboldalon, ez pedig úgy szól, hogy „Az oldalon található adatok, információk tájékoztató jellegűek, nem tekinthető hiteles forrásnak.” Így vagyunk ezzel mi is, és ezek után nem csoda, hogy a költségvetésünk átláthatósága az Európai Unióban még mindig az egyik legrosszabb értékeléssel bír. Köszönöm *(Rig Lajos: Ez alacsony ütés volt azért! - Taps az ellenzéki padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kétperces kör következik. Elsőként megadom a szót Mesterházy Attila képviselő úrnak, MSZP.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Sajnálom, hogy Turi-Kovács képviselőtársam elment, mert a mai napon ő volt az egyetlen, aki hibákról is beszélt. Remélem, nem lesz ebből baja. Ő volt az egyetlen a mai vitában, aki megengedte azt, államtitkár úr, hogy önök nem 110 százalékos munkát végeznek, hanem elképzelhető, véletlenül természetesen, mert a jó szándék bearanyozza ennek a kormánynak a működését, hogy mégiscsak, hátha, volt olyan, amit nem teljesen jól csináltak ebben az időszakban, ha más nem, csak a nagy számok törvénye alapján. Ezért azt gondolom, hogy ez a hangütés, amit Turi-Kovács Béla megütött, közelebb áll a valósághoz, és köszönöm is neki az ilyen típusú hozzászólást, még akkor is, ha ő is azt gondolta, hogy kiváló úton halad a kormány.

A másik, hogy államtitkár úr arról beszélt, hogy Magyarországon önök tulajdonképpen majdnem felszámolták a szegénységet, különösen a gyermekszegénységet. Akik meg ilyen hülyeségeket írogatnak, mint az Európai Unió alapjogi ügynöksége, azok biztos... Gondolom - bár ön ezt nem tette hozzá -, ha nem ön szólalt volna fel, hanem egy pártpolitikustárs, elmondta volna, hogy a „migráncok” tehetnek erről, és azért támadják Magyarországot a gyermekszegénységgel, mert be akarják venni megint Magyarországot az AIDS-es négek. Ebből kifolyólag azt gondolom, hogy ebben nagyobb szerénység kellene a megszólalásban. Tehát amikor arról szól egy átfogó jelentés, hogy 33 százaléka a magyar gyerekeknek ki van téve a szegénységi veszélyének, akkor szerintem egy ilyen adat mentén illik szerényebbnek lenni azon túl, hogy most milyen, adott esetben pozitív intézkedéseket hozott a kormány.

Az is szerintem illő szerénységre intené a kormányzatot, hogy Magyarországon nem csökkent a jövedelmi olló.

Akármit is mond az államtitkár úr, Magyarországon nőtt a jövedelmi különbség. Köszönöm szépen. Később egy normál hozzászólásban folytatom. Elnök úr, köszönöm a türelmét. *(Taps az ellenzéki padso-rokból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Két percre Tilki Attila képviselő urat illeti a szó.

DR. TILKI ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Hiszékeny képviselő úrnak szeretném mondani, aki egyéni győztes volt, hogy a választók számonkérlik, ha pontatlan. A 40 centis kilátót a szocialisták időszaka alatt sikerült felépíteni, tehát ha a „kilátó” szót használja, akkor a saját párttársait bántja vele.

(13.30)

Az is pontatlan, hogy a sportra költött forrás európai uniós támogatásból valósul meg. Hangsúlyozni szeretném, hogy az nemzeti forrásból történik. Egyébként, amit ön kiemelt, higgye el, mi pontosan azt mondjuk, egyházakra, határon túli magyarokra igenis költeni kell. Gréczy úrnak javasolom, most éppen székely atyafiakkal futottam össze a Parlamentben, mutatkozzon be, hogy ki ön és milyen pártnak a tagja - *(Molnár Gyula: Nem voltál itt, amikor reagált.)* láttam a felszólalást, hallottam, amit ön mondott -, milyen pártnak a tagja, és akkor majd minősítik önt a székelyek, bármit csinált korábban.

Az ön elnöke hiteltelenné tette az ön pártjának a határon túli politikáját. Annak idején, gondom, ott volt az én térségemben - nekem '88-ban 24 település Kárpátaljával határos - az ön miniszterelnök-jelöltje. Gyurcsány úr eljött oda, kompozott egy jót, és mélységesen megdöbbsent, amikor egy kárpátaljai magyar odament hozzá Nagydobronyba, és azt mondta: az fájt, hogy mi a határ másik oldalán születünk és nőtünk föl? És erre igazából az ön elnöke nem tudott választ adni. Higgye el!

Önök ne beszéljenek határon túli magyarokról, a DK úgy, ahogy van, egyáltalán! *(Gréczy Zsolt: Azért a szólásszabadságtól ne fosszák meg az embereket!)* Az, hogy mennyire hatékony egy beruházás, képviselő úr, a XIII. kerületből más a világ, higgye el, hogy egy orvosi rendelő felújítása igenis hasznos dolog, de egyébként Bangó képviselő asszony éppen ezt kérte számon a parlamenten, rajtunk, hogy miért nincsenek házi orvosok. Ha nem újítjuk fel a rendelőt, akkor oda, egy kis faluba nem fog jönni házi orvos. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* A hatékonyságot így is lehet mérni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Molnár Gyula képviselő úrnak, Magyar Szocialista Párt.

MOLNÁR GYULA (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Köszöntöm a három kormánypárti képviselőt körünkben és a két államtitkárt. Úgy látom, hogy ma nagyon sok vicces és nagy empátiával elmondott hozzászólást hallottunk a kormánypárti sorokból azzal kapcsolatban, hogy kinek mi a szerepe egy ilyen helyzetben. Ha az ember megnézi a világpolitikát, akkor látja, hogy tényleg nagyon sok vicces és hasznos mondat van, hogy mit kell tenni költségvetési vitánál, mit kell tenni zárszámadásnál a kormánypártiaknak, és mit kell tenni az ellenzéki képviselőknek. Én mégis azt mondom, hogy ha Magyarország első számú klasszikusát idézzük, a legnagyobb piramisépítőt, akkor azt mondhatjuk, ő azt mondta: „Ne azt nézzék, hogy mit mondok, hanem azt, hogy mit csinálók.” Szerintem minden egyes hatalomnak, legyen az bármilyen szintű, legyen az települési önkormányzat vagy egy országos politika, a legnagyobb fokmérője pont az, hogy milyen költségvetést nyújt be, majd utána a költségvetést hogyan, miképpen teljesíti. Azok a ténytények mutatják meg azt, hogy ténylegesen ez a hatalom milyen jelleggel, milyen filozófiával, vagy ahogy pont Mesterházy Attila képviselőtársam a vezérszónoklatában mondta, milyen társadalompolitikával rendelkezik.

Ha nagyon lecsupaszítom a dolgot, akkor azt mondom, hogy egy tisztességes működés zárszámadását látjuk egy nem túl fényes, de mégis egy országot tisztességesen működtetni próbáló költségvetés, viszonylag kevés innováció - és az innovációt XXI. századi módon próbálom meg értelmezni. Egy struktúrát stabilizáló költségvetés és zárszámadás, ami megpróbálja azokat a hagyományos struktúrákat rögzíteni egy bizonyos szempontból, amit régi struktúráknak minősítünk, abban túl nagy fejlesztést, túl nagy mozgást nem is enged meg saját magának, és a szabad forrásokat pedig egyértelműen - erről majd fogok szólni - sokkal inkább a saját elképzelések, vagy ahogy szokták néha használni, a saját hobbik finanszírozására használja ez a kormány.

Közben pedig azért néhány szót szóljunk arról, én magam is szeretnék megemlékezni erről, bár államtitkár úr reagált erre, mégis elmondom, hogy igen, örülünk, büszkék vagyunk arra, hiszen itt élünk Magyarországon, hogy 4,1 százalékos növekedés van. Nagyon helyes az, ha Magyarország gyorsabban zárkózik fel ahhoz a világhoz, ahova szeretne felzárkózni, de tényleg, amit Hiszékeny Dezső képviselőtársam felolvasott, tényleg azért az 1400 milliárdnyi EU-pénz, azok a többletforrások, amik bevonásra kerültek, azok azok, amit ezt meglökték, mint a bringás gyereket az édesapja. Minden elemző azt mondja, és ezt most nem vitaként mondom, csak ha már tényleg itt tényeket mondunk, hogy Magyarország tényleges gazdasági potenciálja ebben a gazdasági struktúrában, ennyi külföldi vállalattal maximum 1-2 százalékos. Nem baj, az is szép teljesítmény, csak még egyszer mondom, hogy ezt mindenki kezelje a helyén.

Én magam is szeretnék arról megemlékezni, hogy szép ez, hogy az Állami Számvevőszék jóváhagyásával

csökkent a hiány. Mi úgy olvastuk a 2016-os zárszámadást, hogy 72,3 százalékban állapította meg, és most pedig 72,9, de elfogadjuk, hogy most itt a számokkal való játékban ennek különösebb jelentősége úgyszólván, úgyis meg fogják tudni ezt magyarázni.

Szeretnék egy rövid blokkot mondani a foglalkoztatásról, erről ma még itt kevesebb szó volt. Ezt is azért hozom ide, mert azt látom, hogy ez is az egyik olyan típusú eredmény, amit úgy mutatnak fel, hogy ez a polgári kormány egyik legnagyobb sikere, Magyarország a teljes foglalkoztatás felé halad. Tudom, hogy kekeckedésnek fogja majd mondani, de tényleg akkor miért van az, hogy az álláskeresési támogatás összege még mindig ebben a költségvetésben - hiszen minek álláskeresési támogatás ott, ahol teljes foglalkoztatottság van, ahol egyébként az emberek kiválóan és könnyedén tudnak munkát találni - 5 milliárd forinttal nőtt ez az álláskeresési támogatás. Ha mindenki dolgozik, ha egyébként igaz az, amit mindannyian mondanak, hogy ma valójában a munkahely keres munkaerőt, akkor talán el lehetne gondolkozni azon, hogy érdemes megszüntetni a munkáltatók azon típusú támogatását, amelyik az alkalmazáshoz kötődik, hiszen ma már tényleg arról van szó, hogy bizonyos szakmákban, bizonyos területeken sokkal inkább munkaerőhiány van. Csak halkan jegyzem meg, hogy ebben a költségvetésben is szerepel ukrán állampolgárságú munkások befogadására támogatási rendszer, tehát ha már a menekültpolitikáról beszélünk.

És ha foglalkoztatási ügyben valaki megszólal, akkor azért érdemes arról is néhány gondolatot megfogalmazni, hogy nem lehet ez a kormány büszke arra, amit a rokkantnyugdíjazás feltételeivel csinált. Egyéni képviselők vagyunk, és mi fővárosiak - Hiszékeny Dezsővel, Hajdu Lászlóval - ezt hatványozottan érzékeljük a fogadóóránkon, hogy elképesztő, milyen emberi sorsok alakulnak emögött, amit, tényleg őszintén mondom, néha nem tudunk elképzelni, hogy egyébként jól láthatóan nem ügyeskedő, bizonyos szempontból tényleg valóságosan nehéz élethelyzetben lévő emberek hogyan minősülnek át, és milyen megalázó procedúrával terelődnek ők vissza adott esetben a munkaerőpiacra. És szerintem semmiképpen sem lehetünk büszkék arra, hogy az Európai Unióban Magyarországon jár a legrövidebb ideig az álláskeresési támogatás, ez Magyarországon az egyik legrövidebb ilyen dolog.

Szeretnék pár felfogást és filozofikus gondolatot megfogalmazni itt a költségvetés kapcsán. Az egy nagy kérdés a családban is, hogy ha jobb évünk van, több volt a bevétel, akkor leül a családi tanács és több döntést hozhat. Lehet az a döntés, hogy azt mondjuk, ez a bölcs családokban esetleg így van, vagy az óvatosabb családokban - ez a pesszimista és az optimista közötti különbség, a félig teli, félig üres pohár -, hogy tartalékolni kell a nehezebb időkre, hiszen jöhetnek még nehezebb idők, nem kéne most felélnünk a vagyionkat, ahogy a magyar ember mondja, nem fogjuk a családi ékszereket értékesíteni. Ez egy lehetséges felfogás, és azt mondjuk, hogy várunk, szépen

élünk, ugyanúgy, mint ahogy eddig. Lehetséges egy olyan felfogás, hogy azt mondjuk, hogy itt van az idő, éljük meg, amit meg akarunk élni, valósítsuk meg a vágyainkat és az álmainkat, és majd meglátjuk, hogy mi lesz akkor, ha megint jönnek a nehéz idők.

Nos, az elmúlt esztendő mindenképpen, vagy azt mondom, az elmúlt néhány esztendő arról szólt a világban, hogy azok a kereskedelmi partnerek, akik kiemelten fontosak Magyarország számára, az átlagosnál jobb gazdasági növekedést tudtak felmutatni. Az energiaárak az elmúlt évtizedek legalacsonyabb szintjén találhatók a világban, és nyilván egy olyan ország számára, amelyik jelentősen függ ettől, ez egy nagyon-nagyon fontos dolog. Béke van a világban. Ez is fontos, mert ne felejtjük el, a délszláv válság jelentősen vetette vissza a térség gazdasági folyamatait, és mindeközben rendkívül olcsó módon juthatunk pénzhez. Most nem is a banki pénzekre gondolok, hanem elsősorban az uniós pénzekre. Az a kérdés tehát, hogy amikor ez a helyzet előáll, és összeül a család, és ezt most tényleg nem pejoratívan mondom, a miniszterelnök és a kormány, akkor milyen döntést hoz: megpróbál-e egy modern Magyarországot fejleszteni, egy olyan Magyarországot, amelyik akkor is versenyképes lesz, amikor ezek a mutatók nem lesznek ilyen fényesek?

Ma Mesterházy Attila szerintem elmondta, hogy nyilván az országnak semmiképpen sem kívánja, de önöknek egyszer azt kívánnánk, hogy próbálják meg elmagyarázni ugyanezeket a dolgokat akkor, amikor a világban sehol nem lehet magyar terméket eladni, amikor egyébként nem lehet szabad pénzhez jutni, amikor olyan típusú válság van, hogy bedőlnek mindazok a finanszírozási csatornák, amik addig működtek.

(13.40)

Önök ebben a néhány esztendőben, ebben az áldott állapotban nem modern Magyarországot építettek, nem azzal foglalkoztak, hogy mitől lesz Magyarország innovatív, hogy abból a magyar tudásból, amelyre oly büszkék vagyunk, hogyan lesz például informatikai tudás, hogyan lesz ebből olyan iparág, amelyik túléli ezt a századot. Nem, önök Magyarországból összeszerelő üzemet csináltak, és még büszkék is vagyunk rá - most ebben többes számot használtam szándékosan, hogy ne értsenek félre -, mert a szakszervezeti jogokat csökkentettük, mert egyébként a vállalkozási nyereségadót a kiemelt multiknak levítettük 10 százalék alá, tehát egy igazi kincsesbánya vagyunk ezeknek a cégeknek, és valójában nem Szilícium-völgy jött ide Magyarországra, hanem összeszerelő üzemet, ahol mechanikus munkát kell végezni embereknek, olyan munkát, ami lehet, hogy 20-30 esztendő múlva, tehát azt mondom, még a mi életünkben, de a gyerekeink életében mindenképpen belátható, nem emberi kéz által végzett munka lesz, hanem sokkal inkább robotok által végzett munka. Ez szerintem egy nagyon komoly és súlyos történelmi felelősség lesz.

Tehát amikor majd egyszer vissza fogunk tekinteni erre a korszakra - mert ezt nevezzük most már egy korszaknak, hiszen ha most ezt a ciklust végig fogják csinálni, azért 12 tiszta év lesz -, azt gondolom, akkor a történelem el fogja dönteni, hogy ez növekvő pályára rakta Magyarországot, új országot épített, vagy pedig sokkal inkább arról szól a dolog, hogy mivel jövőt nem tudtak álmodni maguknak, ezért kénytelenek voltak múltat hazudni, és visszafelé mennek a történelemben, visszafelé mennek minden egyes kérdésben, ami egyébként gazdaságpolitika vagy főleg társadalompolitika.

A második felfogásbeli dolgot szeretném elmondani, erről beszélt szintén Mesterházy Attila. Bármit mondanak, mégiscsak az a tény, minden azt mutatja, hogy aki felül van, az gyarapszik, aki pedig alul van, az nem gyarapszik, az lemarad, az esélye sem teremődik meg annak, hogy ő reprodukálja saját magát. Tehát ma olyan típusú élethelyzetek vannak Magyarországon, hogy az alacsony jövedelmi kategóriában lévő emberek tervezési esélye nem egy-két éves, hanem néhány napos vagy néhány hónapos.

Szólok az önkormányzatokról, ha már itt ebbe belekeveredtünk volt polgármesterként, meg Hiszékeny Dezső barátom is ezt megemlítette, szerintem ez a legjobb példa erre. A feladatfinanszírozásnak mondott dolog szerintem megbukott. Tényleg, használjuk ezt a szót, de soha ember nem mutatta még be azt, hogy akkor ez a feladatfinanszírozás ténylegesen hogyan, miképpen néz ki. Ráadásul, ne haragudjon, de tényleg elképesztően más Rákospalotán egy feladatot finanszírozni, és elképesztően más Baktalórántházán vagy Alsómocsoládon, hogy említsek egy kis falut is; kiváló Dicső László polgármester, azt hiszem, huszonvalahány éve ott teszi a dolgát. Szóval, nincs feladatfinanszírozás, én nem tudok rá jobb szót mondani, sokkal inkább pofafinanszírozásról vagy lojalitásfinanszírozásról van szó.

Mondok egy példát: 109 oldalas a melléklete az önkormányzati résznek, ebből 11 oldal az, ami ilyen tételesen feladatokat sorol fel, és utána a maradékban, ebben is már van egy békásmegyeri piac, csurgói sport, veszprémi sport, Pécs, Pestszentimre rendelő, de utána 98 oldalon keresztül egyedi döntések vannak. Tehát nem arról van szó, hogy rendszerszerűen tudja valaki, hogy mire számíthat, hanem arról van szó, hogy év közben pályáznak, próbálkoznak, és eldönti valaki, egy központi hatalom. Ma beszéljünk bármilyen polgármesterrel, tudja azt, ha sokat pofázik, ha nem elég lojális, akkor könnyen lehet, hogy ez a pénz nem hozzá fog érkezni.

Igen, ma már volt szó erről az év végi 215 milliárd többletfinanszírozásról. Én értem, hogy a határon túli magyarság, az egyház, a stadionok jó döntés - a stadionok 71 milliárd egyébként -, de ha van 215 milliárdom, akkor tegyük már oda a másik lábát is, hogy eközben pedig kultúrára 8 milliárd, egészségügyre 9 milliárd forint ment el.

Tehát én tényleg azt mondom, azt próbáltam itt valamilyen formában felvillantani, hogy ha van

215 milliárdom, akkor megpróbálok ebből jövőt építeni.

A stadion, a beton. Bármilyen szempontból, amikor a világban utakat építettek, és betonba tették a közpénzeket, az egyvalakinek volt jó, a maffiának, akkor a szervezett bűnözés általában ennek kapcsán növekedett. Nem állítom, hogy most ez van Magyarországon, mielőtt még valaki megvádolna, elnök úr rendreutasítana, csak azt akarom mondani, hogy mindig annak kedvezett; a betont nem lehet utána megvizsgálni, megmérni. Itt nem abba ment a pénz, ami szerintem Magyarország számára sokkal, de sokkal fontosabb, hogy egy modern európai ország legyen, amelyik akkor is megáll a lábán, amikor egyébként a világban nem ilyen kedvezően fújnak a szelek. No, ezért mondjuk mi azt, hogy ez a zárszámadás nem elfogadható. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP pad-soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, Molnár Gyula képviselő úr. Kétperces hozzászólások következnek. Elsőként megadom a szót Mesterházy Attila képviselő úrnak.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Ebben a két percben is folytatnék két gondolatot. Szintén Turi-Kovács Béla beszélt arról, hogy az egészségügyben van elég pénz, csak a hatékonyság nem jó. Azt gondolom, ez az állítás így egészen biztosan nem igaz, hiszen látjuk a napi gondokat az egészségügyben.

Van még egy terület, amiről érdemes szót ejteni, az oktatás területe. Itt van az államtitkár úr, hátha ő is bezáll a vitába, hiszen ők felügyelik ezt a területet. Azért nem túl meggyőző az az irány, amit most elkezdtek a felsőoktatásban a Corvinus Egyetemmel. Értem, hogy mi az elmondott cél, de ez könnyen eljuthat oda is, hogy Magyarországon pont azok a szegényebb sorból érkező gyerekek nem tudnak majd bejutni a felsőoktatásba, akiknek a legnagyobb segítséget kellene adni ebben a tekintetben, tehát az nem feltétlenül megnyugtató, hogy az egész felsőoktatásra ki akarják terjeszteni ezt a modellt, amit a Corvinus Egyetemenél be akarnak vezetni. Azt gondolom, ez magában hordozza azt, hogy ilyen elitista megközelítés lesz a magyar felsőoktatásban, és ez egészen biztosan nem az esélyegyenlőséget szolgálja; mint ahogy az egészségügyben is elférne még az a több pénz, hogy valóban ne a gumi-kesztyű hiányozzon egy-egy adott kórházból.

Tilki képviselő úrnak mondanám itt a két percben belül, lehet, hogy volt 40 centiméteres kilátó a mi időnkben is, de az ön által jól ismert település, Tyukod község meg 11 kilátót épített viszonylag hamar 264 millióból, ahol egy kétezres falu van. Tehát akkor úgy látszik, hogy ez a kilátó valami speciális dolog lehet, mert minden kormány idején van ebből egy-egy EU-s pályázatból. Ott biztos több ember mászik kilátóra. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Soron kívül megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak, kettő percben.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Tisztelt Ház! Szeretném megerősíteni azt, amit Turi-Kovács Béla képviselőtársam elmondott korábban. Valóban, minden évben igyekeztünk mind az oktatás, mind az egészségügy forrásait bővíteni. Ha az egészségügy számaival nézem, azok a magasabbak, ott már 647 milliárd forinttal vagyunk magasabban összesen a jövő évi költségvetésben, mint a 2010-es költségvetésben, és az oktatás területén is a felsőoktatás és a köznevelés összességében 606 milliárd forinttal magasabb a jövő évre elfogadott költségvetésben, mint amilyen a 2010. évre elfogadott költségvetésben volt. Tehát az egészségügyben valóban jóval több forrás áll rendelkezésre.

Az egészségügyben is és az oktatásban is ezeknek a többleteknek a legnagyobb része, majdhogynem a fele a bérek emelésére fordítódott, hiszen az oktatásban a tanároknak 50 százalékos béremelést hajtottunk végre, a felsőoktatásban tanítóknak 27 százalékos béremelést hajtottunk végre, az egészségügyben az ápolóknak 2012 és 2019 között megduplázzuk a jövedelmét, és az orvosok esetében is 2012-13-ban egy 27 százalékos béremelést hajtottunk végre, tavaly és tavalyelőtt pedig 207 ezer forintos bruttóalapbéremelést. Ezek a többletek mind ott vannak a költségvetési törvényeknek, a zárszámadási törvényeknek a sorai között, tehát érezhető és jelentős mértékű ez a bővülés.

Kitért külön a felsőoktatásra a képviselő úr. Az elmúlt években, 2014 óta a felsőoktatásban egy különleges alap, a Felsőoktatási Struktúraátalakítási Alap jött létre, ebben a zárszámadási törvényben is szerepel több milliárd forintos tétellel, ami pontosan azt a célt szolgálta, hogy ha egy egyetem, egy főiskola működését tudja jobbá tenni azáltal, hogy a belső struktúrájában átalakít valamit, akkor ehhez kapjon többeltámogatást.

Az elmúlt évek különböző év végi kórháztámogatása is, amelyből a felhalmozódott adósságot fizette ki a kormányzat, ezeknek egy része is mindig valamilyen feltétellel ment, hogy a későbbi pluszköltségtermelés helyett *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)* egy struktúraátalakítással visszafogja a költségek növekedését.

A Corvinus Egyetem kapcsán pedig szerintem, tisztelt képviselő úr, 25 év alatt sok mindenkitől várhattunk volna arra javaslatokat *(Az elnök ismét csenget.)*, hogy miként lehet Európa száz legjobb egyeteme közé emelni a Corvinus Egyetemet. Mi most egy olyan kísérlettel, pontosabban egy olyan javaslattal élünk, olyan irányba adunk lehetőséget a Corvinus Egyetemnek, ami valóban lehetőséget ad neki arra, hogy nagyobb mértékben fejlődjön, mint az elmúlt 25 esztendőben. Köszönöm a türelmét, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Kettő percre Gréczy Zsolt képviselő úr, DK.

(13.50)

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Turi-Kovács Béla mondta az imént azt, hogy ne az vezesse az ellenzékot, hogy minél rosszabb az országnak, annál jobb az ellenzéknek. Szeretném emlékeztetni, hogy Orbán Viktor volt az, aki 2006-ban elment Brüsszelbe, és az Európai Néppárt tanácskozásán arra szólította fel az Európai Uniót, hogy vegye el Magyarországtól, a magyar emberektől, a magyar vállalkozásoktól, a magyar településektől az uniós forrásokat. Tehát hogy ki akart rosszat az országnak? Orbán Viktor akart rosszat ennek az országnak.

Tilki képviselő úrnak pedig még annyit szeretnék mondani, hogy a Gyurcsány-kormány megháromszorozta a határon túli magyar iskolák, könyvtárak, színházak támogatását. Igaz, ezt nem kötötte olyan követelményekhez, hogy szétverje a határon túli magyarság legitim politikai szerveződéseit. Az Orbán-kormány új pártokat hozott létre. Biztos ön is emlékszik még az Orbán-féle erdélyi polgári pártok félszázalékos vergődéseire. S látjuk azt is, hogy mi lett a felvidéki magyar párttal: kizúgott a szlovák törvényhozásból. Ez lett az eredménye az Orbán-kormány határon túli politikájának. S nyilván azt is látja, hogy mostanában Ungváron, Munkácson és Beregszászon sem lesz könnyű magyarnak lenni. Ön ezt majd nagyon közelről fogja tapasztalni, hiszen az a diplomáciai botrány, amibe a Szijjártó Péter vezette diplomácia keverte Magyarországot ezzel a kettősállampolgárságmegadási procedúrával, ott azt fogja jelenteni, hogy ott nagyon rossz lesz most magyarnak lenni, és ez az önök felelőssége, az önök bűne. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kettő percre Z. Kárpát Dániel képviselő urat illeti a szó.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Jó szándékú feddés érte a Jobbik frakcióját a tekintetben, hogy ne mondjon olyat, hogy a kivándorlás mértéke fokozódott volna az utóbbi években, mert a Fidesz szerint ez nem igaz. Beszéljenek a számok! Beszéljenek azok a számok, amelyek egyértelművé teszik, hogy a számomra annyira nem szimpatikus Gyurcsány-, Bajnai-kormányok alatt a magyarság összlélekszáma a Kárpát-medencében 700 ezer fővel csökkent. Ez egy brutális, drámai mértékű fogyás. Nyilván nem csak a jelenlegi Magyarország területéről beszélek, mi rendszerben szemlélve a dolgot, ugyanígy Erdélyt, Felvidéket és Délvidéket is ideértjük.

(A jegyzői székben Moring József Attilát dr. Vinnai Győző váltja fel.)

A problémánk az, hogy egy alacsonyabb bázisról indulva 2010 óta további 1 millió főben mutatható ki a Kárpát-medencei magyar népesség fogyása, s természetesen ezen fokozott fogyásnak az egyik oka a fokozott mértékű kivándorlás. Sokszor nyugtatgatnak

bennünket a fideszes képviselőtársak azzal, hogy ne aggódjunk, mert bár innen tapasztalható kivándorlás - már amikor nem tagadják le -, de a környező országokban, tehát a régió többi országában sokkal fokozottabb százalékos arányban mindez. Ez nem nyugtat meg bennünket, hiszen ez csak annyit jelent, hogy az egyik betegnek csonkolják a tagjait, a másik pedig rövidebb úton meghal. Engem egyik sem nyugtat meg. Én azt szeretném, ha minden virág virágozhatna, és a Kárpát-medence nem ürülne ki. Egy elképesztő demográfiai katasztrófa ássa alá jelen pillanatban a nemzetgazdasági folyamatokat, és ennek a jelei pedig már megmutatkoznak. Éppen ezért tartom nemcsak felelőtlen, de már-már árulással felérő kormányzati intézkedéseknek azokat, amelyek kivézik a lakáselőtakarékoság mellé adott állami támogatási lábat, amelyek az új építésű lakások kedvezményes áfakulcsát megszüntetik, amelyek szinte csak a tehetőseken segítő CSOK felé próbálják terelni a magyar polgárokat, miközben a tipikus magyar élethelyzetek nem ezek. Bérletrendszerre van szükség, a fiatalok itt-hon tartására, életlehetőségekre. Ezen a fronton ez a kormány pedig lényegében semmit nem tud felmutatni. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Tilki Attila képviselő úrnak, Fidesz.

DR. TILKI ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Gréczy úr, ezt vártuk öntől. Önök mindig is megtagadták a határon túli magyarokat, most is ezt tette. Őket teszi felelőssé a kettős állampolgárság intézményével...? Meghívom önt, az én térségemben vannak határátkelőhelyek Kárpátaljáról. Menjünk át akármelyik faluba, és bemutatam önt, s utána meg fogják köszönni önnek azt a magatartást, amit eddig tanúsított. *(Zaj a DK sorában.)* A DK ne szóljon határon túli ügyekben semmit!

Molnár Gyula legalább szakmai volt. Emlékszem arra az időre, amikor Hajdu úr, Molnár úr, meg én az Önkormányzati bizottságban ültünk, és akkor is vitáztunk. Mert más Budapestről látni az országot, és más egy vidéki településről. Mielőtt valaki azt hinné, hogy a kilátókkal túlépített Tyukod az én választókerületemben van, megnyugtathatok mindenkit, hogy nem. Bár Mesterházy úrnak üzenném, hogy Tornyospálcan is menjen végig, amelyik Legény Zsolt szülőfaluja, és nézze meg azt a gyermekéhezést, hogy a gyerekek mennyi élelmet kapnak az iskolában. És sajnos jellemző a falvakra, hogy nagyon sok településen eldobálják az iskolai uzsonnát, mert egyszerűen képtelenek megenni. Tehát egy kicsit árnyaltabb ez a kép. Lehet erről vitatkozni, de higgye el, Gréczy úr, ön ne mérészkedjen oda, mert nem jár jól!

Ahogy a mi térségünkben mondják, Ady Endre mondta - ezt az idézetet még elmondom - Móriczról. A Hét krajcáról írta Ady Endre: az itt élő emberek nem hazudnak akarattal. Ha keserű a szájuk, köpnek... *(Zaj az ellenzéki oldalon.)* Gréczy úr! A Móricz

Zsigmond által írt Hét krajcárhoz írta Ady Endre. Üsse be Ady, Hét krajcár, Móricz, és ki fogja dobni az idézetet. Itt az emberek nem hazudnak akarattal. Ha keserű a szájuk, köpnek, ha visket a tenyerük, ütnek. Ilyen emberek élnek ott, Kárpátalján is. *(Taps a kormánypártok soraiban. - Zaj, közbeszólások az ellenzéki oldalról.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő hozzászóló Korózs Lajos képviselő úr, MSZP. *(Korózs Lajos: Kétperces?)* Kétpercesek a következő körben lesznek, mondom a képviselő uraknak. Korózs képviselő urat illeti a szó.

KORÓZS LAJOS (MSZP): Engedelmet, azt hittem, hogy még kétperces van. Köszönöm szépen a lehetőséget. Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Én a társadalombiztosítás és a jóléti szolgáltatások kapcsán szeretnék néhány mondat erejéig az idejükből rabolni, és kérek egy kis figyelmet.

Ha megnézzük GDP-arányosan ezeket a költséket, akkor a múlt évre vonatkoztatva az látszik, hogy mintegy 13,9 százaléknyi forrást biztosítottak ezekre a célokra. Csak megjegyzem, hogy mondjuk, kilenc évvel ezelőtt, amikor tombolt a gazdasági válság Európában és a világban is, akkor a magyar költségvetésből még 17,7 százalékot biztosítottak ezekre a célokra. Ezen belül a családtámogatásokra, összevontan az adó- és járulékkedvezményekre mintegy 283 milliárd forintot olvastam ki itt a statisztikából, családi pótlékra pedig, ha jól emlékszem, 314 milliárd forint került kifizetésre. Ez azért érdekes, mert azt látjuk most már, s nemcsak a gyerekszámából adódóan, hogy egyre inkább csökken ezeknek a tételeknek a nagysága, hanem arról is szó van, hogy most már kilencedik, sőt már tizedik éve változatlan a családi pótlék összege, s tíz év alatt majdnem 20 százalékot elinflálódott ennek a vásárlóértéke. Tudom, a kormányparti képviselők mindig melléteszik, hogy de van családi adókedvezmény. Az illetévaló családpolitikát vagy társadalompolitikát én meglehetősen igazságtalannak tartom, mert azok a családok vehetik nagyobb mértékben igénybe, amelyek magasabb keresettel rendelkeznek, és éppen azoknak nem jut elegendő a társadalmi jövedelmekből, akiknek igazán nagy szükségük lenne erre a közösségi támogatásra.

A másik ilyen probléma, amelyet én látok ebben, az a tankötelezettség korhatárának a csökkentése. Ezzel is egyértelművé vált, hogy a családi pótlék igénybevétele abba az irányba hatott, hogy lecsökkent ez az összeg. Az anyasági támogatásra szánt összeg majdnem 107,3 százalékra nőtt, viszont a gyes összege csak 93,6, a gyet mértéke pedig 88, majdnem 89 százalék. Érdekes, hogy nem találtam a szövleges indokolásban egyetlenegy mondatot sem arra nézvést, hogy ez a két tétel, a gyes összege és a gyet mértéke miért csökkent ilyen mértékben ahhoz képest, amilyen tervezve volt.

Ezen túlmenően, azt hiszem, Mesterházy Attila képviselőtársam utalt már rá, hogy meglehetősen sok elektronikus sajtó foglalkozott a gyerekszegénység

mértékével, annál is inkább, mert megint egy európai uniós vizsgálat került napvilágra.

(14.00)

Ennek van olyan eleme, ami újdonságként hat. Bizonyára ismeretes képviselőtársaim előtt is, hogy szegénynek minősül az a család, ahol a mediánjövedelem 60 százalékaival nem rendelkeznek. Ez az egyik mutató, de most egy újabb szempontot is figyelembe vettek. Ahol a háztartás főfoglalkoztatásban az összes 8 órás munkában elvégezhető munka egyötödét se töltötte munkával (*sic!*), azokat is ebbe a kategóriába emelték be. És van 9 indikátor, ezt még annak idején a lakeni kongresszuson fogadtuk el, amelyben azt mérik, hogy ha négy ilyen indikátorral nem rendelkezik egy család, akkor egyértelműen szegénynek, sőt mélyszegénységben élőknek kell tekinteni. Ebben benne van a rezsitörlesztéstől kezdve a lakás megfelelő fűtésén keresztül a színes televíziótól a mobiltelefonig bezárólag. Nem sorolom föl mind a 9-et.

Na most, itt van még egy módszertani felvetésem, és mivel itt most szót kaptam, még el is mondom, bár lehet, hogy már egy kicsit idejét is múlt ez a módszertani megközelítés, már ami a 9 indikátorra vonatkozik. Mert mondjuk, 20 évvel ezelőtt még volt helye annak, hogy ha valaki nem rendelkezik telefonnal, azt bevettük ebbe a kategóriába. De nézzék, ma már olyan világot élünk, amikor, azt gondolom, gyakorlatilag mindenkinek van telefonja, és attól, hogy valakinek van telefonja, még éhezhet.

Ebből adódóan világosan látszik, hogy az Európai Unió tagállamai között csak Bulgáriában és Romániában rosszabb a helyzet, mint Magyarországon. Ha megnézzük a visegrádi országokat, akkor meg az lát-szik, tisztelt képviselőtársaim, hogy az elmúlt években például a lengyelek olyan kormányzati intézkedéseket hoztak, hogy megfelelő a gyermekszegénység Lengyelországban, vagy még talán nagyobb mértékben is, 60 százalékot javult a lengyel helyzet az elmúlt években. De nagyon-nagyon jó intézkedéseket hoztak a szlovák szomszédaink, és tradicionálisan Európában is az egyik legkisebb értékkel bír a gyermekszegénység ügyében például Csehország. Talán meg kéne nézni, hogy ők hogyan csinálják. Nem olyan nagy varázslás egyébként a gyermekszegénység mértékét le-szorítani.

A másik: a nyugdíjkiadásokkal szeretnék néhány gondolat erejéig foglalkozni. A nyugdíjak kapcsán a reálpozíció, mondhatnánk, javult, mert a 0,1 százalékos reálpozíció-javulás is javulás. Ugyanakkor meg kell említenem, hogy a bérek növekedésével messze nem tart lépést a nyugdíjak növekedése. Ugyanis közel 6 évvel ezelőtt az előző Orbán-kormány áttért az inflációkövető nyugdíjmelés technikájára, és olyan helyzetet teremtett, hogy a nyugdíjak gyakorlatilag elszakadnak a bérektől.

Sőt, most újabban már egy másik tendenciát is lehet látni. Nemcsak a bérektől szakad el a nyugdíjak mértéke, hanem a nyugdíjasok táborában azok a

nyugdíjasok, akik élvezhették az elmúlt két év reálbér-növekedésének kedvező hatását, és mondjuk, a jövő évben mennek el nyugdíjba, az előző két év reálpozíció-növekedését figyelembe véve ugyanazon szakmából, ugyanazon szolgálati idő mellett, sokszor ugyanarról a munkahelyről teljesen eltérő nyugdíjakat állapítanak meg számukra. Azért, mert az előző két év figyelembevételével, ahogy most számoltattuk, mintegy 27 százalékos különbség van, mondjuk, a múlt évben nyugdíjba vonult, ugyanazon szakmában és ugyanazon adó- és járulékfizetés mellett, és a között, aki jövőre megy el nyugdíjba.

(Az elnöki széket Sneider Tamás,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A másik, amit meg kell említenem, már utaltam rá, hogy az átlagkereset és a nyugdíjatlal közötti arányok is borzasztóan eltorzulnak. Annál is inkább, mert a csereráta következtében azt kell figyelembe venni, hogy akik kimennek a nyugdíjrendszerből, akik elhaláloznak, és akik bejönnek a nyugdíjrendszerbe, lényegesen magasabb induló nyugdíjjal jönnek be, mint akik kimennek a nyugdíjrendszerből. Tehát itt is van egy ilyenfajta torzulás. A helyettesítési rátában is a nettó bérekhez viszonyított induló nyugdíjak nagyságában is vannak nagyon komoly differenciák.

Ahogy említettem, 2012 óta csak az inflációval növelt nyugdíjakról lehet beszélni, és ebben az esetben gyakorlatilag főleg a kisnyugdíjasok azok, akik megsínylik ezt a fajta politikát. Mert itt gyakorlatilag nem mond mást a kormány, csak azt, hogy kizárólag annyival emeli a következő évben a nyugdíjakat, mint amennyi a pénzromlás mértéke volt. Tehát ha valaki a múlt évben nyomorultul kevés nyugdíjból élt, az Orbán-kormány garantálja, hogy jövőre is nyomorultul kevés nyugdíjból fog élni, mert csak annyival növeli a nyugdíját, mint amennyivel a pénze romlott.

Na most, az előző években ugyan rendszerint alultervezték az inflációt, és volt egyfajta kiigazítás, de ezt közel sem szabad nyugdíjkorrekciónak nevezni, mert egyszerűen csak arról van szó, hogy az év végén, az 1-8 hónap átlagában a különbözetet a kormány egy összegben odaadja, ami egyébként törvényileg is jár ezeknek az idősebbeknek vagy nyugdíjasoknak.

Kérem szépen, megnéztem tételesen az átlagos helyettesítési arányt a nettó bérek és az átlagos nyugdíj mértékében. 2015-ben, jól figyeljenek, ez a helyettesítési arány 67 százalékos volt, tehát a nettó bérek 67 százaléka volt az átlagos nyugdíj mértéke, és 2018-ban ez már csak 55 százalék lesz. Innentől kezdve, azt gondolom, érdemes azon lamentálnunk, hogy ebben a helyzetben igazából milyen is az a társadalompolitika, amit a nyugdíjasok irányába az Orbán-kormány közvetít, hogy mennyire igazságos egyáltalán ez a társadalompolitika és mennyire igazságos ez a nyugdíjpolitika.

Itt többen is utaltak arra, hogy hogyan bántak el a rokkantakkal, én erre nem akarok kitérni, hiszen most nem ezt a napirendet tárgyaljuk, mert ugye a

zárszámadási törvény vitája van. De mégiscsak meg kell említenem, hogy a rugalmas nyugdíjbavonulási lehetőséget eltörölte az Orbán-kormány rapid módon, nincs most lehetőség se előrehozott öregségi nyugdíjra, se csökkentett összegű előrehozott öregségi nyugdíjra, eltörölték a korengedményes nyugdíjat, korengedményes nyugdíjat, megszüntették egy másik törvénnyel a szolgálati nyugdíjat, és a világ szegényére Magyarország az egyetlen ország, ahol nincs rokkantsági és baleseti rokkantsági nyugdíj.

*(Szilágyi Györgyöt a jegyzői székben
Arató Gergely váltja fel.)*

Azt azért el kell ismerjem, hogy van olyan intézkedés, amit nem feltétlenül kellett a nyugdíjrendszerben benne hagyni, ilyen volt például a művésznyugdíj, mert olyan kevesen vették már igénybe, hogy az ő nyugdíjazásukat más aspektusból is meg lehetett oldani. Hozott is ilyen intézkedést egyébként két évvel ezelőtt még Balog miniszter úr idejében a kormány, és azt lehetett is támogatni. Mi magunk is egyetértünk vele.

Na most, azért időzők csak itt, mert a közelmúltban, talán egy interpellációra adott válaszban a tárca említést tett arra nézvést, hogy milyen kevesen kapnak 28 500 forintos legkisebb öregségi nyugdíjat. Azt hiszem, a múlt évben talán 100 vagy 102 embernek állapítottak meg ilyen összeget. Itt nem erről van szó. Azt gondolom, hogy elvről van szó. Itt arról van szó, hogy ma Magyarországon közel 20 ezer olyan ember van, akinek a nyugdíja vagy a nyugdíjszerű ellátása nem éri el a 30 ezer forintot. 30 ezer forintot. Közel 20 ezer ilyen ember van.

Megnéztem, hogy 50-100 ezer forint között 590 ezren vannak, 1 millió 172 ezren vannak olyanok, akiknek 100 és 200 ezer forint közé esik a nyugdíja, 200-300 ezer forint között van 187 ezer ember nyugdíja, 300-400 ezer között 23 ezernek, és 500 ezernél több nyugdíjjal rendelkeznek több mint 600-an. Nagyon érdekes, hogy a 700-800-ra rá lehetett keresni, és ott 27-et dobott fel a gép, hogy pesti szlengben mondjam. De kérem szépen, amikor megnézzük a top10-et, akkor arról van szó, hogy több mint 2 millió forint a legmagasabb 10 nyugdíjjal rendelkező nyugdíjas átlaga, 2 millió 15 ezer forint az átlag.

Ebből nem nehéz kiszámolni, hogy itt több millió forintos nyugdíjak is vannak. De miért is? Mert a járuléklafon évekként ezelőtt eltörlésre került. És ez megint torzítja azokat az arányokat, amelyek régebben megvoltak.

(14.10)

Hiszen volt egy járuléklafon évekként ezelőtt, hatszázvalahány-ezer forintban volt meghúzva az a határ, ami fölött nem vették figyelembe a jövedelmet, és nem kellett utána járulékot fizetni, viszont cserébe nem is voltak több millió forintos nyugdíjak. Azt gondolom, az igazságtalanságnak ez a csimborasszója,

hogy miközben nyolc éven keresztül egyetlenegy fillérel nem emelkedett az öregségi legkisebb nyugdíj összege, aközben a járuléklafon eltörlésével meg lehetőséget teremtettek arra, hogy több millió forintos nyugdíjak is legyenek akkor, amikor tudjuk jól, hiszen van olyan szakmai szervezet, civil szervezet, amely a KSH helyett, a kormányzati statisztikai hivatal helyett elvégzi a létminimum-számításokat Magyarországon, és ebből pontosan tudjuk, hogy a nyugdíjasok kétharmada nem kapja meg a nyugdíjat, vagy körülbelül kétharmada az, aki nem kapja meg az átlagnyugdíjat, az átlag alatti nyugdíjjal rendelkezik, és azt is tudjuk, hogy az idősek társadalmában, a nyugdíjasok társadalmában a nyugdíjasok egyharmada a nyugdíjas-létminimum alatt él. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Én is köszöntöm a képviselőtársaimat. Most képerces hozzászólásra jelentkezett Rétvári Bence államtitkár úr. Öné a szó.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Mivel Korózs Lajos képviselő úr is ezzel kezdte, és mivel a sajtóban valóban több helyen megjelent, elsősorban baloldali álhírtálokon, ezért szeretnék egy mondatot, sőt két mondatot idézni. Korózs képviselő úr is azt mondta, amit sokszor olvashattunk a mai sajtóban, hogy nőtt volna a szegénységben élő gyermekek száma, aránya. Ezt különböző nemzetközi összehasonlításokra, elsősorban Eurostat-adatokra próbálják alapozni. Szeretném az Eurostat-módszertan alapján készült magyar kutatásnak két mondatát idézni, szó szerint idézem: „Ha nézzük a különböző korcsoportokat, és hogy hogyan változik a szegénységben élők aránya, a korcsoportokat tekintve a legnagyobb javulás a 18 év alatti korosztály helyzetében következett be, körükben a jövedelmi szegények aránya 5,1 százalékponttal csökkent egy év alatt. A gyermekes háztartások körében 3,5 százalékponttal mérséklődött a szegénységi küszöb alatt élők aránya.”

Tehát ezek a nemzetközi kimutatások, az Eurostat adatai alapján készített kimutatás pont az ellenkezőjét mondják annak, mint amit Korózs képviselő úr ezekre hivatkozva most itt a parlamentben állított és amit a magyar sajtóban a mai napon több helyen olvashatunk, hiszen a szegénységgel, a társadalmi kirekesztődéssel fenyegetett csoportok közül pontosan a gyerekek, tehát a gyerekes családok helyzete javult a legjobban. A többi csoportnak is javult a helyzete, de a legnagyobb mértékben a gyerekes családok helyzete javult. Aki tehát növekvő gyermekszegénységről beszél, az nem tudom, milyen adatok alapján teszi ezt, mert amire hivatkozik, itt felolvastam önöknek, pontosan az ellenkezőjét mutatja. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most Hiszékeny Dezső képviselő úrnak adom meg két percben a szót.

HISZÉKENY DEZSŐ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tilki képviselőtársam korábbi kétpercesére szeretnék reagálni, amelyben azt mondta, hogy XIII. kerületként én egészen másképp látom a világot, mint ahogy ő látja, ami valóban így van, igaz, én másképp látom a világot, mint ő. De azt is látnia kell, hogy ami az elmúlt húsz esztendőben történt a XIII. kerületben, és amit nemzetközi ingatlanfejlesztő szervezet ítelt példamutatónak és ismerte el egy díjjal, szóval, ami ebben a XIII. kerületben történt, az nem magától történt. Nagyon sokan és nagyon sokat dolgoztak érte. Én például büszke vagyok arra, hogy nyolc évig alakítója lehettem ennek a politikának a kerületben alpolgármesterként.

A hozzászólásában azt is megemlítette, hogy Tornospálcán micsoda szegénység van, és milyen rendkívül gyenge egészségügyi ellátás között élnek az emberek. Jelezném neki, hogy ilyenkor lenne érdemes végiggondolni azt, hogy ami év végén megmaradt, az a 215 milliárd forint, biztosan oda kellett volna-e adni, ahova adták, abban az időszakban. Emlékezzenek vissza: az egyházak kaptak, sportingatlan-fejlesztésre fordították.

Ha már a XIII. kerületnél tartunk, azt tudom, hogy a XIII. kerületben önkormányzati saját forrásból vásároltak CT- és MR-gépet, hogy a lakosság ellátása jobb legyen, de az állam nem finanszírozza, azt is saját forrásból kell megoldani. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adom meg a szót két percben.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Szóba került már a mai vita folyamán a zárszámadás kapcsán az, hogy 2017-ben az előirányozottnál mintegy 110 milliárd forinttal kevesebb társaságiadó-bevétel folyt be. Nyilván nagymértékben köszönhető ez annak, hogy indokolatlanul kedvez a multcégeknek ez a kormányzat. De azt is szeretném megjegyezni, hogy ha tavaly az összes társasági adó nem 625 milliárd forint lett volna, hanem mondjuk, 100-150 milliárddal több, akkor mit lehetett volna tenni a magyar vállalkozások, mikro-, kis és közepes méretű vállalkozások érdekében, kihasználva azt, hogy a kormány egyik legfelkészültebb államtitkára érdemi módon bekapcsolódik ebbe a vitába, érdemi válaszokat ad.

Szeretném kikérni a véleményét, a véleményüket azt illetően, hogy van-e a cselekvési programjukban a magyar vállalkozókat kedvezményekben részesítő, az ő dolgukat kicsit egyszerűsítő tervezet, hiszen a magyar kisvállalkozások adóterhelése tulajdonképpen csak néhány százalékpontnyit tudott 2010 óta csökkenteni. Azt kell hogy mondjam, ez valóban kozmetikai jellegű csökkentés. Érdekelne, hogy a bejegyzés, a telephely-létesítés kapcsán könnyítéseket, adminisztrációs könnyítéseket kaphatnak-e a magyar vállalkozások a közeljövőben. Nagyon fontosnak tartom továbbá a mobiltelefonon történő ügyintézés lehetőségének a lehető legszélesebb körűre való szélesítését.

Azt is szeretném elmondani, hogy folyt értelmes szakmai vita arról, hogy a magyar kisvállalkozások esetében az első évben az ő járulékteherüket vagy csökkentse Magyarország Kormánya, vagy adott esetben a parlament egységes döntésével ezt később fizetendővé lehet tenni, szélsőséges esetben el is lehet engedni. Az erről folyó szakmai vitát azonban legalábbis meg kellene nyitni, amellet, hogy fenntartom, hogy a multcégekkel kötött stratégiai szerződéseket újra kell tárgyalni, ezekben ki kell kötni a munkabérek legalább lassan történő felzárkóztatását, a felszabaduló forrásokat pedig egyértelműen a mikro-, kis és közepes méretű vállalkozások gyarapítására kell fordítani. Ebből a Jobbik frakciója nem tud és nem is akar engedni. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik padso-raiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most visszatérünk a normál időkeretes felszólalásokhoz. Elsőként megadom a szót Lukács László György képviselő úrnak.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Urak! A 2015. évi központi költségvetés zárszámadásáról szóló javaslat arra jó, hogy megnézzük, hogy mi is történt és egy visszatekintést, egy visszajelzést kapjunk arról az évről, amelyben ez az összeg, az adófizetők pénze, illetve bármi más rendelkezésre álló forrás miként lett elkölthetve. Tehát egy látólatot mutat arról, hogy milyen folyamatok mentek végbe az adott évben és hogy mennyire volt helyes a tervezés az egyes államháztartáshoz köthető folyamatokban, illetve egyes szektorokban, legyen szó akár oktatásról, egészségügyről, honvédelemről, bármi másról, tehát minden olyan fejezetről, amely a központi költségvetés részét tartalmazza.

Értelemszerűen engem az egészségügy érdekelt, illetve az is érdekelt, illetve az volt az első ilyen hipotézis, amire kerestem a választ, hogy annak idején, amikor a költségvetés tervezésekor és az ide beérkező költségvetési javaslat vitájakor megfogalmaztuk a kritikát, akkor helyesen tettünk-e fel olyan kritikai észrevételeket, azaz helyesen mutattunk-e rá adott esetben alulfinanszírozott vagy nagyobb költségigénnyel létező, de a kormány által kevésbé nagy költségigénnyel kezelt területekre, és úgy vettem észre az év közbeni kiigazítással, tehát a tervezett és a megvalósult számokat tekintve, hogy bizony helyes volt ez a kritika. Ez egyébként nemcsak a Jobbik, sőt nem a Jobbik érdeme, hanem a szakma érdeme, hiszen ők voltak, akik az előterjesztéskor legelőször megfogalmazták, hogy az egészségügyi intézmények vonatkozásában egy alultervezés történt.

Egyébként ez nem újdonság. Az egészségügyet rendszerint alultervezi, és ezt nemcsak a magyar kormány, hanem szerintem az összes költségvetést készítő intézmény, az Országgyűlés, bárki, aki az egészségügyi költségekkel foglalkozik, ugyanis az

eszkálálódó költségek mögött két dolog áll, illetve két hatalmas nagy erő befolyásolja. Az egyik a technológia folyamatos fejlődése és az ebből származó állandó, intenzív technológiaigény az egészségügyi tevékenység, a gyógyítás, ápolás területén, a másik pedig az előregedő társadalom nyomása. Ez egyrészt azt jelenti, hogy minél nagyobb populáció, minél több ember kerül olyan élethelyzetbe, hogy egyre több egészségügyi szolgáltatást kénytelen igénybe venni, az egy növekvő költséget fog eredményezni. Ezzel egyébként viszonylag nehéz számolni, még akkor is, ha számottevő adatok állnak rendelkezésre, akár Eurostaton, OECD-n keresztül, de nagyon nehéz megtippelni azt akár az adatok extrapolálásával, hogy hova fut ki, illetve milyen költségigények lehetnek.

(14.20)

Azonban bizonyos mankót, bizonyos támaszpontot mindig találunk. A magyar költségvetés egészségügyi fejezetét mindig úgy szoktuk nézni, illetve azt a kritikát szoktuk megfogalmazni, hogy milyen európai átlagtól marad el, illetve hogy a környező országoktól milyen átlaggal marad el. Ezt a GDP-arányos kiadások tekintetében fogalmazzuk meg vagy mindig ahhoz mérjük. Ebben mindig jól látszik, hogy a magyar költségvetés egyrészt egy elmaradásban van ahhoz képest, márpedig nagyon sok ország hasonló problémával vagy hasonló adottsággal is küzd, legyen szó akár a csehekről, Szlovákiáról, hasonló mortalitási megmorbiditási mutatókkal, nagyjából hasonló szociális háttérrel rendelkezik, történelmileg is nagyon hasonlóak vagyunk. Nyilván nem lenne helyes magunkat Portugáliához vagy Ausztriához hasonlítani ebben, de mondjuk, a cseh vagy akár a szlovák, de akár nézhetjük a román adatokat is, egy jó támaszpontot jelentenek. Ha ezt nézzük, bizony látszódik, hogy ahhoz képest is mindig egy alultervezés volt az egészségügyben.

De onnan láthatjuk igazán, hogy mennyi volt az, amennyivel korrekcióra, illetve kiegészítésre volt szükség az E-Alapot, illetve az egészségügyi szolgáltatásokat érintő központi költségvetési kiadásokat nézve, hogy az E-Alapban rögtön megmutatkozik, hiszen a tervezés 2059 milliárd forintos tervezés volt, és egy jó 200 milliárddal kellett év közben kiigazítani. Egyébként azt hiszem, a szöveges részben egyrészt egy struktúratámogatás, másrészt egy fogorvosi támogatás volt. Szerintem benne van akár a kasszamaradványok év végi kiosztása is, de benne van valószínűleg a kórházi adósságállomány kezelése, tehát rendkívül szétágazóan jelentek meg ezek a szétszórt összegek, illetve az alultervezés miatt újonnan becsatornázni szükséges összegek. De egy dolgot biztos mutatott, hogy jellemzően nemcsak alultervezett, hanem alulfinanszírozott is lett az egészségügy.

A másik nagyon érdekes volumen, ami kiolvasható belőle, az még mindig a kórházi ellátás túlsúlya.

Ez egy állandó kritika a magyar egészségüggyel kapcsolatban, hogy a kelletnél lényegesen nagyobb súllyal szerepel benne a kórházak finanszírozása. Egyrészt azért, mert valahol a magyar néplélek ezt szokta meg, illetve a fizikális struktúrája az egészségügyünknek rendszerint kórházhoz és jellemzően kistéleplési kórházakhoz illeszkedik. Éppen ezért ez a kórházi túlsúly még nagyobb terhet ró egyébként az egészségügyi büdzsére, hiszen látjuk, hogy maguk az intézmények, sokan egyébként objektív, mások szubjektív okból, de folyamatos eladósodásban vannak. Azt hiszem, évről évre visszatérő elem, és mindkét államtitkár úr is bizonyosan látja, hogy éves szinten nagyon komoly összegű korrekcióra szorul a lejárt tartozások kezelése, nagyon komoly összegeket kell a kormánynak áldoznia arra. Itt két opció van, vagy az ember mindig utólag megfinanszírozza, vagy egy eredeti olyan tervet tesz le az asztalra, amivel a kórházak nagyjából azt a költségvetést be tudják tartani, ami nekik lett szánva. Nos, ebben az évben is az valósult meg és a 2017. évi költségvetési zárszámadás is azt mutatja, hogy nem igazán sikerült olyat tervezni, amiből kijöttek a kórházak. Egyébként az egészségügyi kiadásaink közel 70 százaléka a kórházi ellátásra és az ahhoz kapcsolódó egészségügyi ellátásra megy.

A másik érdekes trend, ami kirajzolódott belőle, és ez összefügg a kórházi költségekkel vagy a kórházi pénzek felhasználásával, hogy ha megnézzük a központi elszámolás napi kimutatását és az E-Alapot nézzük benne, ott napi bontásban megvan, hogy hány száz millió forint került kifizetésre az E-Alapból, egy nagyon érdekes trend rajzolódik ki belőle. Amíg az első hóban, tehát januárban, amikor nem mondhatjuk, hogy egyébként betegségtől mentes időszak lenne, sőt az év eleje kifejezetten nagyon sok terhet szokott róni a háztartásokra, év eleji járványokkal, egyéb betegségekkel, tehát inkább saccolhatnánk azt, hogy nagyobb kiadások keletkeznek a napi elszámolásban az egészségügyben, de az első hóban, tehát januárban átlagban 100 millió forint/nap a kiadás, addig a 12. óra, tehát decemberre gyakorlatilag fölmegegy 218 millió forint/napra.

E mögött két dolog állhat. Egyrészt ilyen rossz az egész éves betegségeloszlás, vagy arról van szó, hogy az intézmények elkezdnek az év végén a még meglévő forrásokból spájzolni. Tehát gyakorlatilag előre betáraznak, előre lehívják, leügyeskedik, kiügyeskedik. Most távol álljon tőlem, hogy az intézményvezetőket hibáztassam, hiszen mindenki hozott anyaggal dolgozik, amennyit kap, abból megpróbálja a legtöbbet hozni, így ha nekik felajánlanak valami kis maradékot, nyilvánvalóan az év végén szépen elüsztatják a keretet, és annyit hívnak le, amennyit összesen le tudnak hívni. Úgyhogy ez egy okos és jó visszajelzés, az adatok utólagos elemzése, hogy mit kell talán a kormánynak a soron következő költségvetésekben másként tervezni, és miként lehet ezt elkerülni.

Ami még fontos és szerintem érdemes megemlíteni: mindig vitatkozunk, hogy mennyit fordítottunk egészségügyi közkiadásokra. Itt a GDP, a nemzeti

össztermék arányában határozzuk meg, és egy érdekes adat, hogy bár minden évben a kormány azt mondja, hogy növekedtek a GDP-arányos ráfordítások, két olyan dimenziójára hívnám fel a finanszírozással kapcsolatosan az itt lévők figyelmét, hogy például ha a központi alrendszerek kiadásának funkcionális mérlegét nézzük, akkor azt látjuk, hogy 2016-ban 4,1 százalék GDP-arányos kiadás volt az egészségügyre elköltött pénz, 2017-ben csak 4 százalék. Tehát egy kicsi, de csökkenést tapasztaltunk annak ellenére, hogy amint a felszólalásom elején mondtam, egy technológiaigényes, egy elöregedő társadalommal szembenező és növekvő költségigénnyel számoló egészségügyről van szó.

De ugyanezt látjuk, ha az államháztartás szintjén nézzük a szintén funkcionális mérleg szerinti GDP-alapú kiadásokat. Itt 2016-ban 4,3 százalékot mutatott ki a zárszámadás saját számolása, számítása, és 2017-ben ugyanezen a 4,3 százalékon állunk. Ez igazából azért baj, mert az állandó trend az, hogy az egészségügyben nem szinten tartani kell, illetve nem csökkenteni kell az erre fordított közkiadásokat, hanem jó ütemben és viszonylag nagy aránnyal növelni kell, és lehetőség szerint Magyarországnak ezt közelítenie kell az európai uniós átlaghoz. Persze nem a végtelenségig lehet költekezni, hiszen ezt is nyilvánvalóan mindenki tudja, hogy egy idő után akármennyit is költ rá akár közfinanszírozottan vagy saját zsebből valaki az egészségügyi szolgáltatásokra, nem lesz attól nagyobb értéke vagy nem fog nagyobb egészségnyereséggel járni. Az Egyesült Államok talán az egyik példája ennek, ahol viszonylag magas színvonalon, talán a magyarénál majdnem háromszorosával nagyobb, bár igaz, itt közkiadást teljes kiadással hasonlítunk össze, de egy lényegesen nagyobb kiadás van, de nem jár effektíve nagyobb társadalmi biztonsággal, jobb egészségügyi mutatókkal vagy jobb halálozási vagy megbetegedési mutatókkal.

Összességében tehát, tisztelt képviselőtársaim, az nyilvánvalóan kiolvasható, hogy a 2017. évi tervezés egy alultervezett egészségügyi költségvetést mutatott, amit kénytelen volt év közben a meglévő igények alapján korrigálni a kormányzat. Az is kimutatható, hogy egy állandóan növekvő költségigény van az egészségügyön belül. Ezzel egyébként érdemes hosszú távon számolni, hiszen ez egy trend, ezt a kormányzatnak valamilyen módon le kell majd követnie vagy valamilyen módon korrigálnia kell. Az is mutatkozik benne, hogy a tervezésnek pontosan ez a hiánya egy szükségszerűségekre való reagálást eredményezett a kormányzati politikában, tehát nem egy terv szerinti pluszköltekezés történt, hanem le kellett reagálni olyan szükségszerű kríziseseményeket, amellyel mintegy tűzoltó munkát kellett kiegyensúlyozni.

A tanulsága tehát az, hogy egy hosszú távú finanszírozási lábat a kormányzatnak találnia kell ahhoz, hogy a zömében egyébként adóból finanszírozott és adóbevételekből átcsoportosítva finanszírozott egészségügyünket valamilyen kiszámítható finanszírozási pályára állítsa. Másrésztől állandóan számolni kell majd

valamilyenfajta tűzoltó kríziskerettel, amely az éppen aktuálisan előjövő vagy sürgősségi vagy háziorvosi ellátásban vagy bármilyen más egyéb területen megjelenő kríziseket tudja kezelni. Másrésztől valamilyen módon csökkenteni kell majd a kórházi fejnehézségét a szektornak, hiszen amíg 70 százalékos súllyal szerepel az ellátórendszerben, és egy robbanásszerű költség-növekedés van, ráadásul úgy tűnik, hogy egy ilyen spájzolásos effektus is fellép ezeknél az intézményeknél, addig úgy tűnik, hogy ez egy szivárgó lék a rendszeren, és a nagy része a költségeknek ott is elfolyhat.

Összességében az a kritika fogalmazódik meg vagy az az első hipotézisre a válasz, hogy mennyiben volt helyes, amit az ellenzék vagy a szakma megfogalmazott kritikát. Tisztelt Államtitkár Úr! Jogos volt a kritika, amikor a 2017. évi költségvetésnél többen felszólaltak, hogy ebből a pénzből nem lehet jó színvonalú és nem lehet egy előrelépő egészségügyet finanszírozni, lényegesen többet kell rá költeni. Akkor az ellenzék egyébként reálisan 500-600 milliárd forinttal számolt. Az élet pedig azt mutatta, hogy önöknek körülbelül 220 milliárd forintot hozzá is kellett tenni az egészségügyi ellátórendszerhez. Tehát, ha nem is hiszik el, hogy az ellenzéknek vagy a szakmának igaza volt, azt tudjuk mondani, hogy egyharmadában igaza volt, mert azt önöknek is oda kellett pótolniuk, és fejet kellett hajtaniuk az egészségügy működésének törvényszerűségei előtt.

(14.30)

Távol áll tőlem, hogy én fogalmazzak meg jó tanácsokat, nyilván nem is vagyok abban a pozícióban, de én azt szeretném államtitkár úrnak hangsúlyozni, illetve mondani, hogy a következő ciklusok tervezésekor kiemelten fordítsanak erre figyelmet, és a pénzt lehetőség szerint erre szánják, tehát ha van többlet, amit el lehet költeni, higgyék el, az egészségügy meghozza majd a várható eredményt. Én azt is tudom, hogy lényegesen könnyebb akár például a rezsi-csökkentésre 60 milliárd forinttal tervezni, és politikai hasznát tekintve lényegesen nagyobb politikai haszna van, de higgyék el, a 600 milliárdnak össztársadalmilag, illetve a jövőre nézve, akár a jövő generációjára nézve lényegesen nagyobb haszna lesz. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Banai Péter Benő államtitkár úrnak.

BANAI PÉTER BENŐ pénzügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Több dologra szeretnék reagálni, de engedjék meg, hogy Lukács László képviselő úr egészségügyet érintő hozzászólásaival kezdjem. A képviselő úr azt mondja, hogy a kormányzatnak van még teendője az egészségügy területén, és akkor azzal egyetértek. Én azt gondolom, hogy elég sok minden történt az elmúlt években, így például 2017-ben is, de kétségtelen, hogy vannak még feladataink.

Viszont azon megállapításokkal, amelyek itt az egészségügyet érintő számszaki tételekre vonatkoznak, engedje meg, hogy vitatkozzak. Először is, a tényszámokat illetően: mennyi az egészségügyi közkiadások aránya? Az elérhető nemzetközi statisztika - az utolsó 2016-os - szerint nem azt az összeget fordította az állam 2016-ban a GDP arányában közkiadásra, amit képviselő úr említett; OECD-statisztika alapján ez 5,2 százalék volt. Ha nemzetközi viszonylatban nézzük, akkor ez az OECD-átlagnál alacsonyabb, de ha a régiós országokat figyeljük, például a lengyeleknél érdemben magasabb. '16-ról '17-re mi történt? A zárszámadás ezt is mutatja. Érdemben növekedett az egészségügyre szánt források összege, 1521 milliárd forint körüli összegről 2017-ben 1631 milliárd forint körüli összegre. Ez a növekedés nemcsak nominálisan jelentős, hanem reálértékben is. S nemcsak '16-ról '17-re növekedett az egészségügyi kiadások reálértéke, hanem mindenféle összehasonlításban 2010-hez képest is növekedtek az egészségügyi kiadások.

Még egy dolgot érdemes nézni, amikor az egészségügy helyzetét figyeljük, nevezetesen: a dinamikát, amire már utaltam. De megint OECD-adatokat hadd hívjak segítségül, nyilvános adatok: 2003 és 2009 között az egy főre jutó egészségügyi kiadások Magyarországon csökkentek, 2009 és 2016 között az OECD-tagállamok között az egyik legnagyobb mértékben növekedtek. Ezért, megmondom őszintén, értetlenül állok a baloldali észrevételek kapcsán, amikor az egészségügyi forráskiadásról van szó, és ha egyúttal megnézzük azt, hogy 2010 óta mit tett a kormányzat, és mi volt 2010 előtt, akkor nehezen foghatóak ezek az észrevételek. Ismétlem, ezek közkiadások; nem magánkiadások, közkiadások.

S ha itt tartunk, akkor a jóléti kiadásoknál hadd reagáljak én is Rétvári miniszterhelyettes úr mellett azokra az észrevételekre, amelyek a jóléti kiadásokra, a társadalom szétszakadására irányultak. A jóléti kiadásokon belül azért szerintem abban konszenzus kell legyen közöttünk, hogy a munkanélküliséggel kapcsolatos kiadások csökkenését üdvözlünk kell. Mindenféle statisztikákban ezt látjuk, hiszen jóval nagyobb a foglalkoztatottak száma.

Korózs képviselő úr, ha általában nézzük a jóléti kiadásokat, és mondjuk, beszélünk a nyugdíjakról, akkor azt is el kell mondani, ahogy arra képviselő úr utalt, hogy a kötelező infláció szerinti növekedés az infláció alacsony szintje miatt - volt két olyan év is, amikor negatív tartományban volt az infláció - a nyugdíjaknál érdemi reáljövedelem-növekedést eredményezett. Csak ezen az ágon 10 százalék fölötti volt a nyugdíjak reálértékének a növekedése. A '17-es zárszámadásból azt is látjuk, hogy nyugdíjprémium is kifizetésre került, ami nincs benne ebben a 10 százalékos számban, és Erzsébet-utalvány is kifizetésre került, ami nincs benne ebben az számban. Ha megnézzük a 2010 előtt számokat - nem én mondom, nemzetközi statisztikák -, fölidézhetünk olyan éveket, amikor a nyugdíjak reálértéke csökkent. *(Korózs Lajos: A válság évében.)*

Még egy dolgot a jóléti kiadásoknál hadd említsek meg! Elhangzott - talán Molnár Gyula képviselő úr mondta -, hogy ez a gazdaságpolitika, ami a 2017-es zárszámadásból látszik, a felül lévőket jobb helyzetbe juttatta, az alul lévőket pedig negatívabb helyzetbe; a gyerekszegénység is elhangzott. Megmondom őszintén, hogy pont azért nem értem ezeket az észrevételeket, mert a 2017-es zárszámadás azt mutatja, hogy a legalsóbb jövedelmi kategóriákban valósult meg egy igen jelentős reáljövedelem-növekedés. Emlékeztünk, hogy a hatéves bérmegállapodás 15 százalékos minimálbér-emelésről, 25 százalékos garantáltbérminimum-emelésről szólt.

Nézzük meg, hogy mondjuk, azok a családok, ahol a szülők keveset keresnek, a jövedelmi helyzetüket illetően hogyan néztek ki 2017-ben, milyen változások voltak. Hadd mondjam el - és megint nemcsak a '17-es évet nézve, hanem általában a kormányzati gazdaságpolitikát nézve -, hogy egy kétgyermekes, minimálbéres személynek a nettó reálkeresete 79,5 százalékkal növekedett és növekszik 2010 és '18 között, majdnem 80 százalékkal. Képviselő úr, elnézést, de 2002 és 2010 között ez mínusz 8,7 százalék volt. Elmondhatnám a többi kategóriát is, ugyanez a helyzet: pont azoknak a jövedelme növekedett jelentősen, akik minimálbéren vannak.

Képviselő úr azt is mondta, hogy a családi kedvezmény csak a nagyobb jövedelmű családok részére érhető el. Akkor el szeretném tényszerűen mondani, hogy ha egy családban a jövedelem nem egészen 310 ezer forint, akkor három gyermek esetén már maximálisan igénybe lehet venni a havi 99 ezer forintos adókedvezményt. Ha egy családban a két kereső személy közül valamelyik minimálbéres, a másik pedig garantált bérminimumot keres, akkor maximálisan igénybe tudják venni három gyermek utáni is a családi kedvezményt. Épp ez mutatja azt, hogy a családi kedvezmény a társadalom egyre nagyobb rétegei számára abszolút elérhető.

Engedjék meg, hogy még egy-két szót szóljak további fölvetésekről. Ami az év végi forrásbiztosításokat illeti: Hiszékeny képviselő úr többször utalt arra, hogy más célokra is lehetett volna fordítani ezeket a forrásokat. Kérem, hogy az általa is kiemelt egészségügyi és oktatási célokat is lássa az év végi forrásjuttatások között. Említettem már, hogy például az egyházi forrásjuttatás egy jelentős része egyházi fenntartásban lévő óvodák, iskolák építésére ment. És azt is látni kell, hogy a gazdaságpolitikának minden területre figyelnie kell. Az európai uniós források nem érhetőek el kulturális, sport- vagy egyházi célokra. A kormánynak ezt is mérlegelnie kell, hogy vannak területek, ahol európai uniós források felhasználásával tudunk fejleszteni elérni, és vannak területek, ahol csak a nemzeti források állnak rendelkezésre. Én örülök, hogy 2017-ben ilyen területeken is pluszforrásokat tudott biztosítani a kormányzat úgy, hogy az államháztartás stabilitását megőrizte.

Amikor a sportcélokat kritizáljuk, ugyanakkor az egészségügyről beszélünk, akkor azt gondolom, hogy

abban megint konszenzus kellene legyen közöttünk, hogy az alapvető cél az, hogy az emberek ne betegedjenek meg. Tudjuk, hogy milyen mortalitási mutatónk van, Lukács képviselő úr utalt rá, azt is tudjuk, hogy ezek a rendkívül negatív mortalitási mutatók jelentős részben az életmódnak köszönhetőek, jelentős részben annak köszönhetőek, hogy nem mozgunk. (Dr. Lukács László György közbeszól.) Ha nem tudjuk megváltoztatni az attitűdöt a mindennapos testneveléssel, azzal, hogy a sportot általában támogatjuk, adott esetben a gyerekeknek példaképeket adunk élsportolók között is, akkor az egészségügyi helyzetükön sem tudunk javítani.

Végül engedjék meg, hogy Z. Kárpát Dániel képviselő úr kkv-kat érintő fölvetéseire reagáljak. Abban maximálisan egyetértek képviselő úrral, hogy a kkv-k támogatása mind foglalkoztatási szempontból kiemelkedő jelentőségű, mind abból a szempontból, hogy ha a gazdaság termelékenységét akarjuk javítani, akkor ez az a szektor, ahol még komoly előrelépést kell elérjünk.

A kormányzati intézkedések között, ha csak a kata és a kiva adónemeket említem, engedjék meg, hogy elmondjam, hogy két olyan új adónemről van szó, amely a polgári kormányzás alatt került bevezetésre. 2013-ban a kataadóalanyok átlagos száma nem egészen 61 ezer volt. 2017-ben ez messze 200 ezer fölött volt, 2018-ban az eddigi adatok messze 270 ezer fölötti adóalanyról adnak számot. A kívánál 2013-ban mintegy 6400 vállalkozás élt ezzel a lehetőséggel, mára ez bőven 28 ezer fölött van. Miért? Azért, mert ezek már bevezetésükkor is kedvező adózási formáknak minősültek, és azóta számtalan változás volt.

Ha a kívát említem, az eredeti adókulcs, ami 16 százalékos volt, 2017-től, a tisztelt Országgyűlés előtt álló zárszámadás tanúbizonysága alapján is 14 százalékra csökkent, s hozzáteszem, 2018-tól már csak 13 százalékos adókulcs érvényes.

(14.40)

Mondhatnám a többi változást is, de az időre is tekintettel a katanál azt is meg kell említem, hogy a kátával, ezzel a rendkívül kedvező adózási formával élő vállalkozásoknak a száma azért is növekedett, mert a bevételi értékhatár 6 millió forintról, szintén a zárszámadás tanúbizonysága alapján 2017-től 12 millió forintra növekedett. Tehát én azt gondolom, hogy a kormányzat a kisvállalkozások, mikro-vállalkozások segítése érdekében számtalan intézkedést hozott, és ezek az intézkedések találkoztak az érintett vállalkozások igényeivel. Ezt igazolják, azt gondolom, a számok növekedő statisztikái. Köszönöm szépen. (Taps a kormánypartok soraiból.)

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most megadom a szót Harangozó Tamás képviselő úrnak.

DR. HARANGOZÓ TAMÁS (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Országgyűlés! Mindig egy bizonyos

borzongással vegyes csodálattal hallgatom, amikor Banai államtitkár úr a 2010 előtti időszak tarthatatlan dolgairól beszél. Azért áruja már el nekem, miért nem állt akkor maga föl, és mondta azt, hogy ezt nem csinálja?! Mert ugyanott ült a Pénzügyminisztériumban, és a költségvetést állította össze. Pontosan tudta, hogy milyen időszakot éltünk, és pontosan tudta, hogy milyen számokból kell dolgozni. Pontosan tudta például azt is, hogy 2010 előtt, mondjuk, a 2008-as válságig az a bizonyos szocialista kormány bevezette a 13. havi nyugdíjat, és mindaddig egyébként, amíg a gazdasági világválság ki nem kényszerítette, erre adott pénzt az embereknek, és nem stadionokat épített. (Simon Miklós közbeszól.) Vigyázzon az egészségére, képviselőtársam, tudom, hogy fáj az igazság, de ez ilyen. Igen, 100 milliárdos nagyságrendben 13. havi nyugdíjat fizetett az a kormány, és nem idióta stadionokat épített, amiket majd megnézünk, hogy a következő 5-10-20 évben melyik önkormányzat meg melyik település hogyan és miből fog majd fenntartani, amikor esetleg ennek a fantasztikus nemzeti együttműködés rendszerének - reméljük, mielőbb - egyszer csak vége lesz.

Ilyeneket mond az államtitkár úr, hogy a sport meg az egészségügy összehasonlításában büszkén állnak a... - hát, miről beszél?! 522 milliárd forintot tapopénzekén keresztül juttatnak élsportba. Mi köze ennek a népegészségüghöz?! Mi köze ennek a tömegsporthoz? Tömeget ezek a stadionok akkor sem látnak, ha kényszerítik az embereket, hogy bemenjenek oda. Üres stadionok előtt focizgat néhány, milliós meg tízmilliós fizetéseket felvevő ember Mezőkövésden meg Felcsúton. És maga itt azt meri mondani, hogy összehasonlítható, hogy milyen fontos dolog, hogy a sportra a kormány ennyit költött? Hát, ön a Pénzügyminisztérium részéről nem tudja, hogy az az 522 milliárd forint a költségvetésbe kellett volna bemenjen, és direktben beletolták ezekben a sportegyesületekbe, amikből vagy kilopták, vagy valami hülyeségre költötték?! Vagy tízmilliós fizetéseket vesznek fel belőle a méltán világhírű, fantasztikus felcsúti meg egyéb más focisták?! És tényleg nincs más baj ebben az országban?

Sok minden, amit elmondott, védhető, államtitkár úr, de azért legalább olyanba ne menjen bele, amiről az egész ország tudja, hogy az egyik legnagyobb szégyenük, hogy csinálják egyáltalán.

Ami miatt fel kívántam szólalni, csak tényleg kihozott a sodromból az előbbi felszólalása államtitkár úrnak, hogy a BM költségvetési zárszámadási részéről beszéljünk pár szót, és most végig fogok menni azért a terület egyes fontosabb szervein, hogy lehessen látni, valójában mi történt; hátha egyébként az itt ülő néhány képviselőn kívül bárki más is figyelni ezt az országban.

Egy fontos szervezeti átalakítással kezdődött az év, mert 2017-ben az Igazságügyi Szakértői és Kutatói Intézeteket egybeolvasztották a Belügyminisztérium irányítása alá tartozó Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézettel. Ennek az új neve Nemzeti Szakértői és

Kutató Központra változott - meglepő módon. Anynyit érdemes róluk elmondani, hogy ők azok, amikor a miniszterelnök családjának lagziján eltűnt a telefon, akkor nekik kellett nagyon gyorsan DNS-vizsgálatot - nem tudom, tízmillió nagyságrendben - végezni, miközben egyébként maga a rendőrség és mindenki más azon sopánkodik, hogy sajnos az igazi bűnügyek tekintetében erre nem nagyon van lehetőség pénz hiányában. Erről az utóbbiról egyébként a zárszámadás nem ad számot az összevonáson túl, hogy milyen lehetőségeket kaptak.

Itt van a Nemzeti Védelmi Szolgálat, amelyiknek tényleg fantasztikus módon megnövekedtek az eljárásai. 2017-ben 749 eljárás került befejezésre, míg '11-ben ez még csak 264 volt. 833 megbízhatósági vizsgálatot is képes volt levezényelni ez a szervezet. Ugye, ez az az eljárás, ami alapján bűncselekménnyel provokálva is lehet rendőröket, államigazgatási szereplőket - úgymond kiugrasztani a nyulat a bokorból, ennek az eredményességét ugyan nem látjuk, de a számokat igen.

Ezen túlmenően a KÖFOP-projekt keretében uniós pénzből sikerült két darab poligráfot és 47 darab rejtjelező eszközt beszerezni a szervezetnek. Ezt csak azért teszem szóvá, mert viszonylag nagy botrányt okozott ugyanebben az időszakban az országban, hogy az egyik poligráfról legalább tudjuk, hogy mire használták, hiszen a katasztrófavédelmen belül az egyik tűzoltóvezetőt, illetve többeket kötötték rá erre a gépre. Talán emlékeznek a képviselőtársaim, mindezt azért, mert egy névtelen levélben képes volt az egyik középvezető belső korrupciós ügyről feljelentést tenni mind a miniszternél, mind a katasztrófavédelem igazgatójánál. Ennek öröme néhány napon belül a fél megyei tűzoltó-parancsnokság egyszer csak egy szobában találta magát, ahol az NVSZ munkatársai megítélésük szerint - teljesen törvénytelenül poligráfos vizsgálatot végeztek rajtuk állítólagos munkaügyi intézkedésként, ami egyszerűen elképesztő.

És azért is teszem ezt szóvá, mert a Nemzeti Védelmi Szolgálat, tényleg a világon csodájára járhat mindenki, hogy milyen széles jogi és fizikai eszköztárral rendelkezik, hogy az államon belüli korrupcióval szemben fellépjen. Én nem tudom, hogy mit csináltak az elmúlt nyolc évben, megmondom őszintén. És egyszer már lehet, hogy lassan meg is kéne őket hallgatni itt az Országgyűlésben, tehát hogy vajon mivel tölti a Nemzeti Védelmi Szolgálat vezérkara az idejét, amikor az elmúlt nyolc évben egy gázszerelőből az ország legnagyobb oligarchája lehetett. Mivel töltik az idejüket, amikor a magyar bankrendszer körülbelül három-négy ember és családja hazavitte az elmúlt néhány évben? Hol vannak, amikor névre szóló törvények nyilvánvaló politikai és gazdasági érdekekből születnek abban a Magyar Országgyűlésben, ahol egyébként politikusok ülnek? A Nemzeti Védelmi Szolgálatnak talán, ha a korrupciót szeretné Magyarországon megragadni, akkor nem csak és kizárólag az utcán posztoló rendőröket kell bűncselekménnyel

provokálva kergetnie, hanem talán jó lenne, ha megtalálnák azokat a döntéshozókat és azokat a folyamatokat, aminek köszönhetően az ország lassan teljesen szét lesz rabolva.

És teszem hozzá, rendkívüli hír, hogy Simonka képviselőtársuknak is most kezdeményezték a mentelmi joga felfüggesztését bünszervezetben elkövetett, különösen nagy értékre elkövetett költségvetési csalás miatt. *(Közbeszólás az ellenzék soraiból: Automatikus.)* Én nem tudom, mert nem különösebben nyilvános, de legalábbis az elmúlt időszakban ilyen ügyek szinte csak a rendőrség vagy a NAV nyomozásai során - többször, mint kiderült, akár véletlenül is - kerültek napvilágra, szóval, egyszer én most már marha kíváncsi lennék, hogy ez a Nemzeti Védelmi Szolgálat kiket és miért és hogyan üldöz, ha a korrupciót annyira nem is.

A Teroelhárítási Központ beszerzéseit és a tevékenységét fel is fogom olvasni, mert szerintem nagyon tanulságos. „2017-ben a magányos elkövetők esetében kiemelt figyelem irányult a Magyarország területén élő olyan személyek kiszűrésére, figyelemmel kísérésére, fenyegetéseik valóság tartalmának ellenőrzésére, cselekményük végrehajtásának megelőzésére, illetve megakadályozására, akik veszélyt jelenthetnek a védett személyekre” - és még itt folytatódik a sor. Ennek érdekében egyébként nagyon sok beszerzés is lesz, ezt mindjárt fel fogom olvasni. Szerintem az tipikusan egy szintet ér el egy országban, amikor egy ilyen, titkosszolgálati eszközökkel is rendelkező elit rendőrségi szervezetnek a legnagyobb problémája a kedves vezetők elleni merényletek folyamatos és egyfolytában való figyelése. Ezekről pontosan tudjuk, hogy több része olyan, hogy bizonyos emberek Facebook-posztjai után másnap megjelennek a lakásukon hivatalos személyek, és elkezdnek velük szemben vizsgálni. Ha ez a legnagyobb baj Magyarországon, akkor biztos, hogy nem egyformán látjuk az életet, azzal együtt természetesen, hogy az alapfeladataik közé tartozik, tehát végezniük kell.

(14.50)

De akkor mondom, hogy néz ki egy jól felszerelt csapat. 2017-ben a TEK tökéletesen felszerelt hatástartalító komplexum hadrendbe állítását kapta, amellyel a tűzszerész-felszerelések a világ élvonalába tartozónak tekinthetők a TEK-nél. Létrás rohamrendszerrel ellátott könnyű páncélozott járműveket kaptak, hogy épületekbe be tudjanak hatolni, vagy magas építményeket le tudjanak küzdeni. Terepjáró képességgel rendelkező mentőautót, csúcstechnológiájú páncélozott szállító járműveket, valamint mobil műveletirányítási központtá alakított buszt is szereztek be. Ezen túlmenően amortizációs csere keretében lövedékálló pajzsokat, lövedékálló mellényeket, lövedékálló sisakokat, tűzszerészeti képességek fejlesztése érdekében különböző tűzszerészeti eszközöket és robbantótölteteket szereztek be. A művelettámogatási

speciális eszközök körében kamerával ellátott felderítő drónokat, taktikai robotokat, vizuális felderítőeszközöket, rejtett kamerákat, technikai elhárítóeszközöket EDR-rádiókat szereztek be. Éjszakai képességek fejlesztésére éjjellátó készülékeket és hőkamerákat kapott ez a szervezet. Folyamatban lévő felderítési feladatok támogatására nagy teljesítményű elemző- és adatbázis-kezelő szoftverek - ha valaki nem értene, ezek azok, amivel aztán tényleg bármely magyar állampolgárral kapcsolatban minden információt körülbelül egy gombnyomással be lehet szerezni -, operatív feladatok ellátásához további speciális technikai eszközök. Valamint a karmelita kolostor biztonságtechnikai védelmi rendszerének kialakítása. Tehát mindenki megnyugodhat, a TEK abból a szempontból, hogy bárkiről, bármikor, bármilyen információt bármilyen módon és eszközzel - akár fedett jelleggel vagy éppen titkos módon - ma Magyarországon be tud szerezni, erre fel vannak szerelve egy év alatt.

Azért is teszem szóvá, mert az előbbi hozzászólásban ígértem, hogy be fogom mutatni, milyen az, amikor egy rendvédelmi vagy akár honvédelmi szervezetet valaki elkezd felszerelni. Na, így! És ehhez képest az, hogy a honvédségnél egy fél sort nem tudnak leírni arról, hogy mi történt 2017-ben, azt gondolom, hogy nagyon nagy különbség.

És államtitkár úrnak szeretném megint mondani pozitív példaként, hogy még így is a BM még a TEK esetében is rendelkezésünkre bocsátja, hogy 1519 fő volt január 1-jén az állomány, annak a bontásait; hogy 127 főt vettek fel év közben; hogy 46 fő, aki leszerelt menet közben; és az átlagos évi statisztikai létszám 1368 fő volt. A Terrorelhárítási Központ létszámadata nem világított? A Magyar Honvédségé igen? Én azt gondolom, az a minimum, hogy vissza kell térni a honvédelmi fejezetnél is arra, hogy a Magyar Országgyűlés világosan lássa, mi történik.

A büntetés-végrehajtásról nagyon röviden csak annyit, hogy sok minden nem történt, például a kilenc megígért új börtönből o, azaz nulla megépítése kezdődött el azóta is. Ha esetleg nem tudnák a képviselőtársaim, óriási probléma van a büntetés-végrehajtásban, a budapesti és a nyugat-magyarországi fegyintézetekben, végrehajtó intézetekben az állomány annyira megkopott, és olyan kevesen vannak, hogy lassan az alapszolgáikat nem tudják ellátni. Talán nem tudják, de ma már ott tartunk, hogy nem hivatásos állományú kollégákat osztanak be különböző feladatokra, ami egyrészt minimum súrolja a törvényesség határát, másrészt óriási biztonsági kockázatot jelent. És a kilenc új börtön megépítéséről most sem hallunk semmit. Ez az a terület, tisztelt képviselőtársaim, ahol, ha január 1-jétől nem lesz pénzben kifizetett túlóra, akkor az konkrétan össze fog omlani, és azt nagyjából a többiekre is el lehet mondani.

Még az Alkotmányvédelmi Hivatalról annyit érdemes megjegyezni, sok mindent elmond a hányattott sorsáról - ugye, ez az az elhárító szervezet, amely csúnya külföldi kémeket kellene kergessen, meg Magyarország nemzetbiztonságára kellene vigyázniuk -

hogy 2016-ban 115 fővel 1110 főre csökkent a létszáma, 2017-ben már 899 fő volt ténylegesen, ami azt jelenti, hogy két év alatt mintegy 20 százalékkal csökkent a titkosszolgáink száma. Világosan látszik, hogy az a zűrzavar, ami e körül a szervezet körül van az elmúlt években, az ebben is megnyilvánul, és nem is igazán értjük a valódi indokát a dolognak.

A Bevándorlási Hivatal tekintetében, ha lenne itt valaki a BM-ből, újra megpróbálnám megtudni, igaz-e az, hogy kész kormány-előterjesztés van arra vonatkozóan, hogy január 1-jétől ezt a szervezetet össze fogják vonni a rendőrséggel, vagy berakják a rendőrség intézményrendszerébe. Szerintem egy ilyen óriási migrációs válság közepén, amiben vagyunk, illene tudnunk, hogy a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal néhány hónap múlva eltűnik-e vagy nem tűnik el, és hogy egyébként ezt miként akarják levezényelni.

Végezetül arra szeretném nagyon erőteljesen újra felhívni a figyelmet, hogy akármilyen sok pénzt költöttek el technikai beszerzésekre, az állomány körében óriási probléma van. Azok, akik nyáron megjelentek információk a tömeges leszerelésről, nemhogy csillapodtak volna, hanem ma már kétnaponta, háromnaponta jutnak el információk akár a sajtóhoz, akár nyilván országgyűlési képviselőkhez, hogy továbbra is napi szinten tucatjával szerelnek le a rendőrök. Ennek az egyik oka nyilván a pénz és az, hogy eltűnhet a pénzbeli megváltásuk, a másik oka pedig - egy másik, valószínűleg akár félórás hozzászólás része is lehetne - az a hangulat, amely ebben az egész országban van és a kormányzásban.

Van egy olyan szint, tudják, tisztelt képviselőtársaim, ahol már a pénz se számít, az ember inkább leteszi a gúnyát. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Banai Péter Benő államtitkár úrnak.

BANAI PÉTER BENŐ pénzügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy azzal kezdjem, hogy méltatlannak tartom a Magyar Országgyűléshez és a téma súlyához, egy törvényjavaslat tárgyalásához, hogy személyes ügyekkel foglalkozunk. De ha már Harangozó képviselő úr ilyen érdeklődést mutat a személyem iránt, akkor hadd említsem meg, hogy bizonyára tudja, hogy 1998-ban kezdtem a Pénzügyminisztériumban dolgozni, és ha tudja, hogy milyen szabályok vannak egy ember belépésénél, akkor tudhatja, arra tettem esküt, hogy a nemzetet a legjobb tudásom szerint fogom szolgálni.

És ha képviselő úr ennyire érdeklődik a múltam iránt, akkor tudhatja, hogy ezt különböző kormányok alatt az aktuális vezetők elismerték. Ha utánanézek, akkor kideríti ügyis, hogy tudták rólam, milyen beállítottságú, érzelmű ember vagyok, és nem csináltam belőle titkot, hogy négyévente hova szavazok. *(Moraj az ellenzéki padsorokban. - Dr. Varga-Damm Andrea: Hát azért ez...)*

Ugyanakkor megnyugtatom képviselő urat a tekintetben, hogy én a szakmaiságot továbbra is fontosnak tartom, és ha az általam vezetett államtitkárságon valaki a legjobb tudása szerint dolgozik, és egyébként elmondja, hogy nem ért egyet a kormány dolgaival ezért, azért, és máshova szavaz, emiatt - ha a legjobb tudása szerint dolgozik - nem kell aggódnia, mert biztonságban van az állása. És én azt gondolom, az egy tisztességes dolog, ha a kormányzatban olyan emberek dolgoznak, akik elkötelezettek a szakmaiság iránt, a legjobb tudásuk szerint dolgoznak, és nem különböző pártnézetek alapján dől el az, hogy dolgozhatnak-e vagy sem. Az más dolog, ha valaki állami vezetői pozíciót lát el, az egy teljesen más szituáció.

De engedjék meg, ha szót kértem, akkor én se ezzel a - azt gondolom - talán méltatlan üggyel foglalkozzak, hanem inkább arra hívjam fel a figyelmet, hogy én azt gondolom, az egészséges életmód, a test-edzés és az egészségügyi helyzetünk között azért érdemi kapcsolat van. Nem én mondom ezt, a nemzetközi kutatások mondják ezt. *(A teremből távozó dr. Harangozó Tamáshoz:)* És képviselő úr ugyan elmegy, de remélem, még hallja, át fogom neki küldeni azokat a nemzetközi statisztikákat, amelyek a magyar mortalitást mutatják, és ezen negatív statisztikák mögötti *(Dr. Harangozó Tamás közbeszól.)* okokat. Az egyik jelentős ok a testmozgás hiánya. Kérem képviselő urat, hogy ezt is tanulmányozza át. *(Dr. Harangozó Tamás: Miért nem ezt csinálják, államtitkár úr?)*

És amikor az egészségügyi helyzetünkről beszélünk, akkor foglalkozzon azzal is, hogy miket teszünk annak érdekében, hogy ez a társadalom egészségesebb legyen. *(Rig Lajos: Kardioedzés, futás... - Dr. Harangozó Tamás távozik az ülésteremből.)* Elfogadom azt, hogy vannak még feladataink. És azt egy értelmes vitának tartom, ha az eszközökről vitatkozunk. De az, hogy a sport ne játssza szerepet az egészséges társadalmi állapotban, ezt a megállapítást vagy az ilyen jellegű sugallatokat én nem tudom elfogadni.

Képviselő úr a belügyi és a honvédelmi tárca különböző adatait említette. Nagyon röviden: én azt javaslom, hogy képviselő úr tanulmányozza azt a törvényjavaslatot, amiről az Országgyűlés vitatkozik. Ha ezt megteszi, akkor azt gondolom, hogy néhány állítását korrigálnia kell; például, hogy honvédelmi területen nem ismertek a létszámadatok. A fejezeti kötetekben pontosan szerepel, hogy a terv-, illetve ténylétszámadatok hogyan alakultak. Mint ahogy az is szerepel, hogy 2016-ról '17-re a honvédelmi kiadások hogyan változtak. Elmondom: 342,6 milliárd forintos fejezeti kiadás 2016-ról 459,2 milliárd forintra növekedett.

A képviselő úr olyanokat is állított, hogy a növekmény nagy részét elvitte a személyi jellegű kifizetés. Ha a képviselő úr tanulmányozza a zárszámadást, akkor látni fogja, hogy a 2017-es közel 460 milliárd forintnyi kiadásból személyi jellegű kiadás 141 milliárd forint volt. És ha képviselő úr ezt a dokumentumot tanulmányozza, akkor azt is megismerheti,

hogy a határvédelemmel, a terrorfenyegetettség elhárításával kapcsolatban a Belügyminisztérium, illetőleg a Honvédelmi Minisztérium céljaira milyen kiadások lettek felhasználva.

(15.00)

Ha a képviselő úr úgy látja, hogy ebben a közel tízezer oldalnyi dokumentumban valamire nem kap választ, akkor csak azt tudom mondani, hogy konkrét kérdéssel keresse meg a tárcát, és a hatályos törvényeknek megfelelően a szükséges információkat meg fogjuk adni, amennyiben ez a több ezer oldal az összes kérdésre, ahogy látom, nem adott választ. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most megadom a szót Ander Balázs képviselő úrnak.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Sajnálom, hogy nincs itt Rétvári Bence államtitkár úr, ugyanis a kritikám inkább őt illetné, semmint önt, ugyanis azt vesszük észre, ez a kritikánk tárgya immáron sok-sok éve, hogy az EMMI, ez az impotens gölem nem tud kiállni az ágazati érdekekért, és ezek közé az ágazati érdekek közé tartozna a közoktatás ügye is, az egyik legfontosabb közügyünk itt Magyarországon.

Nos, a számokkal valóban nem érdemes vitatkozni, államtitkár úr. Tüzetesen áttanulmányoztam azokat a mellékleteket, amelyeket a törvény mellé csatoltak. Oktatási tevékenységekre és szolgáltatásokra 2016-ban 1846 milliárd forint kiadás történt, 2017-ben ez valóban több volt, 2014 milliárd, tehát a növekmény mintegy 168 milliárd forint volt. Ezt ön, önök elmondták már itt a mai nap során, azt viszont elfelejtették hozzátenni, hogy amit ilyen formában a magyar oktatásügyre költöttek, az tulajdonképpen annyi volt, mint a Mészáros család 2017-es vagyongyarapodmánya. Aztán azt is elfelejtették hozzátenni, hogy sok esetben itt nem történt más, mint egyfajta visszapótlás, hiszen ha visszagondolunk a Széll Kálmán-tervre, ami 2012 és 2014 között mintegy százmilliárd forintot vont el a felsőoktatástól, aztán felidézünk Polónyi kutatásait, amelyek szerint a szakképzésből Magyarországon mintegy 46 százalékos forráskivonás történt, akkor ki kell jelentenünk, hogy igen, van mit visszapótolni. És hogy hová jutott ez a terület, még egy ilyen számot azért hadd mondjak: 2010-ben a felsőoktatásba felvetteknek a száma 114 ezer fő volt, ez mostanra, illetve már 2016-ra is 85 ezer főre csökkent. Tehát ha valami jól jelzi a folyamatokat, akkor például az ilyen számok jelzik, mi pedig ellenzéki pártként ezeket rendre itt elő is tárjuk, és az önök fejére fogjuk olvasni akkor is, ha nem tesszik. Ugyanis az a kép, amit felvázolnak, sok esetben nagyon rózsaszínű, a valóság ezzel szemben egy kicsit másként fest; úgy is fogalmazhatnánk, hogy ami az oktatásügyet illeti az elmúlt években, az nem más,

mint tűzoltás. Ilyen formában, ha ezek a számok maradnak, akkor a magyar iskolaügynek célként ki tudjuk vagy ki tudják önök tűzni a túlélést, sorsaként pedig a vegetálást. Ennyi és nem több, és mivel már nagyon sok szám röpködött a levegőben a mai nap során nagyon szürke csomagolásba öltöztetve, egy kicsit hadd színesítsem ezt a palettát.

Ránki Györgynek van egy gyermekoperája, Pomádé király új ruhája, Andersen nyomán írta ezt a gyermekoperát. Pomádé király, tudjuk, híres-hírhedt volt furcsa öltözködési stílusáról, és arról, hogy a nyaloncai, az udvaroncai nem merték neki megmondani a valóságot, minden hülyeségéhez tapsikoltak. Az a helyzet, hogy önöknek is van egy ilyen Pomádé királyuk, és önök sem merik megmondani neki azt, hogy mi a nagy magyar rögválóság - ezt majd megtesszük mi. Pomádé királynak Összevissza Boromissza király ajándékaiból, a csodás fonalakból szőtték egy ruhát, a kópé lóköttők elhitették vele, hogy az a ruha valóban létezik, az udvaroncok nem merték megmondani, hogy a király meztelen, mert ilyen ruha nem létezik, aztán valaki mégiscsak figyelmeztette arra, hogy ez a ruha nem létezik, és bizony-bizony a király meztelen. Úgyhogy ezért vagyunk itt, és ha tetszik, ha nem, önöknek itt a kormánypárti padosorokban azért néhanapján el kell viselni az ilyesféle kritikákat is.

Nyilván azt is lehet mondani, hogy volt rosszabb, hacsak szűkebb pátriámra, Somogy megyére gondolok, bizony volt rosszabb ott az oktatásügynek a helyzete, a XVII. században a jezsuita misszió leírásaiból pontosan tudjuk, mondjuk, Horváth pátértől, előfordult, hogy a török martalócok legyilkolták a tanárokat, és rabságba hurcolták a diákokat. Aztán azt is tudjuk, hogy az 1800 táján Somogyországba vetődött Csokonai Vitéz Mihály miért tehette föl kérdésként azt: csak kanásznak termett a somogyi paraszt? Végigjárta megyénk nagyon sok települését, és látta, hogyan élnek a néptanítók. És ha már ma Gárdonyi emléknepje is van, akkor hadd idézzem itt föl, hadd ajánljam figyelmükbe Gárdonyitól A lámpás című kisregényt. Gárdonyi elvetődött egyébként Somogy megyébe is, az Andocs melletti Karádon egy évet tanítókodott, az ott szerzett élményeiből született ez a mű, és a saját élményeit Kovács Ágoston személyébe, sorsába beleszóve ő is lefestette érzékletes példákon keresztül, hogy milyen az oktatásügy helyzete az akkori Magyarországon. Hozzáteszem egyébként, hogy még a siralmas állapotok ellenére is talán jobb volt, mint most.

Ember János 1886-os munkájából, A magyar néptanító anyagi helyzete című művéből tudjuk, hogy egy elemi iskolai tanító körülbelül háromszor annyit vitt haza, mint egy napszámos, egy középiskolai tanár pedig hatszor annyit, és ha ezt megpróbáljuk lefordítani a mostani számokra, akkor vegyük elő a FEOR-besorolást, abból a 9331-est, ez az egyszerű mezőgazdasági foglalkoztatott vagy foglalkozás, sertészető, gyógynövénygyűjtő, ő is megkapja, meg kell hogy kapja jelen állás szerint a nettó 92 ezer forintját havonta. Fölteszem a kérdést, hogy akkor egy általános

iskolai tanár hazaviszi-e ennek az összegnek a háromszorosát, egy középiskolai pedagógus ennek a hatszorosát. Nyilván nem. És az a helyzet, hogy a két világháború közötti időszakban is jobb volt a helyzet, mint most, hiszen tudjuk, hogy 1941-ben egy középiskolai tanár mintegy 250 pengőt vihetett haza havonta, akkoriban a napszám 2 pengő volt, a nyugdíjazás előtt álló középiskolai pedagógus pedig majdnem 500 pengőt. Tehát kéretik ezeket az arányokat érzékeltetni, és akkor úgy őszintén az állampolgárok szemébe mondani, hogy micsoda megbecsültségnek örvendenek Magyarországon a tanítók, tanárok és különféle rendű-rangú pedagógusok. Bizony lenne hová fejlődni! Igen, tudjuk, hogy a pénz kérdése egy triviális kérdés, de mégsem elhessenthető trivializmus, mert ezzel a kérdéssel foglalkozni kell. A McKinsey-féle jelentés óta pontosan tudjuk, hogy az oktatásügy kulcszereplője a pedagógus, és ilyen formában a pedagógus bérezése egyfelől egy szelektációs, motivációs eszköz, másfelől pedig presztízstényezőt is jelent, és ha ezeket a szempontokat figyelembe vesszük, akkor nem áll jól a szénájuk, tisztelt államtitkár úr, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim.

Nem véletlenül mondta egyébként azt az MTA 2018. májusi közgyűlése, ott fogalmazták meg, hogy az oktatási terület részesedése a költségvetésből nem elegendő, tehát ha a 2017-es költségvetés ezt a területet alapjaiban pozitívan érintette volna, akkor nyilván az MTA részéről 2018 májusában illet nem nyilatkoztatnak ki; és azt is elmondták, hogy messze elmarad a társadalmi igényektől. Tehát nem véletlen, még egyszer mondom, hogyha az EMMI, az Emberi Erőforrások Minisztériuma egyfajta impotens gölem, és nem tudja kiharcolni azt, ami ennek a területnek igenis megjárna. Nem hallották bizonyára Benjamin Franklintől azt a nagyon bölcs mondást, amely szerint a legnagyobb profitot úgy tudjuk elérni, ha a tanulásba, a tudásba fektetünk, hiszen látni kell, a legfontosabb versenyképességi tényező a tudás - az a tudás, amely majd alkalmassá teszi az embereket arra, hogy minél magasabb hozzáadott értékkel jelentkezzenek a piacokon. Alulfinanszírozott ilyen formában bizony a közoktatásunk, a pedagógusok helyzete pedig nem jó.

(15.10)

Igen, valószínűnek tartom, hogy államtitkár úr, vagy ha majd befárad, Rétvári államtitkár úr elmondja azt, hogy micsoda óriási pedagógusbér-emelés történt itt. Azt viszont elfelejtik hozzátenni, hogy a vetítési alap elszakadt a minimálbértől, és ilyen formában jelen állás szerint akár bruttó 100 ezer forinttal is megrövidíthetik havonta a pedagógusokat, mondjuk, egy átlagos középiskolai tanárt. Azért a teljes képhez szerintem ez is hozzátartozik.

Nem véletlenül az, hogy fenyegető tanárhiánnyról beszélhetünk. Hiába tagadják, pontosan tudjuk, hogy ez a jelenség létezik, és a ketyegő nyugdíjbomba miatt ez bizony egyre élesebbé válik, és ez a bomba robanni fog. Szeretik önök egyébként a pedagógusokat

egyfajta közhasznú szupermennek, közhasznú übermenschnek tekinteni, aki csak dolgozzon hivatástudatból, és húzza az ígát. Az a helyzet, hogy hosszú távon azért ez nem fog működni, és a romló eredményekben ez bizony rendre ki is világlik.

2010-ben a 17 éves fiatalok 98 százaléka még ott ült az iskolapadban. Ez '18-ra 85 százalékra csökkent. Nem tudom, hogy így hogyan tudunk majd versenyképes országot építeni. Aztán: rendre nőtt - igen, tudom, majd jön a válasz, hogy most ugrottunk előre a WEF ranglistáján a 60. helyről néhányat, viszont a térségi állapotokat nézve még így is sereghajtók vagyunk.

Aztán azt is hozzá kell tenni, hogy a halmozottan hátrányos helyzetű diákokat többségében tanító iskolák aránya is nőtt Magyarországon. Egyre romlanak a lemorzsolódási eredmények, a mobilitási csatornák bezáruultak Magyarországon. Ez az oktatási rendszer ilyen formában, ilyen forráshiányos állapotok közepette pedig csak arra képes, hogy kasztosítson. Nem kompenzál, pedig ez lenne az egyik alapvető feladata.

Államtitkár úr beszélt arról, hogy a családok helyzete hogyan változott. Tegyük azért hozzá, hogy két felnőtt és két gyermek esetén az úgynevezett társadalmi minimum a tavalyi esztendőben azt jelentette, hogy 341 ezer forint kellett ahhoz, hogy ezt a minimumszintet elérjék. Ha ezzel a minimumszinttel az a család nem rendelkezett, akkor el lehet felejteni különórát, magánórát, és annyi adott esetben a főzárkózásnak, a továbblépésnek; persze úgy, hogy párhuzamos iskolarendszereket építettek, és mondjuk, az Orbán, Tiborcz vagy éppen a Szabó családnak van lehetősége arra, hogy milliós tandíjakat követelő magániskolákba járassák a gyermekeiket. Ez nem olyan nagy probléma a kormánypárti politikusok számára. Viszont így a nemzeti kohézióknak annyi lesz, hiszen iszonyatosak a különbségek, társadalmi rétegek és egyébként iskolatípusok, valamint az ország egyes területi egységei között is.

Még egy ilyen számot azért hadd mondjak el! Mondjuk, a PISA-felmérések alapján az első quintilisbe és az ötödik quintilisbe tartozó fiatalok mutatói között 120 pontos különbség figyelhető meg. Ez három év, három évet jelent. Döbbenetes aránytalanság! És mindezt a szociokulturális státusz, a szocioökonomiai státusz alapján érik el, ezt az iszonyatos különbséget. Nem a gyereken múlik magyarán mondva, hanem az oktatási rendszernek kellene mindezt kompenzálnia; de még egyszer mondom: ilyen forráshiányos állapotban ez az iskolarendszer erre nem lesz képes. És ha igaza volt Szabó Tünde államtitkár asszonynak, amikor azt mondta, hogy amilyen a ma iskolája, olyan lesz a jövő, akkor be kell látnunk, hogy elég borzasztó jövőképek nézünk itt elébe. *(Szilágyi György: Bizony!)*

Az oktatási jogok biztosja nem olyan régen tárta elénk a '17. évről szóló jelentését. Ez világosan megmutatja, hogy nagyon komoly problémák vannak az oktatásügyben, az alulfinanszírozottság teljesen egyértelmű, megmutatkozik abban, hogy a különféle fogyatékkal, fogyatékossgal élő gyermekek ellátása

mennyire nem valósul meg ebben a rendszerben. Fel kellene szabadítani egyébként a pedagógusokat, illetve a pedagógusok munkáját a nem pedagógusi magkompetenciák alá tartozó feladatkörök alól, viszont ez nagyon sok szakembert, ilyen-olyan pedagógiai asszisztenseket igényelne, tehát ki kell mondani: még több pénz bevonását a rendszerbe. Amikor mi nemet mondtunk a '17. évi költségvetésre, akkor azt azért tettük, mert nem láttuk azt, hogy ennek a még több szakembernek a bevonása ilyen formában megvalósulhatna Magyarországon.

Államtitkár úr, időm ebben a körben lejárt, de gyanítom, hogy még hozzá fogok szólni. Köszönöm a türelmüket, a figyelmüket. *(Taps a Jobbik padsorában.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most kétperces hozzászólásra megadom a szót Nagy Csaba képviselő úrnak.

NAGY CSABA (Fidesz): Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Egy kicsit a sportra szeretnék visszatérni. Bár Harangozó képviselő úr a választ meg sem várva a felszólalása után elhagyta a termet, de ha megengedik, akkor tényleg csak nagyon röviden, ha figyelnek.

Azt gondolom, hogy a kormány elérte a célját, hiszen az igazolt sportolók létszáma 2010-hez képest 2017-re 242 ezerről 501 ezer főre nőtt. Bármilyen furcsának is hangzik, ez, azt gondolom, nagyon nagy szám. Ha a látványsportágakat megnézzük, akkor ez 155 ezer főt jelent.

Ha még a számokkal untathatom önöket, akkor a kiemelt sportágak vonatkozásában kézilabdában 24 ezer főről 65 600 főre nőtt azoknak az embereknek a száma, akik sportolnak. A kosárlabdában 24 600-ról 59 600 főre, a futballban 158 600 főről 249 600 főre, a röplabdában 1900 főről 11 600-ra, a jégkorongban 2300 főről több mint 5 ezerre, a vízilabdában 4200 főről 6700-ra; és számos létesítménynek sikerült megújulnia, sok-sok tucat létesítménynek.

És ha már a taóról beszéltünk, annyit szeretnék önöknek elmondani, hogy több mint ezer helyen tudták lehívni, létrehozni azokat a sportegyesületeket, akik taopénzből tudnak gazdálkodni. Ez összességében 1000 fejlesztési helyet jelent, és minden harmadik önkormányzat területén van olyan egyesület, aki ezeket a pénzeket a köz javára föl tudta használni: a gyermekeink javára és azok javára, akik a gyerekeinkkel foglalkoznak például. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most kétperces hozzászólásra Szilágyi György képviselő úrnak adom meg a szót.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nem kívántam volna hozzászólni, de ha már belekeverte itt a sportot és ilyen számokat hozott ide: képviselő úr, azok a számok,

amiket ön mondott, azok, egy: kozmetikázott számok. Nagyon sok embert, nagyon sok gyereket csak azért igazolnak le különböző sportegyesületek, hogy a taóval tudjanak variálni, hogy a tao után megkapják azokat a kedvezményeket, amiket kell. Egyszer.

Másodszorra: nem az igazolt sportolók számításának állítólag. Amikor a taót bevezették, önöknek akkor sem ez volt a fő érvük, hanem az, hogy a szabadidősportban minél több ember sportoljon. Az általános iskolákban a mindennapos testnevelésnek az lett volna a lényege, hogy a gyermekek megszeressék a sportot. Önök ezt is elrontották, hiszen nemhogy szeretnék a gyerekek a sportot, amikor nincs meg a megfelelő környezet, hanem egyre jobban kezdenek a sporttal szemben ellenállást kifejteni.

És egy olyan környezetben, képviselő úr, ahol önök súlyos százmilliárdokat költöttek el látvány-stadionberuházásokra egy olyan környezetben, ahol az a Garancsi István, aki Orbán Viktort röpteti ingyen, 25 milliárdért épített egy sportcsarnokot - tudja, mit jelent 25 milliárd forint? Sportcsarnokot építeni 25 milliárdból?! Az Üllői úti stadion nagyjából 22 milliárd volt! Mondja már meg nekem, hogy mi kerül 25 milliárdba egy sportcsarnokban? (*Z. Kárpát Dániel közbeszól.*) Egy sportcsarnokot hogy lehet Magyarországon 25 milliárdért fölépíteni, amikor másik sportcsarnokot 3,5 milliárdból építenek fel?! Tudja, mik ezek a különbségek?

A taót, úgy, ahogy van, önök arra használják, hogy különböző korrupciós cselekményeket hajtsanak végre, és elvegyék a sporttól. Nekünk nem lenne gond, hogyha a sport kapná meg a taón keresztül azt a pénzt, amit elvileg taóra költünk. De nem a sport kapja meg! Egy bizonyos százalékát kapja meg, a többit pedig visszaosztogatják saját maguknak, meg túláraznak, meg ilyen manipulált statisztikákat írnak le, hogy a gyerekek után föl tudják venni, az elvileg igazolt sportoló gyerekek után föl tudják venni a pénzt. (*Közbeszólás a Jobbik soraiból.*)

Itt ül képviselőtársam, aki azt mondja, hogy ha ezek a számok igazak lennének, nem tudná ellátni a magyar sportorvosi hálózat azt, hogy ezeket a gyereket megnézzék. (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*) Akkor ezek a gyerekek sportorvosi igazolások nélkül kellene hogy sportoljanak folyamatosan!

Képviselő úr, amit ön mondott, teljes hazugság! (*Taps a Jobbik padsoraiban. - Z. Kárpát Dániel: Így van! KO!*)

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót normál időkeretben Potocskáné Kőrösi Anita képviselő asszonynak.

(15.20)

POTOCSKÁNÉ KŐRÖSI ANITA (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Nekem is egy idézet jutott eszébe, méghozzá Orwell Állatfarm című könyvének talán leghíresebb

idézete, amikor kinyitottam ezt a törvényjavaslatot; méghozzá az, hogy minden állat egyenlő, de egyes állatok egyenlőbbek a többinél. Azt szeretném kifejteni, hogy miért gondolom e zárszámadás vitája során kialakult helyzetről azt, hogy ez bizony igaz.

Oda utalnék vissza, amit délelőtt Hargitai képviselőtársam feszegetett egy bizonyos tízparancsolat kapcsán, nem a bibliai tízparancsolat, hanem a takarékoskodás tízparancsolata kapcsán. Azt mondta, hogy ezeket be kell tartani. Én meg úgy gondolom számviteli szakemberként, hogy a számviteli előírásokat a gazdálkodási szervezeteknek, az államháztartásról szóló törvény előírásait pedig a költségvetési szervezeteknek és ezzel a központi költségvetésnek is be kell tartani. Mondom ezt azért, mert a számviteli alapelvek, amelyeket önök elvárnak a vállalkozásoktól, gazdálkodó szervezetektől, hogy betartsák, kilenc számviteli alapelvet határoz meg. Ebből az egyik, az 5. számú a következetesség elve, amely azt mondja, hogy összehasonlíthatónak kell lenni egy beszámolónak, és ez alapján kell a számvitelt vezetni.

Ugyanez az államháztartási törvényben a 4. § (4) bekezdésében van. Felolvasnám, mert úgy gondolom, hogy ez rendkívül fontos a mai vita során. A beszámolás során biztosítani kell, hogy valamennyi bevétel és kiadás teljes összegében a költségvetési évek között összehasonlítható módon kerüljön számbavételre.

Én kinyitottam ezt a törvényjavaslatot, és nem láttam azt, hogy mennyi volt a terv. Oda van rakva egy szám, a teljesülés száma, sok-sok milliárd forint számhalmaz, de tényleg nem látjuk azt, hogy mik voltak a megelőző számok. Visszanéztem, hogy az előző években hogy volt, mi történhetett a 2017. évi zárszámadás készítésekor. A törvényjavaslatot nem, a kiegészítő kötetet, de majd el fogom mondani, államtitkár úr, hogy miért mondom. Tudom, hogy az Államkincstár honlapján fent vannak, de a tájékoztatás és az információ felhasználása miatt tartom fontosnak, hogy magában a törvényjavaslatban ezek benne legyenek.

A törvényjavaslatban egy oszlopszám van, a teljesülés. Legalábbis amit én megkaptam, amit én letöltöttem a honlapról, azon egy oszlopban szerepelnek a számok. Furcsa módon a 2010-16-os zárszámadásoknál ott találtuk, hogy mennyi volt a tervezet az adott évre, és abból mennyi volt a teljesülés. De meg sem lepődöm azon, hogy ez az idén megváltozott, ugyanis csak egyet emelnék ki, a Miniszterelnökség egyéb felhalmozási célú kiadásoknál önök terveztek 21,5 millió forintot, ezzel szemben 5 milliárd 991 millió forint volt a teljesülés, 279-szer több, mint amit terveztek. Ha mellette lennének a számok és az összehasonlíthatóság érvényesülne, ha már csak a törvényjavaslatot nyitom ki és nem bogarászom az Államkincstár honlapját, akkor ez egy olyan szembeütő szám, ami mindenképpen magarázatra szorul.

De nem ez az egyetlen, ahol ekkora fokú az eltérés. Látom, hogy államtitkár úr most nézi a számokat. Ez csak úgy lehet, hogyha a 2017-es költségvetésnél megnézzük az eredetét, és utána tudjuk csak a

törvényjavaslatot. Tehát amikor a vállalkozásoktól elvárjuk azt, hogy összehasonlítható legyen a beszámoló adata és információkat nyújtsanak az azt felhasználók számára, úgy gondolom, hogy ennek a költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslatból is ki kellene derülni, és nem csak a több tízezer oldal között, mert így is elég ezt a kétszáz oldalt végignézni.

Ha azt mondom, hogy 279-szeres volt a költség ezen a soron, akkor engedjék meg, hogy kiemeljek néhány ellenpéldát is. Például a parlafű elleni védekezésnél mindössze 46 százalékot használtak fel az előirányzott költségvetésből. Én egyeztettem a mezőgazdasági szakterület szakpolitikusával, aki azt mondta, hogy nagyon nagy a probléma a parlafű magyarországi elterjedése miatt, és igenis jó lett volna, ha még többet költenek erre. Kérdem én, hogy ha előirányoztunk pénzt, miért nem lehet ezeket elkölteni. Hát, ezek egészségügyi kockázatokat is rejtenek! Mindenkinek érdeke az, hogy ezekre elköltsük. De ugyanilyen az államvédelem támogatása is, ahol szintén csak 66 százalékát költötték el.

Mindezek mellett szerintem a legnagyobb probléma, amiről ma már többen is beszéltek, a versenyképesség. A Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal beruházások sorának mindössze 18 százalékát teljesítették. Mindössze 18 százalékban valósult meg az, amit önök a 2017. évi költségvetésnél be terveztek. Kérdelem én: így akarunk versenyképesek lenni? Hát, az a legfontosabb, hogy az innováció, a tudományos kutatások és minden ilyen megvalósuljon, mert azzal tudunk előrébb lépni.

Szintén az összehasonlíthatóságra egy másik adat: szerettem volna megnézni, hogy a minisztériumok Várnegyedben történő elhelyezéséhez kapcsolódó ingatlanvásárlások, ha csak a törvényjavaslatot nézem és nem a több tízezer oldalnyi mellékletet, teljesülésére 10 milliárd 389 millió forint van beírva ebben a törvényjavaslatban. De ha megnézem az eredeti költségvetést, abban ezt a sort nem részletezték. Tehát megint több időt kellene szánni arra egy normál állampolgárnak, aki nem tudja, hogy melyik holnapon mi van, és csak a törvényjavaslatot nézi, nem tudja összehasonlítani, hogy ez hány százalékban teljesült, túlköltség volt-e, mi volt ennek az alapja. Én azt gondolom, hogy az összehasonlíthatóság fontos lenne. Arra várnék választ, hogy ha 2010-től a 2016-os beszámolóig jó volt úgy, hogy ott voltak az eredeti előirányzat adatai, akkor most a 2017-es zárszámadásnál miért nincsenek ott.

Mivel úgy gondolom, az összehasonlíthatóságról már mindent elmondtam, és nagyon remélem, hogy erre fog tudni adni konkrét választ, egy másik problémára is szeretném felhívni a figyelmet. A Start-munkaprogram felhalmozási célú kiadásainál 26 milliárd helyett 52 milliárd forint került elköltségre, ami körülbelül 26 milliárd forintos többlet. Ezzel nincs baj, nagyon jó, hogy a közfoglalkoztatottság felhalmozási célú beruházásait fejlesztették, és újabb eszközök kerültek beszerzésre. De az a helyzet, hogy lassan már

nem lesz közmunkás ebben az országban. Az önkormányzatok folyamatosan azzal szembesülnek, hogy hiába találták ki, hogy például térkövet szeretnének gyártani, vagy kialakítottak egy mezőgazdasági hálózatot, vagy gyümölcsstermelést és ahhoz megvették az eszközöket, csak már nem lesz, aki használja.

2017-ben elköltöttek 26 milliárd forinttal többet erre a programra, csak én azt gondolom, hogy amikor terveznek, akkor ezeket a szempontokat is vegyék figyelembe. Mert nagyon fontos lenne, hogy ne csak elkötyavetyéljük, hiszen látjuk, hogy a legnagyobb bevételi forrást az adóbevételek jelentik, azaz közpénzt kezelnek, ezért ezekre fokozatos figyelmet kellene fordítani. A 2019-es költségvetés már elfogadásra került, és egyetértek más ellenzéki képviselők hozzászólásával, hogy nem túl szerencsés, hogy még mielőtt ismerjük a megelőző év számaint, már elfogadjuk a következő évi költségvetést, de bízom benne, hogy a 2020-as tervezésnél már ezeket a szempontokat is figyelembe fogják venni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő asszony. Most államtitkár úrnak adom meg a válasz lehetőségét.

BANAI PÉTER BENŐ pénzügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Az önök előtt lévő zárszámadási törvényjavaslat törvényességéről az Állami Számvevőszék nyilatkozott, és úgy nyilatkozott, hogy a benyújtott törvényjavaslat megfelel az államháztartási törvény követelményeinek. Képviselő asszony azt keresi, hogy a törvényjavaslat miért nem tartalmazza az előző év tényadatait, de közben képviselő asszony is elismerte, hogy a kormány által benyújtott több ezer oldalnyi dokumentum részletesen tartalmazza a korábbi év teljesítését, tartalmazza azt, hogy mi volt az eredeti előirányzat, amit az Országgyűlés elfogadott, de hozzáteszem, még azokat is tartalmazza, hogy milyen módosításra került sor törvényi hatáskörben, kormányzati hatáskörben, fejezeti hatáskörben, és milyen teljesülés valósult meg.

Egy lényeges dolgot azért meg kell említsek. 2017-től egy új jellegű prezentációra tért át a kormányzat, ami a gazdaságpolitikai irányokat véleményünk szerint jobban mutatja, nevezetesen: működési célra nullszaldós költségvetést kell csinálni, a hiány felhalmozásból alakulhat ki. Ez a megközelítés egy új szerkezetet igényelt a költségvetéstől, hiszen láthatjuk, hogy most már a kiadások külön oszlopokban meg vannak bontva. Pont a közérthetőség és a befogadhatóság érdekében tértünk át arra a megoldásra, hogy különböző táblákban mutatjuk be a 2017-es tényszámok alakulását és az összehasonlítást a korábbi évekkkel, pont azért, ahogy képviselő asszony fogalmazott, hogy maga a főkötetet a törvényjavaslat része, amit úgy fogalmazott, ha jól írtam föl, hogy a kétszáz oldal is nehezen végignézhető, hogy ez ne legyen hosszabb. Viszont akit érdekel az információ, az a kiészítő dokumentumokban megtalálja.

(15.30)

Két dologra hadd reagáljak még. Azzal abszolút egyetértek, szerintem ebben mindenki egyetért, hogy a versenyképességünk, az innováció tekintetében van feladatunk. Azt gondolom, hogy jelképes, és a jelképen azért túl is mutat azért az, hogy a kormány szerkezete 2018 után módosult, külön tárca foglalkozik az innovációs ügyekkel. Létrejött egy Versenyképességi Tanács még a 2018-as választások előtt, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy versenyképesebb legyen a gazdaság.

Azt gondolom, hogy ezen versenyképesség és termelékenység irányába hat az, hogy ma egyre többen nem a közmunkában találják meg a számításukat, hanem a magánszférában. Tudjuk, hogy a magánszféra termelékenysége jóval magasabb, mint a közmunkáé, ami abból is fakad, hogy sok embernek bizony hozzá kellett szokni ahhoz, hogy segély helyett munkából él, reggel fölkel, dolgozik. Ezen szocializációs tevékenység után bizony sokan vannak, akik hál' istennek, most már a közmunka helyett az elsődlegesen verseny piacon találják meg a számításukat. Azt gondolom, ez pozitív dolog.

Ha viszont a termelékenységet a közmunkán belül is tudjuk javítani azzal, hogy például gépeket vásárolunk, és csökkentjük a munka mennyiségét, akkor megint egy olyan területről beszélhetünk, ahol a termelékenység javítása valósulhat meg.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti pad-sorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most kétperces hozzászólásra Ander Balázsnak adom meg a szót.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tehát az alulfinanszírozott közoktatás társadalmilag polarizált és szelektív iskolaügyet fog eredményezni a továbbiakban is Magyarországon, teljesítményében pedig gyenge iskolaügyet. Amikor azt mondom, hogy teljesítményében gyenge, akkor nem a sokat citált finn példával hozakodom itt elő, hanem adalékként azért megemlíteném a lengyel példát. 2000-ben a PISA-felmérések szerint Lengyelország még Magyarország mögött végzett, 2015-re viszont 17 hellyel megelőznek minket. Elképesztő! Itt van a mostani 8 év meg az azt megelőző 8 év eredménye!

És még valami a Gárdonyi-emléknap kapcsán. 50 éve mutatták be Várkonyi Zoltán halhatatlan mesterművét, az Egri csillagok filmváltozatát. Azt kell mondjuk, jóformán azóta sem készült olyan film Magyarországon, olyan egész estés mozifilm, ami hősi múltunk daliás időszakaira mutatna rá, amit példaként lehetne állítani. Hankiss Elemérnek volt egy könyve, „Az emberi kaland”, ebben pedig egy fejezet, a „Bűntudat politikája”, ahol nagyon plasztikusan megvilágította, hogy a diktatúrák mennyire aljas módon tudták alkalmazni a bűntudatkeltés politikáját. Csinálták ezt már Magyarországon Rákosiék is, aki azt mondta, hogy 9 millió fasisztával nem lehet itt kommunizmust építeni.

Az a helyzet, hogy ez a „merjünk kicsik lenni” politikája azóta is változatlan Magyarországon. Érdekes módon a kaszinópapa vagy kaszinópápa, Andy Vajna filmalapja tudott majdnem 1 milliárd forintot adni a „Veszettek” című nyomorult gárdafilmre; teli volt politikai utalásokkal. Még mindig nincs olyan magyar történelmi film, amit levetíthetnénk a fiataloknak, családok együtt megnézhetnék, és azt mondhatnák, hogy büszkéek vagyunk magyarságunkra. Ez is egy nagy hibája az elmúlt évek költségvetésének. Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adom meg a szót, normál időkeretben.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Talán méltatlanul kevés szó esett a zárszámadási vita során a kormányzat otthonteremtési sorairól, bár egy-egy kormánypárti képviselő előszeretettel hivatkozott arra, hogy ők mennyire túlteljesítenek az otthonteremtés frontján. Itt van előttem a Magyar Idők című hazugságyári napilap mai példánya. Úgy kezdődik az egyik cikk címe, hogy „átcsoportosítják a lakástámogatást”.

Még ebben a Házban sem volt olyan fideszes képviselő, államtitkár, miniszter, bárki, aki közölte volna, hogy milyen átcsoportosításra gondoltak ők, amikor ledózerolják a lakás-előtakarékosság állami támogatási lábát, de egy árva szót... *(Fenyvesi Zoltánhoz:)* Ne vigyorogjon, mert így van; ha vitatkozni tud vele, nyomjon gombot, érdekel a véleménye! Érdekel, hogy hová csoportosítanák át az innen elvett forrásokat. Nyomja meg a gombot, legyen bátrabb egy kicsit! Be kiabálni könnyű, ez ugye fideszes műfaj, mint kiderült már 2010-ben. Ha egy kicsit bátrabb lenne, megnyomná azt a gombot, és hozzáfűzné a véleményét, ha lenne önálló véleménye erről.

De értelmes választ szemmel láthatóan nem tudnak adni arra, hogy miközben ezt az összeget elveszik a magyar emberektől, a magyar jövőtől veszik el, mi az, hogy átcsoportosítják a lakossági támogatást, a lakástámogatást. Hová? Milyen célcsoportnak? Milyen formában? Milyen konstrukció mentén? Hová kerülnek ezek az összegek?

Gondoljuk végig, hogy mit tett ez a költségvetés, aminek a zárszámadását tárgyaljuk, a magyar emberekkel. Kezdjük a pozitív résszel, ez lesz a rövidebb, nem árulok el titkot. A CSOK tekintetében kimondottan szimpatizálok azzal, hogy a 10+10 mellett egy kicsit szélesebb körben tudnak kedvezményezni, jellemzően szerencsésebb magyar társadalmi osztályokat, tehát a felső középosztálytól fölfelé. Éppen ezért tartom egy kicsit furcsának a fideszes indoklást, miszerint a lakástakarék helyett próbálják áteveztetni az embereket a CSOK felé. Hiszen a CSOK-ot jellemzően a nagyvárosokban élő és az átlagnál lényegesen jobban kereső honfitársaink tudják igénybe venni. Ha megvizsgálják azt, hogy a 10+10 mellé járó vagy igénybe vehető családi házak, ingatlanok jellemzően

milyen árúak, milyen sávban mozognak, akkor azt látjuk, hogy mintegy 40-50 millió forint az a kezdő, bevezető lakásár, ami mellett jó eséllyel igénybe lehet venni ezt a támogatási formát.

A lakástakarék pont arra volt jó, hogy esetlegesen a hosszú távú hitelfelvétel önrészét össze tudja gyűjteni vele az ember. Jelen pillanatban az önrész megszerzésének lehetetlen mivolta mellett nem lesznek képesek még a CSOK ilyen konstrukciójába sem beszállni azok, akik eddig képesek voltak. Ha pedig már készen van a mesterterv, hogy a felszabaduló forrásokat mibe vezetik át, akkor kérem, közöljék ezt, ne csak velünk, de a szélesebb nyilvánossággal is. Mi addig csak abból tudunk kiindulni, ami a papíron van, ami előttünk van.

Itt pedig, otthoneremtési fronton gyalázatosan teljesíti a kormány. Kafetéria tekintetében a lakhatás támogatására alkalmas eszközt lényegében megszüntették, meg kívánják szüntetni; lakástakarék tekintetében az állami támogatást, állami lábat két nap alatt megszüntették, kivezték a rendszerből; az új építésű lakások kedvezményes áfakulcsát szintén megszüntetik, tehát itt még egy negatív üzenetet adnak annak a piacnak, amely éppen kezdett volna egy kicsit magára találni. Én nagyon örültem, hogy az új építésű ingatlanok száma, legalábbis a kiadott engedélyek száma egyértelmű növekedésnek indult. No, ez a növekedési pálya most tulajdonképpen befagyott, megállt, és az egész piacot befagyasztják mindezzel. És ha hozzá tesszük, hogy nincs bérlakásprogram, ellenben vannak 130-150 ezres albérletárak, akkor látható, hogy a kormányzat béna kacsaként mozog. Hiszen ők ismerik, látják ezt a problémát, államtitkár úr is látja, én is látom, képviselőtársaim is látják, hogy a nagyvárosokban megfizethetetlenek az albérleti díjak.

Nem értem tehát, hogy miért nem akar beavatkozni a kormányzat, amikor egyértelmű kínálati szűkösség áll fenn ezen a piacon. Államtitkár úr is tudja, hiszen több eszmecserét folytattunk erről, hogy az Airbnb és egyéb közösségi szállásmegosztó portálok több ingatlant vettek ki a budapesti piacról, mint nagyon sok tengerentúli vagy amerikai, nálunk, Budapestnél sokkal nagyobb nagyváros piacáról. Hát természetes, hogy mindez árfelhajtó hatással jár. Miközben az átadott, új építésű ingatlanok száma a százalékonkénti ingatlanállomány-cserét sem teszi lehetővé. Tehát mind a bérlemények frontján, mind az új építésűek frontján egyértelmű hiány mutatkozik. Emellett a mobilitást is segítő kafetéria támogatási formát leépítik, a lakástakarék állami támogatási lábát megszüntetik, és a lakásáfa kedvezményes kulcsának kivezetésével befagyasztják ezt a piacot. Ilyen körülmények között otthoneremtési boomról beszélni egész egyszerűen felelőtlenység.

Államtitkár Úr! Még egy kérdés, ami egyébként 2017-re is vonatkozik, de '16-ra is, hiszen az akkori költségvetésben is megtalálható ez a sor; '17-es az utolsó elérhető adatunk. A kormányzati propagandára 67 milliárd forintot költ Magyarország Kormá-

nya, miközben a teljes lakástakarék-támogatási volumen 62 milliárd, amit most önök elvesznek, megszüntetnek. Tehát a kormányzati kommunikációra, saját maguk reklámozására többet költöttek, mint amennyit most a magyar emberektől elvesznek. Ezek elég objektív számok, megtalálhatóak a tervezetekben.

Vitatkozhatunk egyébként arról, hogy egy-egy sor most a kormányzati kommunikáció alá értendő-e vagy sem, de a volumen mindenképpen stimmel a tekintetben, hogy saját maga reklámozására többet költ ez a kormány, mint amennyit most egyébként fontosnak tartott két nap alatt elvenni a magyar fiataloktól. Egyébként itt a „fiatalok” egy kicsit leszűkítő értelmezés, hiszen nagyon sok olyan nyugdíjas honfitársunk van, akinek szintén van lakáscélja. Eddig a hasonló takarékoskodási módszerek és a mellé adott állami támogatás reális közelségbe hozták számukra azt, hogy felújítsák az otthonukat, adott esetben bővítsék az otthonukat. Ez a lehetőség most, úgy látszik, elvész, teljesen értelmezhetetlen módon.

(15.40)

Azt is látjuk, engedje meg, hogy én is reagáljak egy kérdésre, a magánszféra, illetve a közmunka tekintetében egyetértünk államtitkár úrral abban, hogy a magánszféra termelékenység, hatékonysága is egyébként magasabb fokú, nyilván, mint a közfoglalkoztatásé. Abban is egyetértünk, hogy a legnagyobb versenytartalékunk abban van, hogy a mikro-, kis és közepes méretű vállalkozások termelékenységi szintjét javítsuk, hiszen itt egyértelmű az elmaradás mind regionális szinten, a nyugati mintához pedig talán ne is mérjük magunkat egyelőre, hiszen azért kaptunk a nyakunkba jó 40 év kommunizmust, ami ezeket a versenyhátrányokat nagyon erősen megalapozta, mind a piaci és gazdasági szerkezetet, mind pedig az egyéb faktorokat illetően. De azt egyértelműen ki kell jelentenünk, hogy közmunkafrontról az a 19-20 százalékosnak mondott elsődleges piacra visszatérési arány, amit a kormányzat kimutat, egyértelműen kevés.

Én magam örülök annak, ha magyar honfitársaink nem otthon ülnek, hanem adott esetben a közfoglalkoztatásban önszántukból vesznek részt, és ezt jobbnak tartják, mint a korábbi állapotot, ezzel nem vitatkozom, ugyanakkor az, hogy minden ötödik embert tudunk csak visszavezetni, ez számomra azért is kevés, mert látunk olyan települési modelleket, ahol a közfoglalkoztatás bevonásával profitot termelő vállalkozások jöttek létre, és ezeket a profitot termelő vállalkozásokat országos mintaként használva, úgy gondolom, ez a 19-20 százalékos arány legalább a duplájára lenne feltornászható.

Ugyanakkor, ahol egyértelmű visszaélést találok, az a magánszférán belül állítólag létrejött új munkahelyek száma, hiszen itt a KSH igen furcsa mérési módszere az egyik, ami a tények torzítására teret enged. Nem a KSH szakembereit akarom hibáztatni, hiszen idevonatkozó szabályok, törvények állnak ren-

delkezésre, amelyek az ő mozgásterüket is behatárolják, de az, hogy a munkaerőpiaci statisztikában megjelenhet az, aki havonta pusztán egy órát dolgozik, tehát bármilyen formában megjelenik a foglalkoztatásban és egy soron szerepel államtitkár úrral, egy soron szerepel egy zöldséggel, egy ápolóval, ez nyilvánvaló módon lehetetlenné teszi az adatok pontos becslését. Tehát szerintem ez egy statisztikai mérési hiba, egy olyan dolog, amin változtatni kellene.

Az ugyanakkor tény, hogy három társadalmi csoport bekerül az aktív munkaerőpiacon szerepet vállalók közé, akiknek szerintem külön soron kellene szerepelniük. Egyrészt még a szocialista kormányok, amelyek gazdaságpolitikája engem igencsak taszít, sem engedték meg maguknak azt, hogy a diákmunkásokat beszámolják a teljes értékű munkavállalók közé. Nem azért, mert ne lenne szó teljes értékű magyar emberekről, de nyilván ők a munkavállalásnak abban a fázisában vannak, ami egyfajta szocializációs vetületet is magában hordoz, őket több tízezerrel beleszámolni a munkavállalói körbe, ez legalábbis az adatok torzítása.

Vitatkoztunk ma már arról, hogy a külföldön munkát vállaló honfitársaink egy részét ide beszámolni, szintén teret enged az adatok manipulálásának, és ezek az emberek fogyasztási szinten nyilván nem elsősorban a magyar piacon jelennek meg. Hazautalásaik fontosak a magyar nemzetgazdaság számára, itt azért egy akkora hazautalási volumenről beszélünk körülbelül és nagyságrendileg, mint amennyit az államadósság kamatterheire éves szinten költünk, de mégsem lehet egészséges egy nemzetgazdaságot többek között ilyen lábakra építeni. És itt harmadsorban a közfoglalkoztatottak is megjelennek. Tehát új közfoglalkoztatási szisztémát nyitni, nem tekinthető teljes értékűnek azzal, hogy a piacon új munkahelyek jönnek létre.

Ily módon nagyon érdekelne egy tisztított statisztikai adatsor, amely mindezen anomáliáktól mentes módon képes bemutatni 2010 óta az Orbán-kormányok teljesítményét. Higgye el, államtitkár úr, én nem fogom elvitatni, ha a végeredmény és a következtetések egy része pozitív, csak ezen adatsorokból nem lehet levonni ezeket a következtetéseket. Éppen ezért dicséretemet fejezném ki a kormány irányában, bár nem hiszem, hogy igényt tart a kormány erre, de végre befejezték azt, hogy hónapról hónapra mantrázzák, hogy 500 vagy 520 ezer új munkahely jött létre, mert ők is belátják talán azt, hogy ezen három tényező, ezen három faktor torzítása alapján ez a szám semmit nem mond a magyar gazdaság valós teljesítményéről.

Otthonteremtési fronton arra kapacitálom önöket, államtitkár úr, hogy a CSOK-on kívüli világban is gondolkozzanak. A CSOK-ot is kiterjeszhetnék példának okáért a lakások felújítása esetében, a kedvezményes hitelt biztosíthatnák minden érdeklődő számára abban az esetben, ha mondjuk, a felújítás egy energetikaiszint-ugrással jár legalább, továbbá nyilvánvaló, hogy használt ingatlanok esetében is nagyon nagy szükség lenne hasonló megoldásra vagy ennek a

kiterjesztésére. Szeretném a figyelmébe ajánlani azt, hogy a Jobbik bérlakásprogramja, amit minden költségvetési javaslatkor benyújtunk, minősített magyar kivitelezőkkel hozna létre 5 és 10 ezer közötti bérlakásmennyiséget évente. Mindezt barnamezős beruházások formájában igen hatékonyan meg lehetne tenni akár ott is, ahol most éppen Fidesz-közeli vállalkozók felhőkarcolókat és lakóparkokat kívánnak építeni. Azt is el szeretném mondani, hogy mivel itt bérlakásrendszerrel van szó, hiába lenne csak fele, harmada a bérleti díj a mostani piaci árnak, azért szépen ezek a költségvetési forintok ilyen-olyan multiplikátorhatás mentén visszaszállingóznak a költségvetésbe, nagyjából 4-6 éves megtérüléssel lehet minden betett forinttal számolni.

Azt is szeretném elmondani, hogy ennek induló költsége valahol a 60-100 milliárd forint között lenne az első évben. Ez nyilván piaci folyamatok függvénye, de nagyságrendileg ugyanolyan összegről beszélünk, mint a lakástakarék esetében, mint a kormányzati kommunikáció esetében, tehát bőven meglenne a költségvetésben az a háttér és az a tartalék, ami teret engedne egy hasonló program számára. Mi azt szeretnénk, ha akár a kormány ezt saját szakállára elkezdené, nyilván a saját sikerünknek is fogjuk tekinteni, de együtt fogunk örülni azokkal, akik ezt az országot építeni akarják, szolgálni akarják, és állítom, hogy az ország építése, a jövő építése a fiatalok támogatása, érdekeinek képviselete nélkül nem képzelhető el.

Éppen ezért szeretném arra kérni önöket, illetve arra szólítom fel önöket, hogy nyissanak érdemi vitát a lakhatási szegénységről, ezen belül a hiányzó bérlakásprogramról és arról, hogy milyen forrásokból képzelhető el mindezen programponatok keresztülvitele.

Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik sorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Államtitkár úrnak adom meg a szót.

BANAI PÉTER BENŐ pénzügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Nagyon rövid leszek, három pontra reagálnék. Z. Kárpát Dániel képviselő úr szólt a kormányzati konzultációs, kommunikációs kiadásokról. A képviselő úr által említett összegnek nagyságrendileg a harmada, ami a zárszámadás szerint kormányzati konzultációra, kommunikációra elköltésre került.

A második dolog, munkaerőpiaci statisztikák: minden tagállamnak egységes európai uniós módszertan szerint kell mérnie a foglalkoztatottak, alkalmazottak számát. E tekintetben tehát a kedvező magyarországi adatok, illetőleg a 2010 óta látott kedvező változás nem módszertani váltásból, az nem magyar speciális elszámolásokból adódik, hanem objektív, minden tagállam által kötelezően betartandó szabályok szerinti foglalkoztatottszám-növekedést mutat. Hozzáteszem, hogy az európai uniós tagállamok közül nemcsak a foglalkoztatási ráta javult az egyik legnagyobb mértékben 2010 óta, hanem az aktivitási ráta is. Emlékeim szerint

a két legjobb javulást, legnagyobb javulást elérő országok között van Magyarország.

A harmadik dolog az otthoneremtés. Ahogy az tegnap is elhangzott Tállai miniszterhelyettes úr hozzászólásában, a kormány mindig vizsgálja azt, hogy milyen változtatások szükségesek az otthoneremtési támogatási programban annak érdekében, hogy minél inkább a demográfiai fordulat elérését és a gazdasági növekedés támogatását el tudjuk érni, tehát ilyen szempontból mondhatom, hogy egy folyamatos vizsgálat tárgyát képezi az, hogy mik a legjobb, leghatékonyabb eszközök az otthoneremtés támogatása érdekében. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most Rig Lajos képviselő úrnak adom meg a szót normál időkeretben.

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Akár a 2018. évi költségvetés vagy most a 2017. évi zárszámadás vitájában nagyon nehéz dolga van, de emelem kalapom ön előtt, hiszen azért megpróbál megfelelni a kormányzati elvárásoknak, és vitába száll az ellenzék felvetéseivel kapcsolatosan. De jelzem, hogy azért még a teremben jelen pillanatban is van négy kormánypárti képviselő, akiknek lehetőségük van kiségetni önt a munkájában, és gondolom, nekik is lenne olyan hozzászólásuk, amely akár a 2017. évi zárszámadásról szólna, vagy mondjuk, az előirányzatokról, a 2018. vagy ha előbbre tekintünk, akkor a 2019. évről.

Nagyon sokszor és sokat hallhattuk azt, hogy milyen szakmai beszámolók voltak, illetve a kormánypárt felszólalói részéről milyen szakmai hozzászólásokat hallhattunk. Én élveztem, elsősorban Hargitai képviselő úr szakmai felszólalását, ami a magyar királyi tizparancsolatról, a bank tizparancsolatáról szólt, és Potocsáné képviselőtársam említette is a 10. parancsolatot, amelyik úgy szól, hogy aki takarékoskodik, az hazafi, de ennek több válfaja van. Érdekes módon nem a tizparancsolatból idézett, amelynek 8. fejezete, 8. parancsolata a „Ne loj!” - de ez nem is parancsolat, mert nagyjából ez inkább egy tiltás, mert tiltás, amikor egy káros vagy károsnak ítélt cselekedetnek a hangsúlyozása, hogy nem szabad, vagy hangsúlyosabban, hogy még nem szabad... - tehát ez egy tiltás, nem is parancsolat, én azt gondolom.

(15.50)

Ha még egy kormánypárti felszólalást lehet minősíteni, és inkább pozitív minősítést adnék neki, az Turi-Kovács képviselőtársunk felszólalása. Egy nagyon érdekes hozzászólás volt az ő felszólalásában, amely így hangzott: amikor ellenzéki képviselők a költségvetés vitájában vagy a zárszámadás vitájában részt vesznek, általában azokat a kényes témákat veszik elő, amelyek az emberek mindennapjait meghatározzák. Nagyon jól látja a képviselő úr, hiszen azt

gondolom, ez a két legfontosabb téma, és engedje meg, hogy elfogult legyek e tekintetben, az oktatás, illetve ami ennél még hangsúlyosabb, az egészségügy. Miért olyan hangsúlyos téma ez? Hiszen akár mi, képviselők, akár állami vezetők, állami beosztottak, akár munkavállalók, dolgozók, szülők, édesanyák, gyerekek heti vagy napi szinten találkozunk ezzel a szegmessel, és azt, ami számokról mi most megpróbálunk vitatkozni, hogy a 2017-ben elfogadott költségvetés 2018-ban hogyan hasznosult akár az oktatás, akár az egészségügy terén, ők látják meg, az általuk jött pozitív vagy negatív visszacsatolásokból lehet korrigálni a következő évi költségvetést.

Amikor a 2018-as költségvetést elfogadtuk, államtitkár úr azt mondta nekem, és ott ki kellett javítanom önt, hogy a költségvetés részét képezi az egészségügyi dolgozók béremelése, bérfejlesztése. Akkor mondtam, hogy egy részével egyet tudok érteni, hiszen tagadhatatlan és vitathatatlan, hogy az egészségügy területén voltak bérfejlesztések, de nem minden szegmensben. Voltak olyan dolgozók, és ezt akkor is elmondtam, és most is tartom, akik nem érték el a szakmai minimálbért, és munkáltatói hozzájárulással a munkáltató kiegészítette ezt. Én ezt úgy hívtam, és most is úgy nevezném, hogy bérfelzárkóztatás.

Itt egészségügyi fejlesztésekről beszélt Rétvári államtitkár úr, és sajnálom, hogy elment, hiszen őneki szerettem volna címezni ezt a felszólalást, illetve ezt a megjegyzést is. Nagyon sokszor hallhatjuk azt kormánypárti politikusoktól, hogy az egészségügyben, az egészségügy területén az elmúlt években fejlesztések voltak, legyen az a komputertomográfus berendezések cseréje, a kórtermek bútorzatának cseréje. Én megfordítanám, és megint a szavak szintjén korrigálnám ezt az egészet, én ezt úgy minősíteném inkább, hogy ez nem fejlesztés, hanem egy elavult eszköz cseréje. Ha államtitkár úr székének a lába most kitörik, és holnap hoznak egy újat, az nem fejlesztés, hanem csere véleményem szerint, és hasonló ez az egészségügyben.

Fejlesztés az, amikor az adott egészségügyi intézmény adott egészségügyi szegmensébe, legyen az akár osztály vagy szakrendelő, új dolgot hoznak, tesznek, csinálnak, az fejlesztés. Gondolok itt például egy olyan egészségügyi intézményre, ahol eddig nem volt belgyógyászati osztály, majd újranyitották a belgyógyászati osztályt. De mondok még egy példát: ha van olyan kórház, ahol eddig nem volt komputertomográf vagy mágneses rezonanciás berendezés, és oda tettek egyet, ez fejlesztésnek minősül. Ugyanúgy csak pótlás az Országos Mentőszolgálatnál, amikor láthattuk azt, hogy az elmúlt évben a gépkocsiparkok nagy részét kicserélték, és így is jellemezték, hogy a gépkocsiparkok cseréje történt meg. Tehát még egyszer: ezt nem mondanám fejlesztésnek.

Amikor a költségvetésről vagy a zárszámadásról beszélünk, akkor mindig vissza kell tekinteni azokra a számadatokra, amelyek 2017-ben egészségügyre szánt nominális összegek voltak, és 2018-ban vitatkozhatunk azon, hogy ezek a fejlesztések sikeresek

voltak-e, ezek a cserék sikeresek voltak-e, azok az összegek elegendőek voltak-e arra a feladatra, amit az egészségügynek meg kellett csinálnia belőle.

Én azt mondom, és ezen lehet vitatkozni, hogy az egészségügy az a szegmens, ahova úgy kell pénzt beletennünk, hogy annak relatív haszna nincsen; egy haszna van: egészséges társadalmat próbálunk kialakítani, és egészséges társadalmat próbálunk felépíteni. Hozzácsatolnám azt is, hogy itt most már belekevertük az élsportot, az aktív sportot az egészségügybe. Hozzá kell tennem azért, ahhoz pénz nem kell, hogy valaki az egészségét megőrizze, és a betegséget megelőzze. A legjobb és leghasznosabb egészségmegőrzés, betegségmegelőzés a mozgás, a mozgás aktív formája, azt pedig úgy hívják, hogy futás, amihez minimális ráfordítás, sőt még tao sem kell, egy jó futócipő elég hozzá és egy füves rész. Ez a kardioedzés a test motorját egészséges állapotban tartja, és ezt úgy hívják, hogy szív. Az élsportolók egészségi állapotának megőrzése meg pénzráfordítás, hiszen azért ha megnézzük, az élsportolók 30-35 évesen már olyan ízületi problémákkal rendelkeznek, amelyek az egészségügy terhei a későbbiek folyamán.

Ha megvizsgáljuk és még egyszer beletekintünk a 2017. évi egészségügyi büdzsébe, akkor azt látjuk, hogy ami összeget erre a szegmensre szántunk, az sajnos nem elég, de ugyanezt fogjuk elmondani 2019-ben is, hiszen a jelenlegi adatokat figyelembe véve jelen pillanatban a kórházak össz-adósságállománya az 50, azaz ötvenmilliárd forintot is elérte, és a 2019. évre 101 milliárd többletet terveztünk be. Már a felét most felértük, és még nincsen év vége, és még ott jönnek azok a kiadások, amelyeket még előre nem lehet látni, de sejteni azért lehet, hiszen az egészségügy olyan, hirtelen fejlődő informatikai rendszerek, illetve olyan képalkotó diagnosztikai rendszerek tárházát rejt, amit nem tudunk lekövetni így pénzügyileg.

Ha tényleg minden rendben van az egészségügygel, és tényleg olyan fejlesztések, ahogy kormánypárti politikusok is mondják, kerültek itt sorra az évek folyamán egészségügyi intézményekben, legyen az kórház, szakrendelő, háziorvosi rendelő, az Országos Mentőszolgálat, akkor legalább erre az egyre válaszoljon nekem, ha tud, államtitkár úr, és a válaszában legyen benne, hogy „igen, kell” vagy „nem szükséges”: ez a kettő válasz elfogadható számomra.

A választókerületemben, Tapolcán, a szülővárosomban van egy kórház, amely a szívügyem, és mindig szívügyemként kezeltem. Többször volt már adomány Németországból, ahogy az ajkai kórház is hasonló adományban részesült, ez egy 35 ezres lakosságú város. A kórház a honlapján közzétette ezt az adományt Németországból - még egyszer kihangsúlyozom, nem új, használt, de kiváló állapotú kórházi felszereléseket szállítottak ide -, és felolvastam ezt a közleményt, amelyet az igazgató is deklarált: a tapolcai kórház „jelentős adományban részesült a mönchengland-bachi Maria Hilf Klinikától: kórtermi ágyak, szivacs-matracok, éjjeliszekrények, kórtermi ülőkék, gurulós

paraván, gyerekágyak, gurulós szoba WC, fürdetőszékek, infúziós állványok, őrzőmonitorok érkeztek”. Tehát ha fejlesztések történtek az egészségügyi intézményrendszeren belül, legyen az Tapolca, Ajka, Székesfehérvár, Veszprém vagy az ország más területe, akkor ön szerint szükséges-e ilyen adományok elfogadása?

De továbbmegyek, mert 2018. október közepén Tapolca városában egy oktatási intézmény, a Batsányi János Általános Iskola négy tantermének bútorzatát sikerült kicserélni Regensburgból érkezett hasonló, nagyon jó, sőt azt kell hogy mondjam, kiváló állapotú iskolai bútorzatra mind a tanárok, mind az ott tanuló diákok, illetve a szülők meglegedésére és örömeire. Itt is megkérdezném államtitkár urat, ha az oktatási rendszer finanszírozása vagy akár az önkormányzati rendszer finanszírozása elégséges és jó, akkor szükséges-e, kormánypárti politikusok által ügynevezett: lomis cuccok elfogadása ilyen intézményeknek.

Még egyszer mondom, ezeket örömmel fogadták a szülők, a diákok és a tanárok, örömmel fogadták az orvosok, kórházigazgatók, ápolók és a betegek, akik ezeken az ágyakon gyógyulnak. Ha tényleg olyan jó ez az egészségügyi finanszírozási rendszer - ön is tudja, hogy nem jó, és ön is tudja a hibáját, hogy miért nem jó, mivel az a teljesítés, az a finanszírozás, ami a betegségek teljes kivizsgálásától az ellátáson át a hazabocsátásig tart, majd az utókezelésben nyilvánul meg, sajnos nem elég. Nekünk ezt a finanszírozást követnünk kell.

(16.00)

Még egyszer visszautalnék Turi-Kovács Béla képviselőtársamra, aki azt mondta, és ebben teljes mértékig igaza van, csak ez egy nagyon nehéz, és azt mondom, nagyon kínos téma, és nagyon nehéz belenyúlni, egyetlenegy kormánynak sem volt ehhez még sem politikai akarata, sem lehetősége, sőt még tehetsége sem, hogy belenyúljon. Turi-Kovács képviselő úr azt mondta, hogy az egészségügyi rendszerbe öntjük a pénzt, de nem látjuk a hasznosságát, hiszen amíg a szerkezetet nem tudjuk, hogy mit támogatunk, addig nincs az a pénz, amit ne tudnánk elkölteni. Ő - és erre Rétvári Bence államtitkár úr vissza is utalt - a struktúraváltásra célzott. Igen ám, csak melyik struktúrába, hol nyúlunk bele? Ezt 2010-ben már egyszer megpróbálták, amikor a Semmelweis-tervet megálmodták, akkor a struktúraváltás kapcsán több kórházban funkcióváltás történt. Osztályok szűntek meg, részlegek szűntek meg és átcsoportosítottak adott más kórházba, és ezt gazdasági szempontok alapján mondták, hogy azért jó, merthogy így gazdaságosabb, fenntarthatóbb egy kis kórház működése.

Ha megnézzük, 2018. év elején a választókerületben a tapolcai kórház 85 millió adósságállománnyal rendelkezik. Hozzáteszem, mert az igazsághoz hozzátartozik, hogy amíg aktív osztályként prosperált ez a kórház, addig éves szinten ilyen 185-200 millió forint

közötti adósságállományt halmozott fel. Ha megnézzük azt a kórházat, ahova a feladatellátás nagyobb része átvándorolt és most jelen pillanatban is tartozik, ez az ajkai Magyar Imre Kórház, ott a jelenleg elérhető adatok szerint, az Államkincstár adatai szerint ez 483 millió forint.

Az előzőekhez képest, amíg még ezek a funkciók nem voltak átcsoportosítva, ugyanúgy hozzáesszük, mint a tapolcaihoz, a 2010-es év elején olyan 320 és 290 millió forint között mozgott. Elmondhatjuk azt, hogy az az adósságállomány, amelyet megspórolt a tapolcai kórház, sajnos a betegekkel, a betegségekkel, a betegcsoportokkal és az alulfinanszírozottsággal együtt átvándorolt a Magyar Imre Kórházba. Sajnos így nem lehetett ezt megoldani. Abban egyetértek képviselőtársammal, ha az egészségügyi finanszírozást nézzük, ahhoz egy összpárti egyezség kell, és az összpárti egyezségnek nem egy cikluson kell végigmennie, hanem több cikluson, legalább tíz évre levezetve, hogy ezt az egészségügyet végre ebből a gödörből valahogy kimozdítsuk. Ebben mi partnerek vagyunk, keressük a kompromisszumot, és keressük azt, hogy hogyan lehet megoldani ezt a problémát. Kérem, ebben segítsen, államtitkár úr. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki hozzászólni a vitához. *(Nincs jelentkező.)* Nem látok jelentkezőt, így az általános vitát lezárom.

Megadom a szót államtitkár úrnak mint előterjesztőnek, hogy reflektáljon a mai napon elhangzotakra.

BANAI PÉTER BENŐ pénzügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Azzal kell kezdjem, hogy bízom benne, a mai vita megerősítette azt, hogy a 2017-es költségvetés végrehajtása az eredeti tervek szerint valósult meg, sőt a költségvetés elfogadásakor feltételezethez képest Magyarország makrogazdasági mutatói kedvezőbben alakultak, és ami talán legalább ennyire fontos, ezek a kedvezőbb mutatók a mindennapokban is érzékelhetők voltak. Engedjék meg, hogy ezt említve néhány adatot említsek.

A költségvetés elfogadásakor 3,1 százalékos gazdasági bővüléssel kalkulált az Országgyűlés, ami akkor már meghaladta az Európai Unió várakozások szerinti növekedését. Tudjuk, hogy a tévyszám 4,1 százalék lett. Az eredeti költségvetés 2,4 százalékos GDP-arányos hiánnyal számolt. Ma már tudjuk, hogy ez a hiány 2,2 százalék lett. Az eredeti költségvetés az államadósság-ráta csökkenésével számolt. Ma már tudjuk, hogy akár az Eximbankkal együtt, akár anélkül nézzük az államadósság-rátát, akár a stabilitási törvény szerinti módszertan szerint kalkuláljuk ezt, akár az Európai Unió úgynevezett maastrichti definíciója szerint, az adósságráta 2016-ról 2017-re érdemben mérséklődött.

Ezek a kedvező változások részben, döntő részben, meghatározó részben a 2016. novemberi hatéves bérmegállapodásnak köszönhetőek, hiszen ezen bérmegállapodás egyszerre szólt a minimálbér és a garantált bérminimum emeléséről, és ezen béremelések egyik fedezeteként az adók, nevezetesen a szociális hozzájárulási adó kulcsának és a társasági adó kulcsának a csökkentéséről. Ezzel együtt nemcsak a reálbérek növekedtek 10,1 százalékkal, hanem a foglalkoztatottak száma is bővült, 4,4 millió fölé emelkedett a foglalkoztatottak száma, és párhuzamosan a munkanélküliségi ráta 4,2 százalékra csökkent. Az alkalmazásban állók bruttó havi átlagkeresete a nemzetgazdaságban 297 ezer forint volt. Engedjék meg, hogy itt ismét a hatéves bérmegállapodásra utalva azt mondjam, hogy ezen megállapodás 2018-as hatásának is köszönhetően ma már magasabb a foglalkoztatottak száma, érdemben 4 százalék alatt van a munkanélküliségi ráta, és hál' istennek, a bruttó átlagkeresetek is töretlenül növekednek.

Ezek a kedvező, mindennapokban érzékelhető változások eredményezték azt, hogy a lakosság többletjövédelméből több jutott beruházásokra, akár ott-honteremtésre, amelyet a 2017-es költségvetés is érdemben támogatott, akár fogyasztásra, ahol a fogyasztások 4,7 százalékkal növekedtek.

Ezen kedvező makrogazdasági számoknak, illetőleg a mindennapokban érezhető folyamatoknak köszönhető az, hogy nemcsak a nemzetközi intézmények ismerték el a magyarországi eredményeket, például a hitelminősítők, akik a kilátást semlegesről pozitívra változtatták a magyar államadósság tekintetében, hanem az egyéb pénzügyi befektetők is, akik az állampapír-vásárlásaik kapcsán alacsony kamatokkal is beérték.

A kedvező makrogazdasági helyzet, a nagyobb foglalkoztatás, a béremelkedések és ehhez kapcsolódó plusz költségvetési bevételek nemcsak azt tették lehetővé, hogy az eredeti költségvetés bevételi számai teljesüljenek, hanem azt is, hogy év közben a költségvetés módosuljon, és jelentős többletkiadások teljesítésére nyíljon lehetőség, sőt év végén kormányhatáskörben a költségvetési törvény keretein belül további kiadásokra nyílt lehetőség. Összességében így tehát nemcsak azt látjuk, hogy az eredetileg tervezett kiadási területeken nőttek a kiadások, akár egészségügyről, akár oktatásról, akár honvédelemről, akár a határon túli magyarok támogatásáról van szó, hanem az eredetileg tervezett kiadásokat is meghaladó kiadások teljesítésére nyílt lehetőség.

Külön megemlítem a nyugdíjasokat, akik számára a tavalyi év végén - a zárszámadásban bemutatott módon, fenntartható jelleggel - került sor az úgynevezett nyugdíjprémium kifizetésére. Abban bízom, hogy az idei évben is erre sor fog kerülni, és minden okunk megvan erre, hiszen az első félév növekedési adata 4,7 százalékos növekedési értéket mutat. Ez alapján talán azt is mondhatom, hogy nemcsak a nyugdíjprémium kerülhet kifizetésre, hanem a nyug-

díjprémium összege is számos esetben jó eséllyel növekedhet. Emellett ugyanakkor a 2017. év végén az említett, nyugdíjasokat célzó intézkedések között az Erzsébet-utalványt is megemlítem, amely szintén az ő pozíciójuknak, a nyugdíjasok pozíciójának a javítását eredményezte.

Természetesen a 2017. év a benyújtott zárszámadás alapján nemcsak azt mutatja, hogy mely területeken sikerült előrelépni, hanem kétségtelenül azt is láthatjuk, és azt gondolom, a mai nap vitája ezt is mutatta, hogy számos területen van még feladatunk. Azt gondolom ugyanakkor, hogy a hatéves bérmegállapodás, amelynek első teljes éve 2017-ben volt, azt is mutatja, hogy 2018-ban és a következő években remélhetően az előttünk álló feladatokat úgy tudjuk megoldani, hogy egyúttal az államháztartás stabilitását, a csökkenő hiányszámokat és ezzel párhuzamosan az államadósság csökkentését is meg tudjuk valósítani. Vannak tehát feladataink, akár a versenyképesség növelése, akár az államadósság-ráta csökkentése, akár az egyes állami ellátási területek szolgáltatási színvonalának a javítása érdekében, de azt gondolom, a

2017. év ismét azt mutatja a korábbi évekhez hasonlóan, hogy a gazdaságpolitikai irány biztosítja e feladatok lépésről lépésre történő megoldását.

(16.10)

Mindezek alapján azt remélem, hogy a zárszámadási törvényjavaslatot az Országgyűlés elfogadja, és egy olyan évet tudhatunk magunk mögött, amelyhez hasonló kedvező számokban bízhatunk 2018 és a következő évek tekintetében is. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Ezzel mai napirendi pontjaink tárgyalásának a végére értünk. Akik napirend utáni felszólalásra jelentkeztek, azt visszavonták, így a mai **ülésnapot bezárom**. Holnap reggel 9 órakor folytatjuk az ülésünket.

(Az ülésnap 16 óra 11 perckor ért véget.)

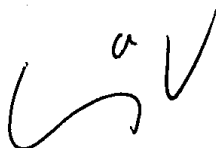
Földi László s. k.
jegyző

Szávay István s. k.
jegyző

Dr. Tiba István s. k.
jegyző

Tordai Bence s.k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés Hivatala főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)